AUTOAREA DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

PENELOPE WARD

N-are stofă de IUBIT

LITERA

MOON light

The Anti-Boyfriend
Penelope Ward
Copyright © 2020 THE ANTI-BOYFRIEND by Penelope Ward
Autoarea şi-a declarat drepturile morale asupra acestei cărţi

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

N-are stofă de iubit
Penelope Ward

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WARD, PENELOPE
N-are stofă de iubit / Penelope Ward; trad. din limba engleză: Ana Săndulescu – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–7088–5

I. Săndulescu, Ana (trad.)
821.111

1. CARYS. BILE DE MAIMUŢOI

Sunetul patului care scârţâia ar fi putut fi, la fel de bine, o unghie care zgârie tabla. Vecinul meu, Deacon, nu era vizitat des de femei, dar şi când veneau – băi, băiatule! – *chiar veneau*. Peste el. Sub el.

Astă-seară a fost cea mai zgomotoasă dintre toate, şi gălăgia a sporit exact în momentul în care am încercat să aţipesc. Ca idee, odată ce mă trezeşte ceva, îmi ia mult timp să adorm la loc. Se spune că mamele ar trebui să doarmă în acelaşi timp cu bebeluşii. Ei bine, asta nu prea e posibil când apartamentul alăturat e tărâmul fantastic al unui *Burlac*.

Camera fiicei mele, Sunny, se află în colţul opus a apartamentului nostru, aşa că, din fericire, zgomotul care vine de la 5B nu răzbate până acolo ca să o trezească. Dar camera mea e chiar alături de dormitorul lui Deacon.

Auzeam patul mişcându-se, şi fiecare sunet era clar ca bună ziua – fiecare geamăt chinuitor, suspin şi ţipăt. Şi, în plus, simţeam vibraţiile de la tăblia patului. Din nefericire pentru mine, aceasta era cea mai recentă situaţie în care aveam şi eu parte de niţică acţiune, de mai bine de un an.

Ai crede că mi-am făcut curaj să bat în perete sau ceva de genul ăsta, dar m-am simţit de parcă nu aveam dreptul să-i întrerup. La urma urmei, el era un tip care-şi trăia cea mai bună perioadă a vieţii, în propriul lui apartament; avea voie să facă sex. Nu era

vina lui că pereţii erau subţiri.

Nu ar fi fost vreo problemă, dacă s-ar fi terminat repede. Dar avea atâta vigoare! De parcă scula lui era Iepuraşul Duracell.

Am apucat să menţionez că Deacon arată al naibii de chipeş? L-am întâlnit doar de câteva ori, în trecere, dar mi-a fost dificil să nu mă holbez la faţa lui sculptată, bărbia perfect simetrică încadrată de mandibula proeminentă. Nu mă ajuta în situaţia asta faptul că ştiam cum arăta, pentru că da, eram enervată, dar când îmi imaginam ce se întâmpla de partea cealaltă a peretelui nu era chiar o suferinţă. Imaginaţia mea era destul de bogată cât să mă ţină trează.

Deci iată, cam asta e situaţia mea jalnică.

La un moment dat, ca întotdeauna, s-au oprit. Trepidaţiile şi sunetele de amor s-au transformat în râs înăbuşit şi pălăvrăgeală.

Când am încercat din nou să adorm, mi-am jurat că data viitoare când dădeam peste Deacon pe hol, aveam să-i expun gentil situaţia. Sigur nu avea de unde să ştie că paturile noastre erau poziţionate spate-n spate, fiindcă nu fusese niciodată în apartamentul meu. Conversaţia urma să fie incomodă, dar trebuia să aibă loc. Trebuia să mă odihnesc. Nu aveam serviciu momentan, dar să am grijă de fiica mea de 6 luni se resimţea ca un serviciu cu normă întreagă.

Sunny era frumosul rezultat al unei relaţii scurte cu fostul meu şef care sfârşise prin a se întoarce la fosta lui soţie, înainte să afle că eram însărcinată. După aceea, nu a mai dorit să aibă de-a face nici cu mine, nici cu bebeluşul, aşa că am ajuns să o cresc fără, literalmente, nici un sprijin – în afară de banii pe

care mi-i trimitea din când în când, după cum avea chef. Aş vrea să menţionez faptul că el şi soţia lui erau despărţiţi legal de peste un an când eu l-am întâlnit.

Îmi spuneam mereu că mă voi întoarce la lucru când Sunny avea să împlinească şase luni, dar tocmai ce am atins acest prag, şi încă nu s-a întâmplat asta. Îmi e dor să ies din casă şi să socializez zilnic, şi tânjesc să lucrez, cel puţin, cu jumătate de normă. Dar să-mi permit asistenţă în creşterea copilului e mai uşor de zis decât de făcut. Nici nu mai spun, că nu sunt complet pregătită să o abandonez pe Sunny. Dar mă chinui cu decizia asta, fiindcă simt că înnebunesc încet fără interacţiunea cu adulţii. Să o părăsesc pe Sunny în favoarea muncii face din mine o mamă rea?

Acesta era tipul de întrebare care mă ţinea trează nopţile – şi asta când, bineînţeles, nu era de vină vecinul meu, armăsarul.

În ziua următoare, Sunny îşi făcea somnul de după-amiază, care îmi lăsa, de obicei, cam o oră şi jumătate la dispoziţie, sau chiar trei ore rareori. Asta era plăcerea mea nevinovată. Timp pentru mine. Imediat ce adormea, îmi pregăteam prânzul în timp ce vizionam *Tânăr şi neliniştit* la volum mic. Nu eram înnebunită după serial, dar îmi aducea aminte de copilărie şi de dorul de casă pe care-l simţeam după şcoală, când mă supraveghea bunica.

Să-mi las fiica dormind chiar şi pentru un minut, cât îmi lua să verific cutia poştală, mă făcea să mă simt stresată. Aşa că, după prânz alergam pe scări şi deschideam cutia cât de repede puteam şi apoi sprintam înapoi. Probabil că-mi lua mai puţin de un minut şi nu plecam niciodată fără monitorul de supraveghere a bebeluşului în mână.

Astăzi, exact când am ajuns la uşa mea, Deacon ieşea din apartamentul său.

— Hei, Carys-ca-Paris. Cum îţi merge?

Mi-a zâmbit larg.

Când oamenii mă întreabă cum mă cheamă, din nu ştiu ce motiv prostesc, uneori răspund: *Carys, ca Paris*, mai ales când sunt agitată. Aşa a fost şi prima dată când l-am întâlnit pe Deacon.

O adiere a parfumului său uimitor mi-a pus întregul corp în alertă. Arăta chipeş ca întotdeauna. Azi purta o geacă din piele întoarsă, de culoare bej ca părul de cămilă, cu un guler de blană. Ochii lui albaştri care erau puşi în evidenţă de tenul bronzat, străluceau în luminile fluorescente de deasupra capetelor noastre, evidenţiind nuanţa arămie a părului său şaten. Avea pe puţin 1,88 metri înălţime, ca un stâlp pe lângă mine, care aveam doar 1,64.

Era şansa mea să aduc în discuţie noaptea trecută. Dar acum că era aici, eclipsându-mă şi parfumând aerul cu aromă de mosc, părea că-mi pierdusem cuvintele. Totuşi, eram hotărâtă să vorbesc; acum ori niciodată.

Mi-a crescut pulsul. *Să-i dăm drumul*. Cu răsuflarea tăiată de la sprintul pe scări, am zis:

— Ei bine, sincer, ca să-ţi răspund la întrebare… mi-ar plăcea să spun că fac excelent, dar am n-am prea putut să dorm azi-noapte. Deci, am avut zile mai bune.

S-a încruntat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— De fapt, e cumva din vina ta.

Pielea de pe frunte i s-a încreţit.

— Vina mea?

— Da. Nu ştiu dacă realizezi, dar patul tău este

chiar în dreptul patului meu, de partea cealaltă a peretelui. *Interacţiunile* tale... de azi-noapte... m-au ţinut trează şi mi-a fost greu să adorm la loc.

Bum. Poftim! Am zis-o.

Deacon şi-a închis ochii pentru o clipă.

— Rahat! Îmi pare rău. Nu ştiam că stai chiar lângă mine.

— Mda. Se simte ca şi cum aş fi... acolo.

— Ei bine, asta e cam grosolan din partea mea. Trebuia să te invit să participi.

Poftim?

Simţeam de parcă tot sângele îmi năvălise în cap. El a ridicat palmele.

— Glumesc. Presupun că, atunci când sunt jenat, nu prea am simţul umorului.

Mi-am dat o şuviţă de păr după ureche, încercând să-i trec cu vederea comentariul.

— Îmi dau seama că glumeşti.

— Desigur că glumesc, a zâmbit el. Dar am să încerc să fiu mai atent, acum că ştiu că auzi totul. Trebuia să zici ceva.

Mi-am înclinat capul.

— Cum să fac asta mai exact? Să intru peste doi oameni dezbrăcaţi? De asta îţi spun acum.

— E un argument solid. Dar mă gândesc că aseară n-a fost prima dată când ai auzit zgomote, nu?

M-am uitat în jos, la picioare.

— Nu, n-a fost prima oară.

— Puteai să baţi în perete sau ceva.

— Nu-mi stă în fire să întrerup afacerile personale ale nimănui. Voiam doar să fii conştient de situaţie. Nu e nevoie s-o mai discutăm.

— Poate ar trebui să ne inventăm un cod.

— Ce vrei să spui?

— Adică, dacă îţi stric liniştea, poţi să asculţi o anumită melodie, să o dai mai tare ca să-mi trimiţi un mesaj, a spus el plesnindu-şi degetele. Ceva ironic precum „The Sound of Silence” de Simon şi Garfunkel.

— Nu pot da o melodie tare când copilul meu doarme.

Zâmbetul lui a dispărut.

— Vezi? Asta arată că n-am habar de nimic. Neştiutor şi cu părere de rău, Carys. Pe bune. Am să încerc să nu se mai întâmple.

— Ar fi bine să nu, futăciosule! s-a auzit o voce strigând din spatele unei uşi de apartament.

Deacon şi cu mine ne-am întors în acelaşi timp. Am observat uşa doamnei Winsbanger închizându-se pe hol. Probabil că bătrâna trăgea cu urechea. Locuia singură şi deseori o vedeam spionându-şi vecinii de după uşă.

Deacon a făcut o grimasă.

— Doamna Winsbanger mă iubeşte.

— Se pare că nu sunt singura care a auzit tot tămbălăul de aseară, am adăugat eu.

Chipul i s-a îmbujorat. Ruşinea lui era un pic surprinzătoare. M-aş fi aşteptat să fie mai dârz.

— Am să-mi mut patul pe peretele opus al camerei. Asta ar trebui să ajute.

— Ar fi drăguţ din partea ta, dacă nu e prea mare deranjul.

— Nicidecum.

Bucuroasă că am terminat discuţia, am răsuflat uşurată.

— Bine, păi, te las să-ţi rezolvi treburile.

El nu s-a mişcat şi părea că-mi examinează chipul.

— Te simţi bine?

— Da. De ce?

— Pari obosită.

Păi da. N-am avut parte de un somn bun, încerc să rezolv treburi în, probabil, singura oră din zi pe care o am liberă şi tocmai am avut cea mai incomodă conversaţie DIN VIAŢA MEA.

— Aşa sunt eu – adică aşa îmi duc zilele. Am la dispoziţie doar o oră ca să iau prânzul şi să am parte de un pic de linişte până ce se trezeşte fiica mea.

— Aha, a spus el, scărpinându-şi bărbia. Ce vârstă are?

— 6 luni.

Deacon ştia că sunt o mamă singură. Ne-am intersectat într-o zi şi mi-a dus cumpărăturile sus în timp ce eu mă luptam cu Sunny şi cu căruciorul ei. Acum eram pe punctul de a intra înapoi în apartamentul meu când vocea lui m-a oprit.

— Totuşi, ai nevoie de ceva?

Nu eram foarte sigură la ce făcea referire.

— Precum?

— Ceva de la magazin? O… cafea, poate? Ies un pic ca să rezolv o treabă, dar la întoarcere mă pot opri undeva.

— Măcar atât să faci şi tu, bile de maimuţoi! a comentat doamna Winsbanger de peste hol.

Se pare că încă ne asculta.

— Mi-a zis cumva *bile de maimuţoi*? a şoptit el.

În clipa aia am cedat cu totul. M-a cuprins o criză de râs şi mi-a luat aproape un minut până am putut să vorbesc din nou. Deacon a râs şi el, dar cred că mai mult în urma reacţiei mele.

— Habar n-am de ce ţi-a spus aşa. Dar n-am mai râs cu atâta poftă de săptămâni!

După ce, într-un final, am reuşit să mă liniştesc, Deacon a repetat întrebarea de mai devreme.

— Mă rog, cum spuneam, pot să-ţi iau o cafea sau altceva?

Oferta lui m-a blocat. Rar se întâmpla să mă întrebe cineva dacă am nevoie de ceva. Aveam câţiva prieteni buni în oraş, dar munceau şi erau foarte ocupaţi. Nu e ca şi cum erau disponibili în mijlocul zilei ca să se ducă la magazin pentru mine. Şi având în vedere că era toamnă în New York, vremea începuse să se răcească. Trebuia să am un motiv al naibii de bun ca să o scot pe Sunny afară în frig.

Sincer, muream de poftă după o cafea latte de la Starbucks. Să dai o fugă până la cafenea era cu siguranţă ceva ce oamenii fără copii considerau firesc. Nu merita să o înfofolesc pe Sunny din cauza asta.

— Mi-ar plăcea un latte cu vanilie de la Starbucks, dacă treci pe lângă unul în drumul tău înapoi, am recunoscut într-un final.

— S-a făcut, a zâmbit el. Doar atât?

— Şi ar fi grozav dacă ar fi doar cu o singură doză de vanilie.

— O singură doză. Am înţeles. Altceva?

— Nu e destul? N-am nici o nevoie urgentă. Nu ar trebui să profit.

— Profită de mine. Ce altceva mai ai nevoie? Serios. Măcar atât să fac după ce ţi-am deranjat liniştea azi-noapte.

Profită de mine. Hmm. Mintea mi s-a dus fix în direcţia aia.

— Nu eşti cărăuşul meu.

— Carys…

Vocea lui baritonală a devenit serioasă şi a repetat cuvintele încet, accentuându-le.

— Ce. Ai. Nevoie? Pot să dau o fugă până la magazin.

Era *ceva* de care aveam nevoie neapărat.

— Scutece?! am spus eu ezitând.

— Bine, a confirmat el râzând. Doar că am nevoie un pic de ajutorul tău cu asta. Nu am cumpărat în viaţa mea.

Până să-i spun dimensiunile, el mi-a întins mobilul. Am devenit foarte conştientă de atingerea mâinii lui, deşi abia dacă am simţit-o.

— Introdu numărul. Îţi trimit un mesaj când ajung la magazin ca să fiu sigur că am luat ce trebuie.

Am făcut ce mi-a zis şi apoi i-am returnat telefonul, bucurându-mă de atingerea dată de scurtul nostru schimb. Senzaţiile astea ieftine erau singura mea speranţă zilele astea. Şi-a băgat mobilul în buzunar.

— Altceva?

— Nu-mi mai trece nimic prin minte.

— În regulă. Ei bine, dacă te răzgândeşti, poţi să-mi spui când îţi scriu.

— Mulţumesc. *Chiar* apreciez.

— Vorbim acuş, a spus el înainte să se îndrepte spre hol.

Am stat în dreptul uşii mele şi l-am privit îndepărtându-se. Şi din spate arăta la fel de grozav ca din faţă. Şi pe deasupra, Deacon părea să fie la fel de simpatic pe dinăuntru, precum arăta pe dinafară. „O singură doză pe naiba”, am auzit-o pe doamna Winsbanger comentând înainte să trântească uşa.

Un mesaj a sosit jumătate de oră mai târziu.

Deacon: Bine. Sunt la raftul cu scutece. Au multe opţiuni.

Am zâmbit în timp ce tastam. Dragul de el. Gândul că vecinul meu cel arătos se uita ca mâţa-n calendar

la rafturile cu scutece era la fel de adorabil pe cât era de amuzant. Vreo mămică inocentă avea să facă infarct căutând pungi pentru scutece murdare şi dând în schimb peste el.

Carys: Orice în mărimea 2 ar fi grozav.

Deacon: Huggies sau Luvs?

Carys: Care e mai ieftin.

Deacon: Ea pe care-l preferă?

Carys: LOL. Păi, nu am discutat despre asta niciodată. Ştii… ea nu prea e în stare să vorbească.

Deacon: Aha, da.

Carys: Dar mămica ei preferă varianta mai ieftină.

Deacon: Care-ţi place cel mai mult?

Carys: Nu le-am comparat niciodată. Oricare e bun.

Nu mi-a mai scris deloc, aşa că am presupus că a ales ceva. Apoi, am mai primit un mesaj.

Deacon: Oh… răsturnare de situaţie!

Am râs.

Carys: Ce e?

Deacon: Au şi Pampers.

Carys: Alege orice. LOL.

Deacon: Sunt câteva femei care vin să mă salveze acum. Ele cred că am nevoie de ajutor.

Sigur că da. Pun pariu că sunt îngrijorate de scutece. Trebuia să mă hotărăsc pe un model ca să-l scap de bătaia asta de cap.

Carys: Luvs sunt grozave.

Deacon: Bun. Le-am luat!

Carys: Mulţumesc.

Deacon: Mai vrei altceva cât sunt pe aici?

Aveam nevoie de nişte tampoane şi un deodorant, dar nu îndrăzneam să-l trimit şi după astea.

Carys: Nu, mersi. Asta e tot.

Câteva secunde mai târziu, a sosit un alt mesaj.

Deacon: Ce e acela un „peepee teepee”?

Dumnezeule. Trebuia să plece de pe culoarul ăla cât mai repede. Cedând, i-am explicat.

Carys: E un cort din bumbac pentru puţa ta.

Deacon: Un cort pentru puţa mea? Sugerezi că aş avea nevoie de unul după seara trecută?

Nu-mi venea să cred că iarăşi vorbeam despre asta. De asemenea, nu-mi venea să cred cât de tare râdeam în momentele astea. Am râs azi mai mult ca oricând. Speram să nu o trezesc pe Sunny.

Carys: E pentru băieţeii nou-născuţi, ca să nu facă pipi pe oameni.

Deacon: Aha, atunci sunt la adăpost. Nu m-am pişat pe nimeni de ceva timp.; -)

Doamne fereşte. Unde ducea conversaţia asta?

Carys: Nu cred aşa ceva.

Deacon: Oricum nu par să aibă mărimea mea.

O, Doamne.

Deacon: Bine. Acum chiar că plec de aici!

Şi acum fierbeam la propriu.

Când Deacon s-a întors o oră mai târziu, Sunny încă dormea. Mi-a întins o sacoşă care conţinea scutece. Avea cu el şi două cafele într-o tavă de carton. A ridicat-o pe a mea, spunând:

— Ţi-am luat venti. Nu ştiu sigur dacă e prea mult pentru tine.

— Când vine vorba de cafea, pot să beau oricât, am zâmbit şi am apucat-o. Mulţumesc.

Am luat geanta şi am scos portofelul. El a ridicat mâna.

— Nici vorbă. Totul e din partea mea.

— Nu pot să te las pe tine să plăteşti.

— Consideră că mi-am cerut scuze pentru că te-am ţinut trează toată noaptea.

— Să plătesc scutecele măcar…

— Nu, nu e nevoie.

— Pe bune, nu pot…

— Ba da, poţi. N-am să-i accept. Aşa că pune-ţi portofelul la loc.

Nu m-am priceput niciodată să primesc pomană, dar am cedat.

— Ei bine, îţi mulţumesc.

Am luat prima gură din cafeaua fierbinte şi spumoasă, savurând-o cu ochii închişi. Am gemut, poate un pic cam zgomotos.

— Sunetele astea parcă s-au auzit din dormitorul meu astă-noapte, a spus el râzând.

Aproape că am vărsat cafeaua. Probabil că m-am înroşit, fiindcă el a adăugat:

— Prea mult?

— De fapt, nu. Apreciez că faci mişto de situaţie în loc să mă categoriseşti ca pe o vecină afurisită.

Am mai luat o gură de cafea şi am continuat:

— E atât de bună! N-am mai avut parte de o cafea ca lumea de ceva vreme.

— Oricând vrei una şi nu poţi să ieşi, doar spune-mi. Trag eu o fugă după cafea. Este chiar puţin mai jos pe stradă.

Oricât de tentant suna, nu aveam să-l deranjez pe Deacon să-mi aducă prea curând cafea. Dacă era ceva ce uram era să par neajutorată.

M-am strâmbat.

— De ce trebuie să fii atât de amabil? E greu să fiu supărată pe tine.

— Nu mi-am dat seama că a fi supărată pe mine e

un obiectiv de-al tău, a zis el zâmbind şi privind în jur. Fiica ta doarme în continuare?

— Da. Au trecut două ore deja – peste medie, deşi ocazional ajunge şi la trei. Chiar mă bucur. Rar se întâmplă să am parte de aşa o pauză.

— Păi atunci, ar fi bine să nu menţionez „bilele de maimuţoi”. Altfel ai să începi să râzi din nou şi ai s-o trezeşti.

Am izbucnit în râs. Mi-am acoperit gura ca să înăbuş sunetul.

— O, Doamne, asta a fost atât de amuzant.

— Am menţionat că doamna Winsbanger *mă iubeşte*? a întrebat el. Ba chiar îmi aruncă şi câte o privire înţepătoare din când în când.

— Ai apucat să *o vezi*? Eu, de obicei, observ doar uşa un pic deschisă când spionează oamenii pe hol. Cred că am văzut-o o dată sau de două ori.

— O dată am încercat să o ajut să care un rahat sus, dar m-a refuzat şi mi-a aruncat cea mai urâtă privire. Ai fi crezut că voiam să o jefuiesc. Doar încercam să o ajut, a concluzionat el şi a scos mobilul. Stai să caut.

— Să cauţi ce?

— Bile de maimuţoi. Poate îmi scapă ceva.

A tastat ceva şi apoi a navigat.

— Potrivit rezultatelor, „bile de maimuţoi” e o expresie de argou pentru un tip care şi-o freacă atât de mult încât ajunge să meargă ca o maimuţă.

Şi-a ridicat privirea din telefon.

— O, rahat! a continuat el. Asta nu sună prea simpatic.

S-a întors înapoi la ecran.

— O, priveşte asta. La noi – aici, în America – termenul de „bile de maimuţoi” face referire şi la

fructele necomestibile ale unui arbore, folosite în prepararea pesticidelor. Cică alungă păianjenii.

— Înveţi câte ceva nou în fiecare zi, am chicotit eu.

— Mulţumită doamnei Winsbanger.

Şi-a dat ochii peste cap, lăsând telefonul jos.

Dumnezeule, mă dor obrajii de la atâta râs. Asta în timp ce realizam cât de dor mi-a fost de interacţiunea cu adulţii.

Şi-a luat băutura din tavă şi am observat un tatuaj pe încheietura stângă, care se iţea de sub mânecă. M-am întrebat cât din braţul lui era acoperit? Parte din tatuaj era un cuvânt, dar nu am putut să descifrez clar, afară de „hie” la final. Era un nume? *Ruthie*? Habar n-aveam.

Avea cele mai mari şi mai frumoase mâini, cu vene proeminente şi piele fermă. Degete lungi. Deacon era întruchiparea masculinităţii. Mi-am smuls privirea încercând în schimb să mă concentrez pe scrisul de pe paharul de carton pe care-l ţinea. Părea că-şi comandase trei doze de espresso simplu, fără lapte. O băutură puternică pentru un bărbat puternic.

A observat că-i priveam paharul cu cafea.

— Mi-au scris numele greşit. Au scris *Beekman*. Pe cine dracu’ poate să-l cheme *Beekman*?

— Pe tatăl meu, spre exemplu, am zis, forţându-mă să păstrez o faţă serioasă.

— Vorbeşti serios?

Eliberându-mă de expresia mea stoică, am clătinat din cap.

— Nu.

— Ahaaa, Carys a făcut o glumă. Poate că e mai mult decât mironosiţa din apartamentul vecin.

— Hei! am râs eu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ştii că glumesc.

— Oricum, pot cu siguranţă să mă identific cu stâlcirea numelui. De obicei, la mine scriu *Paris*, deşi pronunţ C-ul destul de clar.

— Aşa este, Carys-ca-Paris.

— Uneori scriu Karen, am adăugat eu, ridicând din umeri. Mi se întâmplă tot timpul.

Privirea lui a fixat-o pe a mea.

— Carys e un nume unic. Îmi place mult.

Era ceva în felul în care acest bărbat te privea atunci când vorbea cu tine. Îţi oferea toată atenţia lui. Ochii îi erau ca două reflectoare gigantice orientate pe mine, care înecau restul lumii.

Simţind că obrajii mi se încălzesc, am spus:

— Mulţumesc. E galez.

— Eşti galeză?

— Mama mea e pe jumătate galeză, da.

— Ei bine, este un nume frumos.

Am simţit un fior pe şira spinării, de parcă complimentul lui era mai mult decât o simplă apreciere a numelui.

Simţurile mele erau supuse unui adevărat chin, oscilând între parfumul extraordinar al lui Deacon şi aroma delicioasă a cafelei – două dintre mirosurile mele preferate. Dar cel mai important, corpul meu era hiperconştient de creatura magnifică ce stătea în faţa mea – care o făcuse pe-o altă femeie să ţipe de plăcere cu o seară în urmă.

Deacon a mers până în celălalt colţ al camerei, iar eu l-am admirat din umbră. A început să examineze nişte fotografii de ale mele de pe raft. Majoritatea erau cu Sunny, dar el a apucat una doar cu mine. M-am pregătit sufleteşte, în timp ce el se uita când la

mine, când la fotografie.

— Ai fost balerină?

Am confirmat din cap.

— Da. Am fost… pentru câţiva ani. Acum nu mai sunt, evident.

— Profesionistă?

— Da. Am fost primă balerină la Compania de Balet din Manhattan.

Dacă am crezut că privirea lui de dinainte era pătrunzătoare, aia nu era nimic în comparaţie cu felul în care mă privea acum.

— Uau!

S-a uitat din nou la fotografie. În ea stăteam în poziţia arabesc. A privit-o mai mult decât mi-ar fi plăcut mie.

— De ce te-ai lăsat?

Am înghiţit în sec, nepregătită pentru o astfel de discuţie.

— Am avut o accidentare care m-a forţat să mă retrag.

Faptul că am spus cuvintele cu voce tare mi-a lăsat un gust amar. El a părut să încremenească, aproape devastat la auzul a ceea ce mi s-a întâmplat.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost foarte dificil să treci prin asta.

— Nu a fost uşor.

Deacon se holba la mine şi cu fiecare secundă care trecea mă simţeam tot mai vulnerabilă.

— A fost cel mai dificil lucru prin care a trebuit să trec până atunci, am admis într-un final.

— Cu ce te-ai ocupat după? Când nu ai mai putut dansa?

— Timp de câţiva ani, am lucrat pentru aceeaşi companie, doar că în spatele scenei.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Am ridicat din umeri.

— Sunny s-a întâmplat.

— Aha, a oftat şi a pus fotografia la loc în bibliotecă. Desigur.

Faptul că părea sincer interesat de mine m-a îndemnat să mă deschid un pic.

— Ei bine… „Sunny s-a întâmplat” e versiunea scurtă, de fapt. Povestea mai lungă implică o relaţie pe care am avut-o cu directorul companiei de balet. Charles e fiul proprietarului, care are compania de multă vreme. A căpătat poziţia asta prin nepotism. Charles era separat legal de soţia lui atunci când eu am început să lucrez pentru el. M-a părăsit ca să se întoarcă la ea şi a făcut asta înainte să afle că sunt însărcinată.

— Rahat! a spus Deacon, făcând câţiva paşi înspre mine.

— Da, am răsuflat eu. Dar şi când a aflat despre copil, nu s-a schimbat mai nimic între noi. Sincer… nici nu l-aş mai fi acceptat înapoi oricum. Avea deja doi copii şi deşi i-a spus fostei soţii – acum actuala din nou – despre Sunny, a ales să nu le spună nimic copiilor lui despre sora lor vitregă. M-a rugat să nu-i pun numele pe certificatul de naştere.

— Şi nu vă sprijină deloc?

— Îmi dă bani pe ascuns. E o sumă modestă, dar mă ajută. O accept pentru că n-am de gând să las mândria să-mi stea în cale.

— Păi, e cam nasol din partea lui că nu-şi asumă mai multă responsabilitate.

— Sincer îţi spun că prefer să nu facă parte din viaţa ei la momentul ăsta. Mai rău decât să n-ai tată e să te simţi respinsă de tatăl care te vizitează

câteodată.

Mi-am simţit privirea examinată.

— Asta sună a experienţă personală.

Cumva, favoarea pe care mi-o făcuse de a-mi lua cafea se transformase într-o sesiune terapeutică. Deacon avea o anumită calitate care mă făcea să mă simt de parcă aş fi putut să-i spun orice, de parcă nu m-ar fi judecat.

— Ai dreptate, am admis. Tatăl meu nu a fost în peisaj.

Am clătinat din cap şi am privit podeaua.

— Oricum, nu e nevoie să insistăm pe povestea vieţii mele. Ai fost să iei cafea. E deja mai mult decât ne-am tocmit.

— Glumeşti? Eu pun întrebările. Îmi pare rău că sunt băgăreţ.

A luat o gură din băutură.

— Oricum, sper că nu te deranjează ce-ţi zic, dar mereu am fost curios în legătură cu tine – situaţia ta, ce s-a întâmplat cu tatăl copilului. Nu e treaba mea, dar eram curios.

Am oftat.

— Ei bine, acum ştii.

— Da.

A zâmbit. Şi fiindcă nu părea să plece nicăieri, mi-am făcut curaj să-l întreb ceva despre care *eu eram curioasă*.

— Şi, care e treaba cu tine? Care e *situaţia* ta, Deacon? Eşti din New York?

— Nu chiar. Sunt originar din Minnesota. Am venit în New York din California acum câţiva ani pentru că îmi doream o schimbare. Dar pot să muncesc de oriunde.

— Cu ce te ocupi?

— Proiectez jocuri interactive pentru o companie asiatică.

— Asta sună foarte mişto.

— Sigur nu e o carieră pe care aş fi preconizat-o, dar e distractiv. Aplicaţia noastră e foarte populară, şi o duce bine. Aşa că asta-mi dă un pic de stabilitate profesională în industria de divertisment, care e altminteri imprevizibilă.

— Deci nu te duci la birou niciodată?

— Muncesc de acasă în marea majoritate a timpului. Trebuie să mă duc la birourile din New York doar ocazional, la unele întâlniri. Compania mamă e în Japonia.

— E o situaţie grozavă.

— Este. Dar uneori e greu să te concentrezi acasă. Sunt distras foarte mult.

— Da. Cred că am auzit una dintre acele distracţii într-una din după-amiezile trecute.

I-am făcut cu ochiul.

— Aoleu, a rânjit el. Şi iată-mă aici, crezând că am făcut o treabă bună distrăgându-ţi atenţia de la impresia iniţială pe care ai avut-o despre mine, a zis făcând cu degetele un „L” de la „loser” în dreptul frunţii. Am eşuat.

— Doar te tachinam, am comentat râzând.

Mă surprindea faptul că devenisem confortabilă în preajma lui, destul de repede. Îmi plăcea compania sa.

— Oricum, a continuat el. Partea bună atunci când muncesc de acasă e că pot munci oricând. Dacă mă prostesc în timpul zilei, pot să-mi fac treaba în timpul nopţii.

— E mişto să ai flexibilitatea asta. Chiar zilele astea, şi eu încerc să găsesc genul ăsta de aranjament. Ştii pe cineva care face angajări?

— Nu-mi vine nimeni în minte acum, dar pot să te anunţ dacă aud ceva. Ce tip de serviciu cauţi?

— Păi, experienţa mea constă mai mult în muncă administrativă. Poate o asistentă virtuală? Dar sunt deschisă la ceva nou. Am o diplomă de studii generale, dar am petrecut atât de mulţi ani concentrată pe balet, încât CV-ul meu e limitat, cu excepţia celor câţiva ani petrecuţi *în culise*. Am presupus foarte mult timp că dansul va fi cariera mea.

— Desigur, a dat el din cap afirmativ. Are sens.

Mă jucam cu capacul verde al cafelei.

— Să n-am serviciu a fost bine pentru o perioadă. Iniţial, am planificat oricum să stau acasă cu Sunny, dar acum cred că mi-ar prinde bine pentru sănătatea mea mintală să ies câteva zile pe săptămână sau să muncesc de acasă. E dificil să prind situaţia perfectă. Dar sigur nu vreau să o părăsesc cinci zile pe săptămână.

Deacon a oftat adânc, părând aproape copleşit.

— Un copil schimbă totul, nu?

— Da. Chiar aşa e. Astea şase luni s-au topit ca prin ceaţă. Mă simt de parcă am trăit în propria mea lume. Dar nu aş schimba-o. Fiica mea e totul pentru mine.

— Oricum, dacă contează, din puţinul la care am asistat, cred că faci o treabă grozavă. Pare un bebeluş fericit. Eşti o mamă bună.

Cuvintele lui mi-au înmuiat inima. Nu cred că era cineva care-mi spusese asta vreodată. Şi chiar dacă ştiam că făceam tot ce-mi stătea în putinţă, în fiecare zi, era drăguţ să aud pe cineva că recunoştea asta.

— Mulţumesc, Deacon. Eşti foarte amabil.

— Nici eu nu aud asta prea des, dar fie.

Privirile noastre s-au intersectat. Apoi, deodată s-a

uitat în jos la mobil.

— Bun, păi atunci te las să te bucuri de puţinul timp liniştit până se trezeşte.

Voiam să-i spun că nu era nevoie să plece. În schimb, am zis:

— Mă bucur că ai apucat să mă cunoşti un pic astăzi – aşa ştii că sunt mai mult decât vecina capricioasă care te face să ţi se fleşcăie scula.

— Şi sper că şi tu mă vezi mai mult decât ca pe afemeiatul de alături.

— Nu încă, am făcut eu cu ochiul. Dar ajungem acolo.

A chicotit.

— Ai grijă de tine, Carys. Şi dacă ai nevoie de orice din lumea exterioară, e destul să spui parola.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Să spun ce?

Şi-a scărpinat bărbia.

— Ar trebui să fie… *bile de maimuţoi*.

Am chicotit iarăşi.

— Ah, asta e alegerea perfectă.

În timp ce se îndrepta către apartamentul lui, am strigat după el:

— Mersi din nou pentru scutece şi cafea.

S-a întors cu faţa la mine, mergând cu spatele şi afişând un surâs incredibil care mi-a făcut inima să mă înţepe puţin.

— Scutece şi cafea. Nu pot să spun că mi s-a mai mulţumit în felul ăsta vreodată, a răspuns el, făcându-mi cu ochiul. Plăcerea a fost de partea mea.

După ce am închis uşa, m-am sprijinit de ea, ţinându-mă să nu *cad*.

Pe bune, Carys? Eşti jalnică.

N-o lua pe panta asta. Individul nu s-ar băga într-o

situaţie de genul ăsta nici în ruptul capului. Mă pot baza pe inima mea înfometată să ia gestul caritabil al unui bărbat şi să-l transforme într-un început de relaţie nerealistă. După ce am sorbit şi ultima picătură de cafea, am deschis punga cu scutece pe care o cumpărase. Erau mai multe lucruri înăuntru, pe lângă pachetele de Luv. Aruncase şi o purceluşă Peppa de pluş. Şi nişte dopuri pentru urechi.

2. CARYS. ÎMBLÂNZITORUL DE BEBELUŞI

Peste câteva săptămâni, Sunny a avut o programare la pediatru în centrul oraşului, după-amiaza târziu. După ce am ieşit de acolo şi fiindcă eram prin zonă, am mers la un restaurant din apropierea cabinetului medical ca să ne vedem şi cu prietena mea, Simone.

— Ce a spus doctorul? a întrebat Simone în timp ce mângâia meniul laminat care înşira toate specialităţile zilei.

— Examinarea de la şase luni a decurs grozav. Doctorul spune că are exact greutatea care trebuie pentru vârsta ei.

— Mă bucur, a spus ea, ridicându-şi privirea din meniu. Tu ce mai faci?

Am făcut o pauză, un pic blocată, pentru că nu ştiam ce să răspund:

— Bine… bine.

Nu avea nici un sens să mă plâng de problemele de zi cu zi. Simone şi cu mine eram în etape diferite ale vieţii, şi mai mult ca sigur, nu ar fi înţeles. Fiind una dintre balerinele de top ale oraşului, Simone era unde aş fi fost eu dacă nu m-aş fi accidentat: o primă balerină de top, care are spectacol seara, care doarme

în marea majoritate a dimineţilor şi care se duce la repetiţii după-amiaza, pe lângă o viaţă socială activă. În multe privinţe, trăiam indirect prin ea. Aşa că, în loc să recunosc că-n majoritatea zilelor mă simţeam singură sau îngrijorată din cauza banilor, am răspuns cu „bine”.

— Ai grijă de tine? a întrebat ea.

— Te referi la… îngrijire de sine?

— Da. Să ai timp pentru tine.

Am privit înspre Sunny care stătea în scaunul înalt. Obrajii ei erau înroşiţi, cel mai probabil ca efect al vaccinului pe care-l primise. Doctorul mă avertizase că s-ar putea să devină un pic febrilă.

Mi-am aşezat mâna pe fruntea ei.

— Mă odihnesc când ea se odihneşte, dar n-am avut ocazia să ies prea mult, sau ştii tu, să mă duc la masaj sau vreun rahat de genul ăsta. Pur şi simplu nu am timp.

Mâncarea a sosit şi întrebările lui Simone s-au oprit cât timp am golit farfuriile pline cu burgeri şi cartofi pai.

— Te gândeşti să te întorci la serviciu la un moment dat? a întrebat ea deodată.

Ştergându-mi un rest de ketchup din colţul gurii, i-am răspuns:

— Dacă găsesc pe cineva de încredere care să o supravegheze pe Sunny, poate. Dar apoi, trebuie să calculez costurile şi beneficiile.

— Păcat că nu e mama ta mai aproape.

Ce glumă bună!

— Oricum nu cred că ar fi fost în stare să-i reziste.

O iubeam pe mama, dar nu era capabilă să aibă grijă de Sunny. Ne-a avut pe mine şi pe fratele meu când era destul de tânără, şi-mi spusese că nu mai

vrea să crească copii, ci să-şi trăiască viaţa. Cu câţiva ani în urmă, s-a mutat din New Jersey, locul în care crescuserăm, în Florida. Şi-a făcut clară poziţia de câteva ori când eu am sugerat că m-aş bucura dacă m-ar vizita mai des.

Simone a sărit un pic în scaun, arătând de parcă i s-ar fi aprins beculeţele.

— Ştii, Cynthia îmi spunea că s-au apucat să caute o nouă persoană pentru PR. Mă întreb dacă te-ar considera potrivită chiar pe tine. Adică, cunoşti dedesubturile baletului. Eşti atractivă – când nu eşti îmbrăcată în zestrea de la maică-ta – şi eşti prezentabilă. Pun pariu că poţi să faci multe chestii de acasă, să scrii comunicate de presă şi restul. Probabil că ar trebui să te duci la birou ocazional sau să apari la evenimente speciale.

Simone era angajată la o altă companie de balet. Nici nu-mi trecea prin cap să mă angajez la fosta companie şi având în vedere că tatăl înstrăinat al lui Sunny era încă director, un loc de muncă la un competitor ar fi fost ideal. M-a înveselit sugestia ei.

— Pe bune? Crezi că aş avea o şansă?

— Mereu vorbeşte despre tine în termeni admirativi. Şi nu ne-o lua în nume de rău, dar noi tot timpul spunem că a fost o nenorocire faptul că te-ai accidentat chiar la apogeul carierei tale. În multe privinţe, eşti legendară. Toată lumea se întreabă ce ar fi ajuns Carys Kincaid dacă nu s-ar fi accidentat.

I-am simţit cuvintele adânc în suflet. Agonia de a nu mai putea să dansez profesionist niciodată era ceva ce încercam să reprim continuu.

— Aş prefera să dansez decât să fiu considerată o legendă, dar e drăguţ să aflu că sunt respectată postmortem.

— Postmortem? Dar nu eşti moartă, Carys!

— Ştiu, dar în lumea baletului, e ca şi cum aş fi.

— Priveşte altfel: dacă nu era accidentul, ai fi continuat să dansezi, dar poate că nu te-ai fi apropiat niciodată de Charles şi Sunny nu ar mai fi ajuns să se nască. Oricât de mult îl urâm pe Charles acum, el ţi-a dăruit-o pe Sunny. Totul se întâmplă cu un motiv.

— În mod cert nu o regret, deci cred că ai dreptate cu asta.

Am privit-o pe fiica mea. Sunny zâmbea de parcă înţelegea că vorbim despre ea. Îi iubeam mutriţa ca un dovleac. O avea în mână pe purceluşa Peppa, cea pe care i-o cumpărase Deacon, şi o tot flutura în jur.

— Ce jucărie drăguţă! a apreciat Simone.

— I-a cumpărat-o un vecin.

— Bătrâna doamnă de peste hol?

— Nu. Nu nebuna de madam Winsbanger. Tipul de la 5B.

A făcut ochii mari.

— Ăla frumos pe care l-am văzut când plecam de la tine ultima dată când te-am vizitat?

— Da. Deacon.

— *El* i-a cumpărat o jucărie?

Am dat din cap.

— S-a dus până la magazin ca să mă ajute cu câte ceva, acum câteva săptămâni şi i-a făcut surpriza asta. Şi asta s-a întâmplat *după* ce l-am certat că făcuse sex prea zgomotos cu o seară înainte.

Simone şi-a acoperit gura.

— O, rahat. L-ai certat?

— Da. A fost o conversaţie un pic jenantă, dar a avut o reacţie foarte decentă când l-am rugat să o lase mai moale un pic.

S-a sprijinit de spătarul scaunului, încrucişându-şi

braţele.

— Cred că ştiu cum poţi rezolva această mică problemă.

— Cum?

— Poate să te ţină trează altfel – ştii tu, pe partea *ta* de perete.

A făcut cu ochiul.

— Nu te mai poţi plânge dacă tu ai parte de toată acţiunea.

— Foarte amuzant.

M-am făcut că-i ignor gluma, dar am simţit că mă încălzeam pe dinăuntru. Nu era ca şi cum nu mă gândisem la asta deja. Înainte să pot explica de ce nu avea să se întâmple chestia asta, ea s-a ridicat.

— În fine, trebuie să plec. Am o întâlnire diseară şi trebuie să mă pregătesc. Am să discut cu Cynthia despre poziţia de PR şi-ţi spun ce am aflat, bine?

Vorbele ei m-au făcut să simt deopotrivă anxietate şi entuziasm.

— Mulţumesc. Chiar apreciez.

M-am ridicat pentru a o îmbrăţişa şi am văzut-o cum a sărutat-o pe fiica mea pe vârful capului.

După ce Simone a plecat, am hrănit-o pe Sunny cu câteva borcănaşe de mâncare pentru bebeluş, de pe masă. Un pic mai târziu, când o pregăteam de plecare, am început să vorbesc cu ea aşa cum o făceam de obicei, deşi nu putea să-mi răspundă.

— Ce crezi? Ai fi de acord să mă întorc la serviciu? Nu vreau să te părăsesc, dar vreau să fiu sigură că pot să am grijă de amândouă.

A gângurit şi am sărutat-o pe frunte.

— O să găsim noi o soluţie. Mereu ne-am descurcat.

În seara aia, când eu şi Sunny am ajuns în faţa blocului, am dat peste Deacon şi o „prietenă” – roşcată ca focul. Veneau din direcţia opusă a clădirii. M-am întrebat dacă era aceeaşi persoană din urmă cu două săptămâni. Când Deacon m-a observat, a ridicat braţul:

— Hei, Carys.

— Bună!

Am oprit căruciorul în faţa scării.

— Dă-mi voie să vă ţin uşa, a spus el.

Deacon a ţinut uşa deschisă cât eu am împins căruciorul lui Sunny înăuntru. În mod normal, trebuia să-l strâng şi să-l car până la etajul doi într-o mână, în timp ce ţineam bebeluşul în cealaltă. Dar imediat ce am luat-o în braţe, Deacon a strâns căruciorul şi l-a suit pe scări, urmat îndeaproape de partenera lui tăcută.

— Mulţumesc pentru ajutor, am spus, iar vocea mi-a răsunat pe hol.

— Prea puţin, a zâmbit el.

Când am ajuns pe etajul nostru, el a adăugat într-un final:

— Ea e Kendra.

— Mă bucur să te cunosc, am spus, simţindu-mă deodată geloasă.

Nu ar fi trebuit, dar presupun că dezvoltasem o oarecare pasiune pentru tipul ăsta.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, a zis Kendra. Fiica ta e adorabilă.

— Mulţumesc.

Odată ce am ajuns fiecare la uşa lui, Deacon a sprijinit căruciorul de perete în afara apartamentului meu. A observat jucăria din mâna lui Sunny.

— Îi place porcuşorul, nu?

— Da, am zâmbit eu. A fost o alegere bună. Mulţumesc.

Kendra s-a întors spre el şi a ţâşnit:

— O, ai cumpărat aia pentru ea? Ce drăguţ.

— A fost drăguţ, aşa e, am adăugat eu. Şi a ajutat-o să fie calmă azi.

— Ce s-a întâmplat azi? a întrebat Deacon, părând îngrijorat.

— A fost la o consultaţie la doctor.

Ochii i s-au îngustat.

— Totul e bine? E bolnăvioară?

— Doar un control de rutină.

— Totul bine?

— Da. Mersi de întrebare. A trebuit să facă un vaccin şi asta e tot timpul stresant. Dar a mers bine.

— Mă bucur să aud, a spus el zâmbind.

— Păi, să aveţi o seară bună, fetelor. Noi ne ducem înăuntru pentru o seară drăguţă şi *liniştită*. A făcut cu ochiul. Poate jucăm nişte Parcheesi.

— Ah, păi, să vă distraţi atunci. Am dopuri de urechi în eventualitatea în care jocul vostru de *Parcheesi* devine turbulent.

A râs.

— Să ai o seară frumoasă, Carys.

— Şi voi.

I-am făcut cu mâna Kendrei.

— Mi-a părut bine.

— La fel, a rânjit ea.

Mi-am înghiţit gelozia imediat ce m-am cufundat în propriul apartament.

Târziu pe seară, Sunny era neliniştită. Nu se oprea din plâns şi mă blestemam că fusesem de acord să facă vaccinul ăla. Am sunat la numărul de urgenţă al

asistentei şi mi-a spus că temperatura de 38,8 era normală şi că nu era nevoie să o duc la urgenţe. Mi-au spus să o monitorizez şi să am grijă să îi administrez suficiente lichide.

Am adus-o în dormitorul meu pentru că nu puteam să o las singură în halul ăla. De asemenea m-am gândit că dacă o ţin în braţe va ajuta, dar nu părea să conteze. Ţinând-o în braţe, mă simţeam doar *eu* bine. Bocetul ei a continuat în timp ce eu mă plimbam dintr-o parte în alta a camerei şi o legănam. Nu o văzusem niciodată aşa de rău.

S-a auzit o bătaie în uşă pe care abia am desluşit-o printre ţipetele ei.

Rahat. Deranjasem vreun vecin? În plus, nu voiam să stârnesc mânia nimănui. Am mers până la uşă şi m-am uitat pe vizor. Era Deacon. Aducându-mi aminte că o avea pe tipa aia alături, m-am crispat. Rolurile se inversaseră. Acum îl deranjam noi pe el.

Când am deschis uşa, am început să mă bâlbâi înainte să-i dau şansa de a zice ceva:

— Ştiu că te deranjăm, dar nu o pot opri din plâns. Îmi pare foarte rău! Are febră de la vaccin, cred, şi nu pot să fac nimic. Aşa că dacă ai de gând să te plângi aşa cum am făcut eu cu tine – şi nu zic că nu ai avea dreptate – dar nu pot să fac nimic acum, aşa că…

— Carys, calmează-te. E în regulă, a spus el, punându-şi mâinile pe umerii mei.

Atingerea neaşteptată s-a simţit ca un curent electric, care mi-a oprit bolboroseala. Am oftat adânc.

— Nu mă pot calma. Copilul meu are dureri.

— Nu am venit aici ca să mă plâng. Nu aş face asta niciodată. E clar că nu se poate linişti.

— Atunci de ce eşti aici?

— Voiam să mă asigur că e bine.

Inima mi s-a înmuiat, dar m-am ţinut pe baricade.

— Nu e nevoie să ne verifici, Deacon.

— Ştiu asta. Am vrut să o fac totuşi. Cel mai probabil nu vă pot ajuta cu nimic, dar nu pot să ascult un bebeluş cum ţipă timp de două ore şi să nu-mi ofer ajutorul.

M-a lovit faptul că Deacon o părăsise pe tipa aia ca să vine aici. *Kendra*.

— Unde e Kendra?

— A plecat la ea acasă.

— A plecat din cauza zgomotului?

— Ea… a trebuit să se culce, fiindcă se trezeşte mâine dimineaţă pentru muncă.

— Sunny ţi-a stricat tot cheful, astă-seară. Îmi cer scuze.

Nu-mi părea rău. El a dat din mână a lehamite.

— E în regulă.

— Când toate astea se vor termina poţi să-ţi iei revanşa – să ţipi din toţi rărunchii când ţi-o tragi.

Mă aşteptam să râdă, dar în schimb, s-a uitat la mine cu îngrijorare. Mi-am dorit să-mi fi retras gluma crasă.

— Ai încercat să-i faci o baie rece? Nu sunt expert, dar nu ar scădea asta temperatura? Ţin minte că aşa făcea mama cu fratele meu când era mic şi avea febră.

Părea atât de evident, dar nu-mi trecuse prin cap – şi nici asistentelor nenorocite cu care abia discutasem.

— Ştii ce? Asta e o idee bună. Mă duc să dau drumul la apă acum. Te deranjează dacă o ţii cât mă duc la baie şi pregătesc totul?

Deacon s-a uitat îngrijorat prin cameră. Căuta un motiv să nu o ia în braţe?

— Ăăă… desigur, a spus el într-un final.

I-am întins-o pe Sunny şi mi-am luat câteva secunde ca să-l admir pe Deacon cât era de drăgălaş ţinând-o, legănând-o uşor în jos şi-n sus.

Am alergat până în baie, fiindcă nu voiam să-l stresez prea tare. Deja îi deranjasem seara. Am dat drumul la apă în cadă, am măsurat temperatura cât să fie rece, dar nu foarte rece. Când am închis robinetul, am observat ceva straniu: linişte.

Pentru prima oară toată seara. Sunny nu mai plângea. Primul meu instinct a fost să mă alarmez. *Leşinase?*

Am ţâşnit înspre sufragerie, dar până să rostesc un cuvânt, Deacon şi-a dus degetul în dreptul buzelor.

— Abia a adormit, a şoptit el.

Cumva, eram încă îngrijorată.

— Eşti sigur că respiră?

— Afirmativ. O simt şi o aud.

Se legăna într-o parte şi-n alta.

— Mi-e teamă să opresc mişcarea, fiindcă aşa am adormit-o.

În timp ce-l priveam cum se leagănă, simţeam că-mi explodează ovarele. Bărbatul ăsta era al naibii de sexy când *nu* ţinea în braţe un copil. Acum? Arăta de-a dreptul neverosimil.

— Nu pricep cum de eu nu am reuşit să o adorm, apoi vii tu şi o ţii cinci minute…

— Nici eu nu pot să zic că înţeleg, a spus el privind în jos la ea. Trebuie să fiu sincer cu tine totuşi. Îmi venea să fug mâncând pământul când mi-ai zis să o ţin. Dar ea mi-a făcut treaba uşoară, a zis el dând din umeri. Nu e rău pentru prima dată când ţin un bebeluş, nu?

Am rămas cu gura căscată.

— Prima dată? Cred că glumeşti!

— Nu, a râs el.

— Mă gândeam eu.

Sunny părea atât de relaxată în braţele lui mari. Nu era de mirare că adormise. Cred că se simţea de parcă stătea într-un pat enorm şi cald, în loc de obişnuitul pătuţ extensibil, prevăzut cu arcuri incomode.

— Cred că e în regulă dacă te opreşti din legănat. De obicei, când adoarme, rămâne aşa.

Vocea lui era joasă.

— Zici să o aşez?

Îmi plăcea prea mult să-l privesc cum o ţine ca să îi sugerez eu însămi asta.

— Da, hai să încercăm să o aşezăm în pătuţ.

Deacon m-a urmat până în camera lui Sunny. A aşezat-o cu grijă pe saltea, şi la început a părut că avusese succes.

Am mers tiptil prin cameră, aproape ieşind la liman până când am auzit un foşnet.

Rahat!

Şi iar a început plânsul.

— La naiba, a oftat el. Am crezut că am grijă.

— Ai avut. Nu e vina ta. A simţit cumva. Şi eu am mai păţit asta înainte. Probabil că e hipersensibilă azi.

M-am dus către ea să o iau în braţe şi încă o dată nu s-a oprit din plâns. Era la fel ca înainte.

— Să încerc să o legăn din nou? a întrebat el.

— Nu te pot forţa. Asta nu e…

— Nu e nici o problemă, Carys. Sincer.

Deacon a întins mâinile şi eu am aşezat-o din nou în braţele lui. El s-a întors înapoi în sufragerie şi de data asta s-a sprijinit de marginea canapelei, legănând-o.

Încet, dar sigur, în decursul următoarelor minute,

plânsetul s-a domolit până a încetat complet. Sunny adormise din nou în patul ei regal.

Am clătinat din cap nevenindu-mi a crede.

— În mod cert îi place să stea în braţele tale.

El a zâmbit în jos la ea.

— Orice vrei să faci, fă-o acum. Fiindcă nu cred că mă voi ridica prea devreme de aici.

— Nu poţi să stai aşa toată noaptea.

— De ce nu?

— Pentru că e târziu. Nu vrei şi tu să dormi?

— Somnul e supraestimat. Şi în plus, nu uita că muncesc de acasă, aşa că pot dormi mâine până la ce oră vreau dacă e nevoie şi să recuperez cu munca mai târziu.

După ce transpirasem de la stres toată noaptea, aveam nevoie urgentă de un duş. De obicei, făceam baie în fiecare seară înainte de culcare, dar cu Sunny supărată, nu avusesem timp.

Aş fi groaznică dacă i-aş urma sfatul? Uram să mă simt ca un caz caritabil, dar dacă oricum nu pleca nicăieri pentru moment, de ce să nu profit de ocazie?

— Am să mă duc să fac un duş scurt, e în regulă?

— Ia-ţi tot timpul din lume. Nu te grăbi. Voi fi aici.

În ciuda încurajării lui, nu m-am putut relaxa la duş. Aşa că m-am spălat pe cap şi am curăţat săpunul de pe corp rapid. În schimb, mi-am lăsat un pic de timp ca să-mi pieptăn părul ud cu atenţie şi am tamponat puţin fond de ten sub ochi ca să ascund cearcănele. Voiam să arăt bine în faţa lui Deacon, chiar dacă mi-era dificil să admit asta şi chiar dacă nu îmi ieşea nimic oricum. Un bărbat extrem de atractiv se afla în apartamentul meu şi, dacă aveam ocazia să nu arăt groaznic, am profitat de şansa asta. Nu era ca şi cum aş fi planificat ca el să vină aici.

Înainte să mă aventurez din nou în sufragerie, am tras puţin cu ochiul de după uşa dormitorului şi m-am bucurat în voie de imaginea lui Deacon ţinând-o pe Sunny, fără ca el să-mi observe privirea fermecată.

3. DEACON. NICI SĂ NU TE GÂNDEŞTI

Eram destul de sigur că ouăle mele adormiseră. Iar dacă nu erau complet trase pe dreapta, sigur erau amorţite de la lipsa de mişcare. Nu voiam ca bebeluşul să se trezească din nou, aşa că nu m-am mişcat deloc cât timp Carys a făcut duş.

Cum am ajuns în această situaţie?

O, da. Îmi părea rău pentru Carys şi am vrut să-i arăt îngrijorarea mea. Nu m-am gândit vreodată că voi putea să fiu de un real ajutor. Pentru că, hai să vorbim pe şleau, ce naiba ştiu eu despre bebeluşi? Absolut nimic. Şi mereu m-am gândit că e bine ca lucrurile să rămână astfel. E o responsabilitate uriaşă. Ultimul lucru la care m-am aşteptat a fost să mă simt confortabil ţinând-o în braţe, sau ca ea să-şi fi dorit asta. Se pare că, din nu ştiu ce motiv, asta mică mă plăcea.

Când Carys s-a întors în cameră, aproape că nu-mi puteam lua ochii de la ea. Părul ei, blond-roşcat, lung şi drept, era lăsat liber şi uscat doar cu prosopul. Nu o văzusem niciodată cu părul desfăcut. De obicei, era prins, ceea ce era la fel de drăguţ pentru că puteam să-i văd ceafa frumoasă. Purta o cămaşă de noapte scurtă care se mula pe silueta ei minionă. Carys era atractivă într-o manieră graţioasă. De aceea, nu m-a surprins când am aflat că fusese balerină, deşi în mod normal îşi ascundea formele corpului. Şi de ce nu ar fi făcut asta? Să aibă grijă de fetiţă devenise prioritatea

ei. Nu avea nevoie să impresioneze pe nimeni.

Dar, la dracu'. Mă simţeam cam jenat că mă uitam la ea în felul ăla având în vedere circumstanţele. De când am cunoscut-o, mi s-a părut că e o tipă sexy. Dar faptul că era mama cuiva a scos-o automat de pe listă.

— Totul bine? a întrebat ea.

— E perfect, am şoptit. În afară de faptul că mi-a amorţit fundul de la lipsa de mişcare. Dar mi-e teamă că se va trezi, dacă ţi-o dau.

Ea a râs.

— Eşti un sfânt, Deacon. Eşti liber să mi-o pasezi oricând, cu riscul că se trezeşte. Tu nu ai nici o responsabilitate să rămâi cu noi.

Poate că nu, dar nu voiam ca Sunny să înceapă să plângă din nou. Măcar unul dintre noi – Sunny – avea parte de somn în situaţia actuală.

Carys s-a aşezat pe canapea, vizavi de mine.

A privit în jos către fetiţa ei.

— Încă nu pot să trec peste faptul că nu ai mai ţinut în braţe un bebeluş până acum şi că prima ta încercare a fost un succes.

— Ei, ea m-a ajutat. Avantaj neloial.

Carys a zâmbit. Mă bucuram să o văd un pic mai relaxată. Părea destul de stresată când am ajutat-o pe scări şi asta se întâmpla înainte de chestia cu plânsetul. Dacă mă gândesc mai bine, Carys părea sfârşită în marea majoritate a timpului. Dar nu o judecam. Chiar avea multe probleme.

Dar avea şi un zâmbet încântător. Şi *trebuia* să mă opresc din a observa detaliile astea. Tipa aproape că avea o plăcuţă pe faţă pe care scria: *Nici să nu te gândeşti*. Iar eu nu aveam de gând să mă văd cu cineva care avea copil; copiii nu erau în planurile mele de viitor. Era deja destul de nasol ca inevitabil să se

strice o relaţie cu cineva care locuieşte chiar lângă tine, dar să mai implici şi un copil care ar fi suferit când aş fi plecat? Nu, mersi. Nu conta cât de al naibii de drăguţă era Carys – sau câte întrebări îmi puneam în legătură cu ea – nu aveam de gând să merg până acolo.

Totuşi mă fascina. Încă de dinainte de a şti ceva despre ea, aveam impresia că era ceva mai mult decât vede ochiul. Ceva în privirea ei, poate – încerca să transmită o poveste. Multă vreme, nu am putut să desluşesc exact. Abia când am văzut fotografia ei din zilele când era balerină mi-am dat seama despre ce era vorba. Viaţa ei, aşa cum o ştia, fusese scurtată de un eveniment traumatizant.

Puteam să empatizez cu asta. Poate am simţit cumva că aveam ceva în comun. Poate de aia eram atras de ea în momentele când o priveam în ochi.

Voiam să ştiu mai multe despre trecutul ei, dar nu voiam să fiu indiscret. Ba chiar m-a surprins când ea şi-a băgat un pic nasul în viaţa mea.

— Şi deci… cu câte femei te vezi în acelaşi timp? Le aud în apartamentul tău din când în când, dar nu-mi dau seama dacă sunt aceleaşi persoane sau altele.

— Nu te sfii, am spus eu, cu ochii mari.

Ea s-a înroşit.

— Scuză-mă dacă sunt băgăreaţă. Sunt doar curioasă.

— Glumesc. E în regulă, am oftat eu şi am ridicat din umeri. Merg la întâlniri. Nu am să te mint. Dar nu mă culc cu toate, aşa cum probabil că-ţi imaginezi. În ciuda părerii publicului, devine destul de obositor.

Şi-a plescăit buzele.

— Hmmm… e interesant că spui asta.

— De ce?

— Am observat că tu… ei bine…, a ezitat ea.

Unde bătea?

— Eu ce?

— Când auzeam zgomote…

— Da? am încurajat-o eu.

— Am observat că rezişti vreme îndelungată. Uneori mă întrebam dacă e rezistenţa ta sau…

— Plictiseală?

Am râs.

— Da, presupun.

Am clătinat din cap.

— Bine. Adevărul? Uneori se poate întâmpla asta din lipsă de interes. Oamenii nu sunt roboţi. Îmi place să fac sex – ador să fac sex cu persoana potrivită. Dar am momente când nu am starea necesară, sau chimia nu e aşa cum am crezut iniţial.

— Scuză-mă că-ţi pun toate întrebările astea. Doar trăiesc indirect prin intermediul cuiva care *chiar are* o viaţă sexuală.

Poate că era o întrebare stupidă, dar i-am pus-o oricum.

— De ce nu poţi să ai o viaţă sexuală?

— E un pic cam dificil să ies şi să cunosc oameni noi când am un bebeluş. Abia pot să mă duc până la baie.

— Ei bine… dacă are vreo importanţă, sunt sigur că, dacă-ţi fac publică fotografia, se va aduna o coadă de bărbaţi interesaţi să vină la domiciliu.

Ea s-a cutremurat.

— Asta mi se pare un pic cam deranjant. Trebuie să am grijă pe cine aduc în preajma ei.

— Înţeleg. Era o glumă – nu despre faptul că s-ar aduna o coadă, ci despre faptul că asta ar fi o opţiune practică şi sigură pentru tine.

— Oricum, aventurile de o noapte nu sunt genul meu. Nu am avut nici una şi nu cred că acum e momentul potrivit să încerc.

Curiozitatea mea creştea de la o secundă la alta.

— Ultima ta relaţie a fost cea cu tatăl lui Sunny?

— Da.

A privit iarăşi către fiica ei.

— Era un soi de figură paternă, puternică şi autoritară care m-a tras într-un fals sentiment de siguranţă. Aparent doar m-a folosit ca să treacă timpul mai repede până a decis să se întoarcă la fosta lui soţie. E nasol, dar a fost o lecţie de viaţă majoră pentru mine – ai grijă în cine te încrezi.

Părea gânditoare.

— Dar, aşa cum spun tot timpul, din situaţia asta am rămas cu Sunny. N-am plănuit să fiu mamă atât de tânără, dar nu aş da asta la schimb.

— Câţi ani ai? am întrebat-o.

— Douăzeci şi patru.

La naiba. Era mai tânără decât credeam.

— Dar tu? a întrebat ea.

— Douăzeci şi nouă.

— Boşorogule! A zâmbit. Glumesc. Cam aşa aş fi zis şi eu.

— Şi fostul tău cât are?

— Treizeci şi opt.

M-am întrebat dacă-i plăceau bărbaţii mai maturi în general sau dacă asta fusese doar o întâmplare. Erau multe lucruri care mă intrigau la Carys. Lucruri pe care probabil că nu era treaba mea să le aflu oricum.

Fetiţa părea cufundată într-un somn adânc. În timp ce mă holbam la faţa ei drăguţă, la ochii migdalaţi şi la năsucul ei rotund, mi-am făcut curaj să

întreb altceva, ceva ce voisem să ştiu dintotdeauna. Speram să nu o jignesc.

— Când ai aflat că Sunny…

Ea mi-a completat întrebarea.

— Când mi-am dat seama că Sunny are sindromul Down?

— Da. Sper că nu te superi că am întrebat.

— Deloc. Îmi place când oamenii mă întreabă. Nu ar trebui să le fie teamă. Nu mi-am dat seama de asta până am născut-o.

Primul gând a fost să spun ceva de genul: Cred că a fost devastator. Dar de ce? De ce să fie devastator? Pentru că e diferită? Am ales să o las pe Carys să continue, pentru că nu voiam să spun ceva greşit.

— Bineînţeles că a fost şocant, îţi dai seama?! Şi la început, eram tristă, de parcă pierdusem ceva, dar asta fiindcă nu ştiam mai nimic despre sindromul Down la momentul respectiv. Mă hrăneam cu reacţiile celorlalţi oameni, care spuneau lucruri precum: „Îmi pare rău”. Îţi vine să crezi? Retrospectiv, ei greşeau mult, chiar dacă aveau intenţii bune. „Îmi pare rău” spui când moare cineva, nu când se naşte. Sper că nimeni nu-mi va mai spune „Îmi pare rău” în viitorul apropiat. Pentru că le voi face capul calendar.

Vezi? Intuiţia mea de a tăcea a fost corectă.

— Cât ţi-a luat până când ţi-ai dat seama că nu era ceva de care să-ţi fie teamă?

— Am căutat pe internet grupuri de suport cu părinţi care au copii cu Down şi am dat peste o lume cu totul nouă. Când vezi cum copilaşii lor o duc bine aşa, sunt fericiţi şi comunică, înţelegi că e vorba de o altă poveste care nu se naşte din frică şi dezinformare.

— Ei bine, eu cu siguranţă învăţ câte ceva din conversaţia noastră. Până la Sunny nu am cunoscut pe

nimeni cu sindromul Down. Dar pot să văd clar că e un bebeluş sănătos şi jovial.

Sunny a continuat să doarmă în timpul conversaţiei noastre şoptite.

— Nu mă înţelege greşit, a zis ea. Sigur va avea parte de provocări pe care copiii obişnuiţi nu le au. Dar, per total, viaţa noastră de zi cu zi decurge ca şi cum nu ar avea Down.

S-a uitat în pământ.

— Când oamenii mă întreabă „ce are?” sau „cum te simţi?”, le spun că a fost binecuvântată cu un cromozom în plus şi o las aşa.

Mi-a plăcut mult răspunsul ăsta. Am dat din cap.

— Totul ţine de perspectivă.

— Într-adevăr. Şi nu o văd ca şi cum ar avea un handicap. Unică poate că este, dar nu cu handicap.

Carys a început să adune nişte scame de pe canapea.

— M-au avertizat despre capacitatea ei de a vorbi, că va fi întârziată. A început să primească serviciile de intervenţie timpurie imediat ce s-a născut. Cineva vine la noi de câteva ori pe săptămână. E posibil să înveţe limbajul semnelor înainte de a începe efectiv să vorbească, dar am să iau fiecare lucru aşa cum vine. Am să angajez cel mai bun logoped. Am să învăţ tot ce pot eu însămi. Dar o văd deja încercând să comunice cu mine. Chiar dacă cuvintele nu se vor forma la fel de clar şi de repede ca la ceilalţi copii, ne vom descurca.

O admiram pe Carys înainte, dar acum aveam şi mai mult respect şi admiraţie pentru ea. *Fata asta e fenomenală*. Ce bine ar fi fost dacă orice copil cu provocări ar fi avut un astfel de părinte!

Dar următorul lucru pe care l-a spus mi-a rupt inima.

— Cred că singura dată când mă afectează chestia asta e atunci când sunt afară, cu ea în public. Ştii cum sunt uneori oamenii atunci când văd un bebeluş şi se apleacă să-l vadă mai bine? Ei, şi noi păţim la fel. Şi câteodată, văd cum expresiile de pe feţele lor trec de la fericire la compătimire când realizează că e diferită. Asta mă întristează – nu pentru mine, ci fiindcă oamenii se uită la ea ca la o nefericire, ceva ce justifică privirea lor miloasă.

Ochii ei au început să lăcrimeze şi s-a şters în grabă.

— Urăsc treaba asta, Deacon. Scuză-mă! Nu vorbesc prea des despre lucrurile astea.

— Îţi mulţumesc că mi le împărtăşeşti.

Conversaţia asta chiar mi-a schimbat felul în care îi vedeam pe oamenii cu nevoi speciale.

M-a fixat cu privirea.

— Eu îţi mulţumesc că nu ţi-a fost frică să întrebi.

Am privit în jos la chipul drăguţ al lui Sunny cu un sentiment de speranţă nou dobândit.

— Crezi că merită să încercăm să o aşezăm din nou?

— Da, cred.

M-am ridicat cu grijă de pe canapea. Mă simţeam bine să-mi întind picioarele şi să mai iau din presiunea asupra fundului meu amorţit.

Am urmat-o pe Carys în camera bebeluşului şi încă o dată am aşezat-o cu grijă pe saltea. Nu cred că am mers vreodată atât de încet precum am făcut-o părăsind camera copilului.

Odată ce ne-am întors în sufragerie, Carys a zis:

— Acum chiar că poţi să pleci acasă.

— Aha, înţeleg unde baţi.

— O, nu! Dacă vrei, poţi să mai rămâi, nu

încercam să te alung. Sunt oricum prea agitată să mă culc. Voi sta trează o vreme. Şi-mi place compania unui adult.

Era o raritate să-mi petrec vremea cu o femeie de la care nu aveam nici o aşteptare. Mă bucura compania ei. Destul de mult. Carys era reală. Nu trebuia să fiu şarmant sau să afişez anumite sentimente faţă de ea. Puteam să fiu eu însumi. Asta mă făcea să mă simt bine.

Când şi-a dat seama că nu mă grăbeam să plec, s-a uitat înapoi, spre bucătărie.

— Vrei să-ţi aduc…

A ezitat.

— Rahat, nici nu ştiu cu ce să te servesc. Nu am alcool, exceptând acele sticle de şampanie pe care nu le deschid niciodată. Nu prea mai beau. Şi e cam târziu pentru cafea. Am ciocolată caldă?

— Asta sună chiar bine. Aş fi ales asta, dacă m-ai fi pus să aleg între alcool şi ciocolată caldă, am chicotit eu, după care am urmat-o în bucătărie.

A luat câteva pacheţele din dulap şi a umplut un ibric cu apă. Am tras cu grijă unul dintre scaunele din bucătărie şi m-am aşezat. Deşi seara nu se desfăşurase aşa cum m-am aşteptat, eram fericit că mă aflam aici. Nu ştiu dacă era de vină toată treaba cu lipsa oricărei aşteptări, dar să stau în preajma lui Carys era liniştitor. Era drăguţ să fii doar amic cu o femeie.

Aşa că probabil n-ar trebui să te holbezi la fundul ei atunci când s-a aplecat peste aragaz.

Materialul subţire al capotului se mulase pe fundul ei, oferindu-mi o imagine de neuitat. Carys m-a privit din nou.

— Rahat!

— Ce?!

Oare are ochi la spate?

— Tocmai mi-am dat seama că ceainicul fluieră când e gata. Nu m-am gândit la asta. Poate o trezeşte.

— Putem să… bem o ciocolată *călduţă* în schimb?

A râs.

— Am să ascult cu atenţie şi-l voi opri exact înainte să fluiere.

Şi-a sprijinit spatele de blatul de bucătărie, împreunându-şi mâinile în timp ce aştepta.

— E distractiv câte lucruri eviţi ca să nu trezeşti un copil. În unele seri dezbat minute în şir dacă merită să deschid o apă minerală şi să risc să o trezesc.

— Aşa că decizi că nu merită, doar ca să afli mai târziu că vecinul pe care te poţi baza are un invitat şi o trezeşte oricum.

— Nu, a râs ea. Se pare că mă ţii doar *pe mine* trează. Camera ei e destul de departe de peretele *tău*. Dar, din păcate, camera e chiar lângă bucătărie.

— Să ştii că mi-am mutat patul.

— Adevărul e că nu am mai auzit nimic de atunci, deci, probabil că funcţionează.

Adevărul era că făcusem sex o singură dată de când Carys menţionase că ne poate auzi. Şi fusesem destul de tăcut, iar Kendra crezuse că s-a întâmplat ceva rău. Faptul că vecina mea, Carys, mă putea auzi, schimbase lucrurile. Nu mai puteam să fac nimic, întrebându-mă dacă ea ascultă. Şi chestia cea mai stranie era că mă excita un pic ideea că ea ar fi putut să asculte.

Când apa a început să fiarbă, ea s-a grăbit să o ia de pe aragaz. A turnat în două căni şi a amestecat ciocolata înainte să mi-o ofere. Am privit în jos la cuvintele de pe cană.

— Mereu mi-am dorit să beau dintr-o cană pe care scrie: „Elegantă, răsfăţată şi un pic neobrăzată”.

Era rândul ei să chicotească.

— Scuze. Nu am foarte multe căni.

— O ador. Şi mulţumesc. Nu am mai băut ciocolată fierbinte de o eternitate.

— Ţi-aş oferi nişte frişcă, dar face prea mult zgomot când ţâşneşte afară.

— Cred că e o urmă de glumă cu afemeiatul-de-lângă-apartamentul-tău strecurată pe acolo pe undeva, am insistat eu.

— Nu aş fi mers atât de departe, a râs ea.

Au urmat câteva secunde de tăcere stânjenitoare, înainte ca ea să continue:

— Oricum, ar trebui să mergem cu astea în sufragerie ca să n-o trezim.

— A, da. Haide!

Ne-am aşezat pe colţuri opuse ale canapelei şi am sorbit tăcuţi din căni.

— Sper că nu te superi dacă îţi mai adresez încă o întrebare personală, am spus.

Ea şi-a lins buzele.

— Bine…

— Ce s-a întâmplat de nu ai mai putut să continui cu dansul profesionist? Ce tip de accidentare ai suferit?

Ea a clătinat din cap.

— N-o să-ţi vină să crezi.

— De ce?

— Pentru că e penibil.

— Ei bine, acum chiar că m-ai făcut şi mai curios.

— Am căzut pe nişte scări şi mi-am rupt glezna, a mărturisit ea. Poţi să-ţi imaginezi?

Am răsuflat adânc.

— O, Doamne!

— De asta e atât de stupid. Nu e ca şi cum m-aş fi rănit în timpul dansului sau făcând ceva impresionant. E chiar trist.

Empatizam cu ea.

— Cât timp ţi-a luat până ţi-ai dat seama că ţi-a afectat cariera?

— Nu am crezut că va fi pe termen lung – până când compania mi-a anulat contractul. Mereu m-am gândit că-mi vor da timp să mă vindec şi că într-un final aveam să mă întorc la muncă. Dar se pare că, au văzut în accidentarea mea o obligaţie legală. Doctorii păreau să susţină că voi continua să am probleme recurente cu glezna ruptă, chiar şi după operaţie, aşa că rapoartele medicale au întărit decizia companiei.

— Cred că ai fost şocată.

A luat o gură şi a dat din cap.

— Am resimţit-o ca pe o moarte – moartea viitorului pe care am crezut că-l am. A trebuit să-mi reinventez viaţa. Şi pentru o lungă perioadă, nu am văzut decât o gaură neagră. Abia când a venit Sunny pe lume mi-am dat seama că eram menită pentru un alt scop.

La naiba. Cuvintele ei mi-au atins direct sufletul. Ăsta ar fi fost momentul oportun să-i spun povestea mea. Ar fi văzut câte aveam în comun. Dar, în definitiv, am considerat că nu era ocazia cea mai bună ca să aduc vorba. Discuţia asta era despre ea, nu despre mine. Şi, în plus, era târziu şi nu voiam să deschid cutia Pandorei.

Am continuat să mai vorbim o vreme şi, într-un final, ea a verificat ora pe telefon.

— Ar trebui să încerc să dorm un pic în caz că se trezeşte.

— Da, bineînţeles.

M-am ridicat de pe canapea.

Ea s-a întins ca să-mi ia cana.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut astă-seară, Deacon.

— Mersi pentru ciocolată. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, să te cunosc mai bine.

— Da, poţi să treci oricând pe la noi, când Sunny nu seamănă furtună pe casa scării.

— Sigur o voi face, am spus eu, stând în dreptul uşii. Seară bună!

După ce m-am întors în apartamentul meu, mă gândeam doar la Carys şi-mi imaginam cum arăta ea atunci când dansa. Recunosc, uneori îmi imaginam cum dansa ea *dezbrăcată*. Dar ăsta avea să rămână secretul meu murdar.

Peste toate, nu puteam să scap de junghiul ăla din piept, familiar şi vechi care apăruse când ea a menţionat accidentarea. Ştiam foarte bine ce înseamnă să ţi se spulbere visurile.

4. CARYS. PROMITE-MI CĂ NU RÂZI

Zgomotul slab al traficului de pe stradă era singurul sunet din cameră care se auzea în timp ce eu o aşteptam pe Cynthia Bordeaux, directoarea companiei City Ballet, pentru a începe interviul. Cynthia şi cu mine ne cunoşteam de acum câţiva ani, pe vremea când dansam pentru concurenţa ei.

În cele din urmă s-a aşezat pe locul din faţa mea, încrucişându-şi braţele.

— Bun, să trecem la treabă, Carys. De ce crezi că eşti cea mai bună alegere pentru postul acesta de PR?

Încercând să par încrezătoare, mi-am îndreptat

spatele.

— Pentru că ştiu industria pe dinăuntru şi pe dinafară, nu doar ca dansatoare, dar am lucrat şi pe partea de administrare timp de câţiva ani după accidentarea mea. Experienţa asta completă, precum şi aptitudinile mele de scriere şi de exprimare mă fac alegerea perfectă.

Îşi mişca pixul printre degete.

— Dar nu ai o experienţă specifică în relaţii publice. Deci sper că-mi înţelegi reţinerea în a te angaja pe poziţia asta.

— Păi, nu am lucrat niciodată în relaţii publice. Dar am avut luni de zile în care am răspuns presei în legătură cu accidentarea mea, în timp ce încercam să fiu pozitivă, ceea ce m-a antrenat să fiu pregătită pentru orice situaţie imprevizibilă. Şi sarcini precum redactarea unui comunicat de presă sunt destul de clare. De fapt, deja m-am înscris la un curs online de începători, în aşteptarea acestei slujbe.

— Mă bucur să aflu că eşti proactivă. Asta arată interes real pentru funcţia pe care o avem de oferit.

— Sunt foarte interesată, Cynthia.

— Trebuie să recunosc, sunt impresionată că ai reuşit să treci peste schimbarea traumatică a vieţii tale după accidentare şi ai acceptat un alt serviciu în cadrul companiei la care erai angajată. Ai ales să rămâi în industrie, ceea ce apreciez.

— Păi, am dansat toată viaţa mea şi am făcut tot posibilul să-mi asigur un cadru profesionist. Când asta s-a terminat abrupt, nu eram pregătită să plec. Accidentarea nu mi-a răpit dragostea pentru balet.

— Ce te-a determinat să pleci definitiv? A fost doar faptul că erai însărcinată sau şi altceva?

— N-am mai mers la serviciu ca să am grijă de

fiica mea, da.

Şi-a lăsat capul pe o parte.

— De ce vrei să te întorci la muncă?

— M-am simţit un pic agitată în ultima vreme. Ador să stau acasă, dar cred că a venit momentul să revin la muncă. E vorba şi de aspectul financiar. Dar faptul că am stat departe de muncă mi-a conferit o energie nouă pentru următorul proiect la care mă voi înhăma. Sunt foarte entuziasmată pentru următoarea etapă a vieţii mele.

Ea a oftat.

— Îmi dau seama că ai multe pe cap acum, aşa că voi fi sinceră în a-ţi spune că cea mai mare ezitare pe care o am e aceea că nu vei fi atât de disponibilă pe cât vom avea noi nevoie, a zis ea, încrucişându-şi mâinile. Desigur, o mare parte din sarcini pot fi făcute de acasă, dar sunt destule evenimente pentru care va trebui să fii la faţa locului. Uneori nu avem suficient timp la dispoziţie ca să anunţăm din vreme, depinde de situaţie – să zicem, dacă e nevoie să distrezi un investitor. Crezi că vei fi capabilă să găseşti pe cineva care să stea cu copilul pe ultima sută de metri?

În adâncul sufletului, ştiam că asta avea să fie cea mai mare provocare. Dar nu aveam de gând să o las să-mi închidă uşa-n nas. Eram hotărâtă să găsesc o soluţie.

— Sunt o expertă a improvizaţiei, Cynthia. Când eram accidentată, am făcut tot ce puteam ca să nu mă copleşească acea situaţie. Când am rămas însărcinată, nu ştiam nimic despre creşterea copilului – am improvizat şi acolo. Vreau serviciul ăsta atât de mult încât sunt în stare să fac orice ca să meargă. Pot să-ţi promit 100% că nu voi rata nici o apariţie?! Nu. Dar pot să-ţi promit că voi depune toate eforturile ca să fiu

acolo unde ai nevoie de mine. Iar dacă se va întâmpla să ratez ceva, voi munci de zece ori mai mult ca să mă revanşez, ca să te asigur că sunt dedicată serviciului.

Am răsuflat adânc, iar ea a clătinat din cap molcom.

— Nu e nici o îndoială că dă bine din punctul de vedere al relaţiilor publice să angajăm pe cineva care e foarte respectat în industria asta. Nu mai zic că ai muncit pentru concurenţă, aşa că ar fi un soi de *revanşă* dacă te-am avea în echipă. Mereu am vrut să i-o trag lui Charles cumva.

Am zâmbit. Dacă asta ajuta în decizia ei de a-mi oferi serviciul, nu mă deranja.

A bătut cu stiloul în birou.

— Facem aşa. Lasă-mă să mă gândesc la asta! Mai am câţiva oameni de intervievat, şi vreau să le ofer tuturor şansa asta. Te sun după ce am luat o decizie.

Ideea de a mai intervieva şi alte persoane cu mult mai experimentate mi-a creat anxietate. Totuşi, am încercat să menţin o grimasă serioasă.

— Asta sună grozav.

Am clătinat din cap, în timp ce m-am ridicat de pe scaun.

— Iar dacă mai e nevoie de ceva din partea mea, te rog să nu eziţi să-mi dai un telefon sau un e-mail. Sper că-mi vei da şansa să demonstrez ce pot.

Ea a întins mâna.

— Carys, a fost minunat să te revăd. Eşti la fel de adorabilă precum mi te aminteam.

După ce am plecat din clădirea City Ballet, am fost să o iau pe Sunny de la Simone de acasă. Fiindcă locuia în apropiere, se oferise cu drag să aibă grijă de fiica mea. Dar având în vedere lipsa ei de experienţă, nu voiam să tărăgănez în caz că ceva ar fi mers rău.

În drum către prietena mea, mi-am verificat e-mailul. Am fost foarte surprinsă când am văzut ce multe răspunsuri primisem la anunțul de angajare a unei bone cu jumătate de normă. Eu credeam că va fi greu să găsesc pe cineva interesat de un program flexibil. Dar acum părea că subestimasem numărul persoanelor care nu voiau să fie legate de o rutină fixă. Asta m-a umplut de speranţă. Poate că lucrurile aveau să se aranjeze până la urmă.

După-amiază târziu, după ce eu şi Sunny ne-am întors acasă, am auzit o bătaie în uşă.

Uitându-mă pe vizor, am zâmbit. Deacon stătea acolo cu două cafele Starbucks în mâini. În ultimul timp, nici măcar nu-mi mai trimitea mesaje când se ducea după cafea. Dacă era prin preajmă, trecea pe la mine, proactiv, cu câte un latte.

— Eşti persoana mea favorită în acest moment, am spus, întinzând mâna spre cafea. Mulţumesc foarte mult. Nu ai idee cât de mult am nevoie de asta acum.

Ochii lui s-au mărit în timp ce mă măsura din priviri.

— Ia te uită! Arăţi grozav.

Încă purtam rochia neagră cambrată de la interviu. Părul meu era lăsat pe spate şi coafat în bucle lejere. Aceasta era, cu siguranţă, cea mai elegantă versiune a mea pe care o văzuse Deacon până acum.

— Mă aranjez cum trebuie când e nevoie.

— Unde ai fost?

Nu am răspuns imediat, ci m-am îndreptat către portofel, deşi ştiam că şi de data asta avea să-mi refuze banii. Deacon a întins palma.

— Opreşte-te! Nu-i voi primi.

— De ce plăteşti tu pentru cafeaua mea din nou?

— Pentru că n-ai cerut-o. Eu am ales să o cumpăr. Acum bea-o şi pune deoparte bănuţii.

— Mă răsfeţi, Deacon. Şi având în vedere că nu am nici un venit, apreciez foarte mult gestul tău.

Am luat o gură şi apoi am zâmbit.

— Dar asta s-ar putea să se schimbe curând, am adăugat pe un ton melodios.

El s-a înviorat.

— Ai primit un loc de muncă?

— Nu încă. Dar de asta sunt aranjată. Am avut un interviu azi.

— Pe bune?! Pentru ce post?

— E o slujbă în relaţii publice la o companie de balet, alta decât cea pentru care am lucrat înainte.

— E fantastic, a spus el încântat. Pare perfect pentru tine.

— Păi, nu pot sărbători până nu primesc oferta. Iar dacă se întâmplă, va trebui să găsesc o soluţie pentru Sunny. Probabil că voi munci mai mult de jumătate de săptămână de acasă, dar vor fi câteva evenimente la care va trebui să particip, uneori din scurt. De aceea, trebuie să mă întâlnesc cu câţiva oameni.

— Ai vreo pistă?

— Chiar am. E o companie care potriveşte familii cu bone. O amică a unei amice mi-a recomandat-o. Mi-au trimis deja câteva persoane pe care să le intervievez azi. Va trebui să discut cu toate, dar compania garantează pentru ele, le verifică trecutul şi se asigură că au experienţa potrivită. De exemplu, eu am cerut persoane care au lucrat cu copii cu nevoi speciale, am adăugat eu, luând încă o gură. Mă rog să iasă totul bine.

— Bunica mea spune tot timpul că, atunci când gândeşti pozitiv şi crezi că totul se va rezolva, aşa va fi. Nu avem idee cât de mult influenţează perspectiva noastră lucrurile.

— Eu sigur trebuie să mai lucrez la asta.

Deacon s-a aşezat pe canapea şi a luat un ghem de lână pe care-l lăsasem acolo cu o seară-n urmă.

— Ce croşetezi?

— O, învăţam singură să croşetez, dar nu merge prea bine. Voiam să-i fac o pălărioară lui Sunny.

— Promiţi să nu râzi, bine? a spus el.

— De ce să râd?

— Să nu râzi la ce urmează să-ţi spun.

Înainte să mai poată rosti ceva, telefonul meu a sunat. El a fluturat din mână.

— Răspunde. Am să-ţi povestesc după.

Când m-am dus să răspund, Deacon s-a îndreptat spre locul în care Sunny se legăna. A îngenuncheat şi i-a şoptit ceva.

Apelul era de la un număr pe care nu-l cunoşteam.

— Alo?

— Carys? Sunt Cynthia.

Am tuşit ca să-mi dreg glasul.

— O, bună, Cynthia.

Cu ochii mari, am privit înspre Deacon. El mi-a arătat că-mi ţinea pumnii.

— M-am gândit mult după ce ai plecat din birou azi, a spus ea. Mereu am fost genul care se încrede în intuiţia proprie.

Inima a început să-mi bată repede.

— Bine…

— Intuiţia mi-a spus să nu mai pierd timpul intervievându-le pe celelalte două persoane. Că ar trebui să-ţi ofer ţie poziţia. Cu istoricul tău, mă

îndoiesc că ar exista cineva care ar putea să fie mai dedicat decât tine.

Am rămas cu gura căscată.

— Vorbeşti serios?

— Da. Felicitări! Postul e al tău dacă ţi-l doreşti.

— Da. Da, mulţumesc!

Deacon a ridicat un deget mare în sus şi a afişat un zâmbet larg.

— Presupun că vei avea nevoie de un pic de timp ca să găseşti pe cineva potrivit pentru fiica ta, aşa că de ce nu fixăm de pe acum data la care să-ncepi serviciul, să zicem, peste trei săptămâni? Poţi să-mi spui dacă crezi că vei avea nevoie de mai mult.

Clipind des, am răspuns:

— Desigur. Sună grozav!

Îmi venea să ţopăi de bucurie.

— Am să-ţi trimit un e-mail cu data exactă. Plănuim să munceşti de la birou ca să faci cursurile de training cel puţin în primele trei zile.

— Bine. Aşa facem.

— Ţinem legătura.

— Cynthia… am intervenit înainte ca ea să-nchidă telefonul.

— Da?

— Mulţumesc mult că mi-ai dat o şansă.

— Sunt sigură că n-o să mă dezamăgeşti.

— N-o să te dezamăgesc.

— Felicitări!

— Îţi mulţumesc.

După ce am închis, am fluturat din mâini şi am ţipat:

— Nu-mi vine să cred că l-am luat!

— La naiba, da!

Deacon a strigat şi el în timp ce venea înspre mine

şi m-a tras într-o îmbrăţişare.

Uau!

Nu mă aşteptasem la asta, dar sigur mă simţeam grozav să fiu strânsă în braţele lui. Acum înţelegeam concret de ce fiicei mele îi plăcuse atât de mult.

S-a retras.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, Carys.

— Sper să reuşesc să mă descurc cu ambele sarcini, dacă fac lucrurile să meargă.

— Nu *dacă*… ci *când*. Vei reuşi. Trebuie să crezi în asta.

— Ai dreptate. Am jurat că voi crede şi aşa va fi, am zâmbit eu. Mulţumesc că m-ai amintit.

— Bravo!

— Vrei să sărbătoreşti cu mine în seara asta? am întrebat, simţindu-mă euforică. Fac cinste. Insist.

Zâmbetul lui a pălit.

— Rahat! Mi-ar face plăcere. Dar am promis cuiva că o să merg la un concert în seara asta. Ea deja a cumpărat biletele şi…

— O, Doamne! am fluturat din mână. Nu e nevoie să te justifici.

— Nu. Vreau. Pentru că mi-ar fi făcut mare plăcere să sărbătoresc cu tine astă-seară. E mare lucru.

M-am simţit prost pentru că am făcut sugestia asta. Poate că oferta asta de serviciu mi-a dat un fals sentiment de încredere.

— Nu ar fi trebuit să presupun că n-ai altceva mai bun de făcut decât să sărbătoreşti cu mine dintr-un impuls.

— De ce? Suntem prieteni, nu? Prietenii sărbătoresc unii cu alţii.

Şi iată. Mă băgase oficial la categoria „prieteni”.

Nu era de parcă nu ştiam asta deja. Dar presupun că o parte din mine păstrase o mică licărire de speranţă pentru ceva mai mult decât o legătură platonică. Şi de ce aş fi dorit asta cu – aşa cum se botezase singur – afemeiatul de alături? Nu mi-ar fi priit.

— Rămâne pe data viitoare, bine? a insistat el.

Fiindcă trebuia să se pregătească de întâlnire, Deacon a plecat câteva minute mai târziu.

După ce uşa s-a închis în urma lui, m-am îndreptat spre Sunny, care se bucura, încă liniştită, în leagăn.

— Se pare că suntem doar noi două pentru sărbătoarea din seara asta. Mă gândeam să comand sushi pentru mine şi piure din cartofi dulci pentru tine? Ce zici? Sună bine?

Ea a dat din picioruşe şi a afişat un zâmbet larg.

Apoi, mi-am adus aminte că Deacon voia să-mi spună ceva înainte de apelul Cynthiei. Mă rugase să nu râd. Dar acum râdeam doar gândindu-mă la asta – neştiind nici măcar de ce naiba râdeam.

Seara târziu, după ce Sunny a adormit, m-am aşezat cu rulourile de somon comandate şi am deschis o sticlă de şampanie rosé pe care o aveam în frigider încă de dinainte să se nască fiica mea.

Am aprins televizorul, selectând programul de *streaming* şi am decis să vizionez câteva episoade din *Flip or Flop* pe HGTV – din sezoanele mai vechi, acelea de dinaintea divorţului dintre Tarek şi Christina. Dar nu mă plângeam. Măcar aveam ce să sărbătoresc.

La jumătatea mesei, am primit un mesaj. Era o fotografie cu un pahar de şampanie.

Deacon: Îţi urez noroc!

I-am trimis înapoi o fotografie cu mine sorbind din

şampanie.

Carys: Noroc!

Deacon: Frumos!!! Mă bucur să văd că sărbătoreşti.

Carys: Cum a fost concertul?

Deacon: A fost în regulă. Abia aştept să ajung acasă şi să dorm, totuşi.

Carys: Vii acasă singur astă-seară?

Deacon: Da. Nu am chef.

Carys: Aaa, uneori câştigi, alteori pierzi. Mare păcat. Dar măcar ştiu că voi avea parte şi eu de somn.; -)

Deacon: Este foarte adevărat.

Carys: Scuze, nu m-am putut abţine.

Deacon: Pot să suport.

Carys: Asta explică de ce îmi scrii mesaje când eşti la întâlnire. Sper că nu e chiar în faţa ta.

Deacon: Nu. Şampania am băut-o mai devreme (dar în onoarea ta). Sunt într-o pauză la baie acum.

Carys: Ce drăguţ să te gândeşti la mine când eşti acolo!

Deacon: Nu sunt pe budă. Nu-ţi face griji!

Carys: Atunci e bine.

Deacon: Ce ai mâncat alături de şampanie?

Carys: Mi-am comandat nişte sushi de la Miku.

Deacon: Localul ăla e bun. Dar ai încercat Ichigo?

Carys: Nu.

Deacon: Ooo… trebuie! Am să iau eu ceva cândva săptămâna asta şi am să-ţi aduc.

Aşteptam deja cu nerăbdare ziua aceea, un pic cam prea mult. Apoi m-am gândit la ceva.

Carys: Hei, ce voiai să-mi spui mai devreme? Când m-ai rugat să nu râd de tine. Am primit apelul

ăla despre slujbă şi nu ai mai avut ocazia să-mi spui. LOL

Deacon: Vezi? Râzi deja.

Carys: Scuză-mă.

Deacon: Chiar vrei să ştii?

Carys: Da.

Punctele de suspensie se mişcau pe ecran în timp ce el tasta.

Deacon: Mai demult croşetam şi eu.

Carys: Poftim? LOL. Pe bune?

Deacon: Te-am rugat să nu râzi.

Carys: În realitate nu râd. Jur. Nu cu voce tare. Doar că nu mă aşteptam să spui asta.

Deacon: Cum am învăţat e o poveste aiurea rău. Într-un fel, am fost obligat. Am să-ţi povestesc data viitoare când bem cafeaua. Trebuie să mă întorc la masă sau altfel o să creadă că mi-o frec singur pe aici.

Ei bine, asta era ceva foarte uşor de vizualizat.

Carys: Mda. Te las să te întorci la întâlnirea ta.

Deacon: Şi eu te las să te întorci la spumantul tău.

Carys: Mersi că te-ai interesat ce mai fac.

Deacon: Să te bucuri de restul serii.

Carys: Imaginaţia mea o va lua razna, gândindu-se la tine fiind forţat să croşetezi, cu un pistol la cap.

Deacon: Nu e chiar aşa de rău. Dar pe aproape.

Degetul meu a zăbovit pe tastatură. Voiam atât de mult să-i spun să se oprească pe aici când se va întoarce din oraş. Dar m-am gândit mai bine.

Apoi mi-a scris din nou.

Deacon: Bine. Am să-ţi spun foarte repede. Când aveam şaisprezece ani, eram rebel, intram în

belele. Părinţii mei m-au obligat să locuiesc cu bunica pe timpul verii. Tot ce aveam voie să fac era să mă duc la antrenamentul de fotbal şi să vin înapoi acasă. La momentul respectiv, ea croşeta haine pentru familii nevoiaşe. Pulovere, eşarfe, lucruri de genul ăsta pentru iarna care avea să vină. M-a învăţat şi pe mine. M-a forţat să stau cu ea în fiecare seară şi să o ajut.

Nu-mi puteam reprima zâmbetul.

Carys: Uau, ce drăgălaş!

Deacon: La acea vreme eram destul de nefericit. Dar când am livrat lucrurile pe care le-am creat şi am văzut zâmbetele de pe feţele acelor copii, nu mai părea totul atât de rău.

Carys: Asta e o poveste minunată.

Deacon: Să duci secretul ăsta în mormânt, Kincaid. Nu pot să las un zvon despre mine, croşetând alături de o bătrână, să-mi strice combinaţiile.

Carys: S-a făcut. LOL

Deacon: Bine. Chiar plec acum.

Carys: Să ai o seară bună.

Deacon: Şi tu.

A închis conversaţia noastră tastând trei emoticoane cu pălărie de sărbătoare, iar mie-mi venea să plesnesc de fericire că nu se *înţelegea* cu tipa de la întâlnire. Că se gândise la *mine* în seara asta.

5. DEACON. CE INTRĂ TREBUIE SĂ ŞI IASĂ

Ştiam că azi era prima zi a lui Carys la noul loc de muncă. În ultimele săptămâni, intervievase o mulţime de oameni care să o supravegheze pe Sunny. În sfârşit găsise o doamnă care-i plăcea – o dădacă pensionară

care căuta ceva să se ţină ocupată şi care nu avea aşteptarea unui program fix.

M-am trezit la 5 dimineaţa şi m-am dus la sală, apoi am trecut pe la Starbucks pe drum înapoi ca să-i pot lăsa o cafea lui Carys înainte să plece la muncă. Chiar dacă-şi băuse cafeaua, una în plus nu avea să strice azi.

Cu tava de carton în mână, am bătut la uşă. Ea a deschis şi era clar că se întâmplase ceva rău.

— Ce e?

Vocea ei tremura.

— Sharon, femeia care trebuia să vină azi să stea cu Sunny, tocmai a sunat. Soţul ei are probleme cu respiraţia şi a trebuit să-l ducă la urgenţe. Nu poate să ajungă azi.

O lacrimă i-a curs pe obraz.

— Asta e prima mea zi şi deja mă vor da dispărută.

A răsuflat adânc.

— M-am săturat, Deacon. Sunt terminată.

Rahat.

— Agenţia nu poate să-ţi trimită pe altcineva?

— E prea din scurt. Ar trebui să plec în zece minute.

A clătinat din cap.

— Va trebui să-i explic situaţia Cynthiei şi să văd dacă pot să-mi amân startul cu o zi. Dar sincer, dacă aş fi în locul ei, mi-aş spune să nu mă mai deranjez să vin şi mâine.

Asta m-a enervat; nu era corect. Carys chiar se gândise la toate. Situaţia asta nu era din vina ei. Avea nevoie de serviciul ăsta în relaţii publice şi era posibil să nu mai găsească ceva atât de potrivit pentru ea vreodată.

Carys nu ştia, dar noi doi eram suflete înrudite.

Ştiam prea bine cum era să îţi redefineşti viaţa. Să găseşti ceva care-ţi dă un scop – după ce ţi s-a dărâmat întreaga lume – însemna totul.

O voce din capul meu m-a împins să-mi ofer sprijinul, deşi era în afara zonei mele de confort. Mi-a luat câteva secunde până ce frica s-a disipat. Deşi probabil că eram complet nebun, am refuzat să o las pe Carys să eşueze.

— Crezi că mă poţi învăţa tot ceea ce trebuie să ştiu despre supravegherea lui Sunny în zece minute?

S-a uitat în sus în timp ce înregistra cuvintele mele. Ochii ei s-au mărit.

— Nu te pot lăsa să faci asta, Deacon.

— Haide. Pierdem timpul. Ştim că stăpânesc foarte bine ţinutul în braţe. Ce altceva mai trebuie să ştiu?

Stătea acolo în stare de şoc. Ţinea de mine să împing lucrurile înainte.

— Arată-mi cum să-i schimb scutecul.

— Vorbeşti serios?

— Da. Haide. Nu vrem să întârzii.

A luat-o pe Sunny în braţe din locul de joacă şi a dus-o în camera bebeluşului.

Arătând dezorientată, Carys a făcut tot posibilul să-mi arate procesul de schimbare a scutecului. Cuvintele i se rostogoleau rapid de pe buze.

— Rulezi scutecul murdar ca pe o minge şi îl pui în acest coş.

— Destul de uşor, am spus eu calm, deşi chestia cu scutecul mă înspăimânta.

— Ăsta are doar pipi, dar dacă are şi caca, îi ridici picioarele aşa şi foloseşti şerveţelele ca să o cureţi. Eu totuşi folosesc un şerveţel şi după pipi.

Apoi, mi-a arătat cum să şterg din faţă în spate

fundul durduliu al lui Sunny. Am înghiţit în sec. Dacă nu avea caca acum, erau şanse mari ca să facă mai târziu. M-am jurat că o să-mi fac griji atunci când va veni momentul. Dar nici nu puteam să spun că abia îl aşteptam.

— Iei un scutec nou de aici şi îl aşezi sub ea, îndoi partea de deasupra şi apoi îndepărtezi sigiliul ariciului fixând cu atenţie lateralele.

Am răsuflat.

— Asta pare destul de clar.

— Da, ei bine, depinde de situaţie, dar cel mai important lucru e să ai grijă să nu cadă de pe masă. Dacă nu o schimbi sau nu o cureţi perfect, nu e sfârşitul lumii.

După aceea, Carys a pus-o pe Sunny în leagăn şi m-a dus în bucătărie să-mi arate unde era laptele praf.

— Aceste recipiente care conţin fiecare câte o singură porţie se toarnă chiar în sticla de acolo, pe care o folosesc eu, a spus ea arătând cu degetul către ustensile.

Carys a pus borcanele cu mâncare pentru bebeluş de care urma să am nevoie direct pe blat, alături de o lingură de plastic.

A început să scrie orarul pentru mese.

— Deja a mâncat porţia de dimineaţă, aşa că următoarea masă poate fi piureul de banane de la ora opt. De obicei, mănâncă cereale din orez la micul dejun, dar asta e un pic cam complicat de făcut, aşa că am să-i dau asta la cină.

Am dat din cap, încercând din răsputeri să reţin totul.

— Nu-ţi face griji! E totul aici pe bucata asta de hârtie – ce să-i dai şi când.

M-am scărpinat în cap.

— Bine… sigur.

— Eu i-aş schimba scutecul pe la zece. Deci o dată la două ore.

Am înghiţit în sec, dar am încercat să par nonşalant. Carys a ridicat unul dintre borcane.

— În jurul orei 11, va mânca aceşti cartofi dulci şi mazăre. Apoi, îi vei da o altă sticlă cu lapte praf.

Am început să ameţesc puţin.

— Priceput.

— La prânz, vei vrea să o pui să doarmă. Dar schimbă-i scutecul mai întâi. Să-mi scrii dacă ai probleme. De obicei, asta înseamnă doar să o pui pe spate în pătuţ şi să-i dai drumul la carusel. E în regulă să o laşi trează. Fiindcă într-un final adoarme dacă e pornit caruselul.

Încercând să-mi menţin faţa de bărbat dur, am clătinat din cap:

— Sună bine.

— Unii copii au nevoie să doarmă de două ori în timpul zilei, dar ea nu are. Am descoperit că doarme mai bine noaptea dacă face nani doar o dată.

— Şi spuneai cândva că puiul de somn ţine între o oră şi trei?

— Da. Sunt impresionată că ai ţinut minte asta.

A zâmbit.

— Dar da, e destul de imprevizibil.

— În regulă.

— Depinde când se trezeşte, dar eu i-aş mai da o sticlă imediat după somn sau în jurul orei trei după-amiaza. Asta o să o ţină până la cină şi de restul mă ocup eu când ajung acasă.

M-am uitat pe mobil să văd cât era ora. Trecuseră zece minute de când ajunsesem. Trebuia să plece.

— O să întârzii. Nu-ţi face griji pentru noi! Du-te!

— Eşti sigur de asta?

— Da.

— Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc. Îţi rămân profund îndatorată, Deacon. Enorm!

S-a grăbit să-şi adune lucrurile.

— Să nu uiţi ceva, am avertizat-o, luând una dintre băuturile din tavă.

— Ia asta cu tine.

A luat cafeaua din mâna mea şi s-a mai uitat în jur o dată.

— Am telefonul, am geanta…

A luat o gură de aer adâncă şi a fugit să o sărute pe Sunny pe cap.

— La revedere, bebeluşo. Să fii bună cu Deacon.

S-a uitat la mine.

— Nu-mi vine să cred că tocmai am zis asta – *cu Deacon*.

Nici mie.

— Ne vom descurca.

— Să-mi scrii dacă ai nevoie de mine. Nu contează cât de des.

— Bine, dar o voi face doar dacă e musai, ca de exemplu, dacă e apartamentul în flăcări.

— O, Doamne, nu spune asta, a adăugat ea ieşind în grabă pe hol.

După ce am închis uşa, liniştea a devenit apăsătoare.

Sunny mă privea din leagăn. Eram relaxat fiindcă părea bucuroasă. Măcar unul dintre noi era calm.

— Bine… toată chestia asta cu „ne vom descurca”? A fost la cacealma, pentru ca mama ta să nu se îngrijoreze. Sunt îngrozit, micuţo. Trebuie să mă ajuţi. Fără surprize şi ne descurcăm.

Ea a chicotit.

— Bine, eşti de acord să te relaxezi acolo o vreme? După programul încropit de mama ta pare că nu avem nimic până la opt.

Mi-am mângâiat bărbia.

— De fapt, trebuie să mă duc vizavi să-mi iau laptopul pe care o să lucrez cât timp tu dormi. Te iau cu mine. Eşti de acord cu asta?

Dezlegând-o din leagăn, am ridicat-o.

Am mers până în apartamentul meu şi am luat tot ce mi-a încăput în mâna stângă: laptopul, un pachet de fâşii de pastramă de vită şi chipsuri. Nu ştiam exact ce gustări avea Carys prin casă.

Pe drumul spre ieşire, m-am oprit în dreptul oglinzii care atârna lângă uşă. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng la imaginea mea jonglând cu toate acele lucruri şi cu copilul în braţe. Când s-a văzut în oglindă, Sunny a fluturat un rânjet larg, fără dinţi. Ochii ei migdalaţi s-au deschis ca nişte fante la bucuria de a-şi vedea reflexia.

La naiba, e adorabilă.

— Îţi plac oglinzile, nu? Ei bine, măcar ştiu o metodă de distracţie în caz că celelalte pică. I-am şoptit la ureche: Am să-ţi spun un secret. Şi mie-mi plac. Mă uit prea mult la mine înainte să ies undeva. Dar nu voi recunoaşte asta nimănui în afară de tine.

Ea a râs de parcă mă înţelegea, dar probabil că era doar amuzată de propria imagine în oglindă.

Când ne-am întors la Carys în apartament, venise timpul pentru micul dejun al lui Sunny. Am pus-o jos în scăunel, dar a început să plângă.

Rahat. Ştiam că asta a fost o idee rea.

— Ce s-a întâmplat? Ce am făcut?

Am vorbit cu ea de parcă aşteptam un răspuns. Dar, după ce am luat-o iar în braţe, plânsul s-a oprit.

Se uita la mine cu ochii înlăcrimaţi şi mi-am dat seama că se repeta scena din seara cealaltă. Voia să fie ţinută în braţe.

— O, iar ne-am întors aici?

A continuat să mă privească până ce a zâmbit.

— Nu, nu, nu. De ce zâmbeşti? Încerci să mă prosteşti sau ceva? Ca să te mai ţin? Nu o să-ţi meargă aşa.

A zâmbit şi mai larg.

Încă o dată, am încercat să o aşez în scaun. Iarăşi, a început să ţipe.

— La naiba! am zis eu şi apoi m-am blestemat în minte că înjurasem de faţă cu ea. N-ai auzit nimic.

Luând-o din nou în braţe, am încercat să deschid borcanul cu piure de banane în timp ce o ţineam şi pe ea. Până la urmă, am hrănit-o stând în picioare. Cred că îi era tare foame fiindcă îşi ţinea gura deschisă după fiecare îmbucătură.

— Doamne, fată! Ţi-e foame, nu glumă.

Apoi mi-am dat seama: ce intră trebuie să şi iasă. Mi-am alungat acel gând din cap, jurându-mi că o să mă ocup de asta când se va întâmpla.

Lingura a atins fundul borcanului şi nu mai era nimic. Ea-şi lingea buzele. Carys lăsase încă un borcan cu piure de banane pe masă, deci am presupus că vom continua şi cu acela. L-a devorat pe al doilea la fel ca şi pe primul.

Încă ţinând-o, am luat un şerveţel de bucătărie pe care l-am udat un pic înainte să o şterg la gură.

— În regulă. Primul pas era gata. Ar trebui să fii bine pentru o perioadă. Am să încerc să te aşez în leagăn, ca să-mi verific e-mailurile.

În secunda în care fundul ei a atins scaunul leagănului, a început să se frământe şi a izbucnit în

plâns.

La naiba!

M-am încurajat să rezist până la capăt. Să o las să plângă. Dar după cinci minute de urlete şi de cutreierat camera, am cedat.

— Bine, bine. Ai câştigat.

Am ridicat-o din nou.

Am mers până în dreptul canapelei şi ne-am aşezat.

— Trebuie să ne întâlnim în alte circumstanţe, Sunny.

Acum, că se calmase, mă fixa cu privirea. Era ceva minunat să priveşti un copil care se uită la tine cu încântare pură. Oare la ce se gândea? Sau poate doar îşi vedea reflexia. Apoi, a zâmbit din nou. Măcar era fericită. Iar eu eram deja obosit. De-abia trecuseră două ore şi mă simţeam de parcă fusesem aici de câteva luni. Dacă cineva mi-ar fi zis ieri că azi voi sta blocat într-un apartament cu un bebeluş toată ziua, mi-ar fi fost groază. Dar realitatea nu era chiar aşa de rea – doar diferită. Obositoare, da. Dar puteam să văd, în teorie, de ce oamenilor le plac copiii – mai ales când ea era atât de bucuroasă.

Când ceasul a bătut ora zece, mi-am dat seama că sosise vremea schimbării scutecului. M-am ridicat şi am mers cu Sunny până în camera ei.

Te rog, să nu fie şi rahat.

După ce am întins-o pe masa de înfăşat şi am deschis aricii unui scutec, am fost uşurat să văd că era vorba doar de pipi.

Scor unu: Deacon.

Încercând să-mi amintesc paşii pe care mi i-a arătat Carys, am schimbat-o pe Sunny într-un scutec nou cât mai repede posibil. Când m-am întors în

camera de zi, am privit ceasul. Iisuse! Era doar 10 jumătate.

Iar eu mă simţeam de parcă trecuseră o mie de ani.

La unsprezece, i-am dat cartofii dulci şi mazărea, şi am continuat cu formula aşa cum fusesem instruit – toate în timp ce o ţineam în braţe ca să nu o ia razna.

Formula a fost înghiţită fără emoţii. Carys nu a menţionat dacă să o bat pe spate, dar avea sens să încerc. După o clipă m-am bucurat al naibii de decizia mea pentru că a scos un râgâit de mărimea Gibraltarului.

Un mesaj de la Carys a sosit în jurul orei 11.30.

Carys: Cum merge totul?

Am râs cu voce tare. Vă imaginaţi cum ar fi ieşit dacă aş fi fost sincer?

Sunny nu mă lasă să o aşez, aşa că braţul meu e complet amorţit, şi încerc să-mi dau seama cum am să-mi şterg propriul fund un pic mai încolo, când îmi vine. Cum faci asta în fiecare zi, Carys? CUM NAIBA FACI?

Am răspuns folosind setarea voce-text pentru că era dificil să tastez cu Sunny în braţe.

Deacon: Totul e perfect. Îţi urmăresc programul. Tocmai a luat prânzul şi formula de lapte.

Carys: Minunat! Îţi rămân super-datoare pentru ajutorul tău.

Deacon: Cum e prima zi de training?

Carys: Merge grozav. Sunt aşa de fericită că am apucat să ajung. Am multe de învăţat. Dar sunt optimistă că voi putea face faţă.

Deacon: Păi, continuă să te menţii. Am totul sub control aici.

Carys: Mulţumesc din nou!!!

Deacon: Oricând.

M-am întors către fetiţă.

— Să nu mă faci un mincinos şi mai mare decât deja sunt, Sunny. Bine? Până ajunge acasă, o să întoarcem situaţia în favoarea noastră.

Revenind la canapea, am numărat minutele până la somnul ei de prânz, încă neştiind cum aveam să o determin să stea în pătuţ fără să ţipe din toţi rărunchii.

Când Sunny mi-a zâmbit, m-am strâmbat la ea.

— Pentru ce e asta? Îţi place să mă vezi transpirând? Nu sunt făcut pentru asta, să ştii. Între noi fie vorba, nu mă interesa să fiu doamna Doubtfire azi. Fără supărare, dar eu nu vreau copii. M-am aplecat şi i-am vorbit în ureche: Dar… cred că pot să înţeleg de ce unii ar vrea. Mama ta e norocoasă să aibă o fetiţă atât de drăgălaşă.

Am făcut greşeala de a o aşeza pe Sunny pe pieptul meu în timp ce stăteam întins şi am aprins televizorul. În câteva minute, adormise acolo şi acum mi-era teamă să mă mişc. M-am întrebat dacă aveam vreo şansă cât de mică să o transport până la pătuţ. Mişcarea de orice fel era un risc. Dar chiar aveam nevoie să mă duc la baie.

Ridicându-mă de pe canapea, am mers cât de încet am putut până în camera ei. Niciodată în viaţa mea nu m-am mişcat atât de încet ca atunci când am aşezat-o pe spate. A fost un miracol că nu s-a mişcat. A rămas adormită, iar pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie.

Am ieşit tiptil şi primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în sufragerie? Am dansat. *Am dansat ca un nebun* – am lovit cu pumnii aerul, am mişcat brusc

din şolduri. Şi am râs de mine un pic. Eram un adult care dansa în faţa camerei de copil pentru că în sfârşit puteam şi eu să respir niţel după tot efortul din acea zi.

Dar Carys făcea asta în fiecare zi. La nesfârşit. Fiindcă deja rezistasem câteva ore am simţit că meritam un premiu. Poate că eram jalnic să cred că aveam un har fermecat fiindcă adormisem un bebeluş. Dar nu-mi păsa. Am dansat fără zgomot de mi-au sărit capacele.

Într-un timp record, am făcut tot ce am putut, cât Sunny dormea. Am folosit baia. Mi-am aruncat picioarele pe canapea şi am mâncat feliile de pastramă de vită. Am verificat e-mailurile. Nu m-am mişcat niciodată aşa de repede, pentru că nu ştiam în ce moment mi se poate termina libertatea.

Mobilul meu a început să sune şi nicicând nu am vrut să nimicesc un dispozitiv ca acum. Imediat l-am trecut pe vibraţii. Un mesaj sosise.

Katy: Te bagi la o întâlnire rapidă de prânz?

Ştiam, desigur, că nu era interesată să ia prânzul. Katy era o fată cu care încetasem să mă mai văd în urmă cu câteva luni. Mă surprindea că „prânzul” era ceva de care era interesată, având în vedere că încetasem să o mai sun.

Gândul la o întâlnire rapidă de prânz în acest moment era ceva chiar comic. *Sigur, fă-te-ncoa*. *Dar dacă aud vreun zgomot, va trebui să te omor.*

Deacon: Nu pot. Ziua mea e plină.

Katy: Poate altădată, atunci.

Deacon: Scuze. Da.

Sunny a dormit aproape trei ore. Am avut timp să mă relaxez, să lucrez la un concept nou de design la muncă şi să răspund la câteva e-mailuri. Mă

consideram norocos – asta până când s-a trezit.

6. CARYS. MAI MULTE ÎN COMUN DECÂT CREZI

Am auzit sunetul apei curgând imediat ce am intrat în apartament. Cynthia mă trimisese acasă la 14.30 cu o grămadă de informaţie de analizat. Eram fericită că puteam să-l eliberez pe Deacon mai devreme.

— Deacon? am strigat eu.

— Aici! l-am auzit ţipând.

O, nu. Asta nu-i a bună.

Când am ajuns în baie, am zis:

— Te-aş întreba ce s-a întâmplat, dar ştiu *exact* ce s-a întâmplat.

Deacon o ţinea rigid pe Sunny departe de corpul lui în timp ce cada se umplea cu apă. Era murdară de caca până la mijlocul spatelui.

— În nici un caz şerveţelele nu aveau cum să cureţe asta, a spus el cu sudoarea curgându-i pe frunte.

Mi-am răsucit mânecile de la jachetă şi am preluat-o.

— Mă descurc de aici.

Deacon a ieşit imediat din cameră. Credeam că s-a dus să vomite sau ceva, dar s-a întors imediat cu un prosop de baie.

— Acum ştiu unde le ţii, în dulăpiorul de pe hol.

— Mulţumesc. Nu trebuie să rămâi. Arăţi traumatizat. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Am început să o curăţ.

— E în regulă. M-ai salvat exact la ţanc oricum.

A stat un pic în pragul uşii, cât am îmbăiat-o pe

Sunny.

— Vreau să aud cum ţi-a mers la muncă şi să-ţi povestesc despre Sunny. Dar mor după o gură de aer proaspăt, totuşi. Ce zici dacă mă duc până la Starbucks şi mă întorc?

— Desigur, sună bine.

După ce Deacon a plecat, m-am uitat în jos la fetiţa mea, care acum râdea şi stropea apa cu palmele. Abia ce învăţase să stea în funduleţ singură, aşa că era mult mai simplu să-i fac baie.

— Ce i-ai făcut lui Deacon? Nu puteai să aştepţi până veneam eu?

A gângurit. M-am aplecat în cadă să o sărut.

— Mi-a fost atât de dor de tine azi!

După ce am uscat-o pe Sunny şi am îmbrăcat-o, am adus-o în sufragerie şi am aşezat-o pe covorul ei de joacă. Câteva minute mai târziu, Deacon a bătut la uşă. Când am deschis, mi-a întins cafeaua.

— O, eşti cel mai tare, am zis eu, rupând dopul capacului.

La vederea lui Deacon, Sunny a început să plângă. El a clătinat din cap.

— O, nu, nu face asta! Mămica ta e acasă acum. Nu ai nevoie de mine să te ţin.

Am rămas cu gura deschisă.

— Să nu-mi spui că ai ţinut-o toată ziua în braţe?

El a ezitat.

— Nu toată ziua – nu cât a dormit.

— O, Doamne, Deacon! Nu poţi să-i permiţi asta. Ai toată aprobarea mea să o laşi să plângă. Altfel, nu o să te lase niciodată în pace.

— Ştiu. Dar a făcut expresia aia bosumflată, cu ochi trişti şi buze tremurânde. Şi am… cedat.

— S-a jucat cu tine.

Deacon s-a aşezat pe canapea, lăsându-şi capul pe spate.

— Serios… Abia ce am fost afară, şi mă simţeam de parcă nu am mai ieşit de *ani*. Cum reuşeşti să faci asta în fiecare zi?

— Devine mai uşor cu timpul. Prima dată când ai grijă de un copil e copleşitor. Şi la început, era aşa în fiecare zi. Dar te obişnuieşti.

— Oricum, ai tot respectul meu, a oftat el. Spune-mi cum ţi-a mers azi.

M-a plesnit uşor peste picior şi mâna lui a zăbovit pe coapsa mea câteva secunde înainte să şi-o retragă brusc, aproape de parcă se prinsese singur că făcea ceva greşit.

Şi bineînţeles, corpul meu a reacţionat imediat. Am simţit efectele acelei atingeri scurte mult după ce s-a terminat. Am tuşit.

— Azi a fost o zi cu adevărat minunată. Cynthia mi-a prezentat biroul. Am o ditamai camera numai pentru mine. Am trecut prin comunicatele de presă scrise de persoana care a lucrat pe relaţii publice anterior. De asemenea, mi-a prezentat compania – câţi dansatori sunt, numele lor, experienţa şi poziţiile lor în companie, chestii de genul ăsta. Ziua a zburat pe lângă mine, şi apoi, în jurul orei 14.30, mi-a zis deodată să plec acasă. Mi-a dat câte ceva de citit până mâine. Dar am fost încântată să mă întorc aici.

— Şi eu am fost bucuros când te-am văzut intrând.

— A fost bună sincronizarea, nu? am zis râzând. La modul cel mai serios totuşi, mi-ai salvat fundul azi, Deacon. Vestea bună e că firma de bone m-a asigurat că Sharon e pregătită să vină mâine-dimineaţă, aşa că nu vom mai avea aceeaşi problemă din nou. Aparent, a fost o alarmă falsă cu soţul ei şi acum se odihneşte

acasă.

— Nu a fost o problemă. Chiar dacă a fost o provocare faptul că a insistat să o ţin în braţe, mi-a făcut plăcere să petrec timp cu ea.

Ştiam că era doar politicos. Dar chiar îi eram datoare.

— O, a pocnit Deacon din degete. Mi-am dat seama că îi plac oglinzile.

— Aşa e. Cum ţi-ai dat seama?

— Am mers la mine ca să-mi iau laptopul şi câteva lucruri, şi când m-am oprit în faţa oglinzii a început să râdă.

— Da. Se distrează copios cu ea însăşi.

Ochii lui Deacon au zăbovit mult asupra mea, determinându-mă să-l întreb:

— Ce?

— Nimic. Arăţi foarte bine. Nu ştiu dacă ţi-am spus asta dimineaţă.

Complimentul lui mi-a dat fiori.

— Mulţumesc.

Ar fi fost uşor să interpretez greşit cuvintele lui şi să cred că era interesat de mine – mai ales datorită felului în care mă fixa cu privirea cu ochii ăia adormiţi ai lui. Dar ştiam mai bine. Chiar şi dacă era atras de mine, suspectam că nu va depăşi graniţele – mai ales după ce văzuse ce implică viaţa mea de zi cu zi.

Şi totuşi, mă bucuram de prezenţa şi de prietenia lui.

— Pot să-ţi pregătesc cina în weekend? am întrebat.

A luat o altă gură din băutură şi a pus-o pe măsuţa de cafea.

— Munceşti toată săptămâna şi trebuie să ai grijă de ea, şi tu vrei să-mi pregăteşti *mie* cina?

— Tu efectiv mi-ai salvat serviciul. Ştiu cum eşti, că nu vei accepta bani de la mine. E important pentru mine să mă revanşez cumva pentru azi. Şi simt că cel mai bun mod de a face asta e să-ţi gătesc. Chiar îmi place să gătesc. Doar că nu o fac des, fiindcă sunt doar eu pe aici.

A dat din cap câteva clipe, dând impresia că se gândea la propunerea mea.

— În regulă. Da, sigur.

Am zâmbit încercând să nu par foarte emoţionată.

— Da? Alege tu seara. Vineri sau sâmbătă.

Şi-a verificat mobilul scurt.

— Pot vineri.

Am zâmbit larg.

— Atunci am stabilit.

— Să aduc ceva?

— Nu. Insist să nu aduci nimic. Dar, fiindcă ştiu cum eşti, şi fiindcă oricum vei aduce ceva, o sticlă de vin ar fi perfectă.

Restul săptămânii a decurs fără nici un obstacol. Noua dădacă, Sharon, a venit la timp în următoarele două zile, şi Sunny părea că o place la fel de mult ca pe Deacon. Apoi am muncit de acasă joi şi vineri, conform planificării. Cynthia mi-a spus că voia să vin la birou cel puţin două zile pe săptămână în primele luni, dacă era posibil, dar mă lăsase să aleg zilele. Sharon a părut receptivă faţă de aranjamentul nostru, şi am decis că vom alege zilele în fiecare săptămână în funcţie de disponibilitatea ei.

Pentru că munceam de acasă vinerea, am terminat majoritatea sarcinilor la timp pentru a-i pregăti cina lui Deacon. Comanda online a cumpărăturilor a ajuns la ţanc, şi am început să pregătesc mâncarea în jurul

orei 17. Am decis să fac pui la cuptor cu o porţie de pilaf alături, salată Caesar şi varză de Bruxelles prăjită cu merişoare, şuncă şi migdale. Pentru desert, am comandat un tort de ciocolată gata făcut. I-am spus să vină pe la opt jumătate, sperând că Sunny va adormi până atunci.

După ce trebăluit pe la cuptor, am decis să mă strecor în duş imediat ce am culcat-o pe Sunny în jurul orei opt. Probabil că a fost cel mai rapid, fiindcă aveam nevoie de timp ca să mă îmbrac şi să mă machiez până ajungea Deacon.

Deşi ştiam că era o cină inocentă, între prieteni, nu puteam să liniştesc fluturii care-mi roiau în stomac. Eram incredibil de atrasă de Deacon, chiar dacă nu mi-ar fi ieşit nimic din timpul petrecut alături de el. Aşteptările mele trebuiau să rămână scăzute. Eram în două etape diferite în viaţă. El avea toată libertatea din lume şi părea să profite din plin de asta, exploatând viaţa de burlac. Cel mai probabil că asta aş fi făcut şi eu dacă eram în locul lui.

Şi-mi spusese foarte direct că suntem „prieteni”. Deci faptul că vizita lui mă emoţiona era chiar caraghios.

M-am îmbrăcat cu o rochie tip cămaşă, strâmtă şi cenuşie, care atârna câţiva centimetri deasupra genunchilor şi am încălţat o pereche de cizme înalte de piele. Poate că exagerasem puţin pentru o noapte petrecută acasă, dar avusesem o săptămână productivă şi voiam să petrec cu stil. M-am fardat şi-mi puneam ultima tuşă de rimel când am auzit o bătaie în uşă.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept în timp ce mă îndreptam să răspund, dovadă că orice încercam să-mi spun despre natura platonică a

legăturii noastre era o minciună sfruntată.

Deacon avea în braţe un buchet de flori şi o sticlă de vin. Ochii lui m-au scrutat.

— Uau! Ăăă… arăţi al naibii de minunată.

Obrajii mi s-au înfierbântat.

— Mulţumesc.

Mi-a întins florile.

— Astea sunt pentru tine.

Am cuprins lalelele multicolore.

— Nu trebuia să faci asta.

— Păi, nici tu nu trebuia să găteşti cina pentru mine.

Am mirosit bobocii.

— Tot aştept să-mi arăţi partea nasoală din tine, Deacon. Dar eşti greţos de dulce, uneori. Cu siguranţă, m-am înşelat în privinţa ta, la început.

— Şi afemeiaţii pot fi drăguţi. Uneori cumpărăm flori pentru prietenele noastre, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Prietene.

Am auzit asta tare şi răspicat.

— Uneori, afemeiaţii croşetează, am zis eu, făcându-i cu ochiul înapoi.

— Au!

A zâmbit cu dinţii strânşi.

— Nu uita că mi-ai promis, Carys.

Corpul meu fremăta în timp ce-l primeam în casă. Purta un pulover verde închis cu blugi şi ghete negre de piele. Mânecile erau suflecate şi pentru prima oară am zărit tot tatuajul de pe braţul lui stâng.

— Niciodată nu ţi-am văzut tatuajul complet. Se întinde în sus de-a lungul braţului?

A privit în jos către desen.

— E doar pe antebraţ. Mi-am făcut tatuajul ăsta

când m-am mutat prima oară în California, acum opt ani. A fost o lucrare în desfăşurare. La care am tot adăugat.

Schiţa era un amestec de trandafiri, cruci, păsări şi alte imagini ornamentale. De data aceasta puteam să citesc numele scris cursiv pe încheietură: *Kathie*.

— Kathie e bunica mea, a clarificat el.

— Aaa, am zâmbit eu, simţindu-mă, într-un mod straniu, uşurată că nu trebuia să fiu geloasă pe femeia fictivă pe care mi-o imaginasem.

— Am observat numele şi înainte, dar nu puteam să-l descifrez în întregime. Am presupus că era una dintre fostele tale iubite şi nu am vrut să mă bag.

— Nu. Doar buni.

— E foarte drăguţ.

Apa lui de colonie mi-a acaparat simţurile. Deacon arăta mai chipeş decât îl văzusem vreodată. Chiar dacă nu era o întâlnire, iubeam ideea de a-l avea pentru mine toată seara.

Tuşind, am spus:

— Sper că nu te deranjează, dar cred că ar trebui să mâncăm în sufragerie, cât mai departe de camera lui Sunny.

— Crede-mă, dacă e o lecţie pe care am învăţat-o săptămâna asta, e că poţi să dai de necaz când se trezeşte un copil. Uneori au loc explozii masive, chiar.

Am închis ochii o clipă, aducându-mi aminte dezastrul peste care am dat când am ajuns acasă.

— Îmi pare rău. A fost distractiv, totuşi.

— Mă bucur că ai crezut asta. Am să-ţi trimit factura de la terapie.

A râs.

— Hai să deschidem vinul ăsta, ce zici?

A ridicat sticla de vin pe care o adusese.

— Da. Revin, am spus eu îndreptându-mă către bucătărie.

Inima mea bubuia când am apucat tirbuşonul şi două pahare, chiar înainte să mă întorc în sufragerie. Când mi-a luat tirbuşonul, mâna lui a atins-o pe a mea. Atingerea efemeră mi-a provocat un val de fierbinţeală – dovadă cât de disperată eram pentru cel mai mic contact. Era un pic jalnic că nu mai fusesem cu altcineva de la Charles.

Dopul de plută a pocnit uşor, el a deschis sticla şi a turnat vinul. Stăteam vizavi unul de altul pe canapea. Începusem să mă energizez când m-a întrebat mai multe despre noul loc de muncă. Apoi, a inhalat adânc:

— Apropo, orice pregăteşti miroase incredibil.

Şi eu cred acelaşi lucru despre tine – la cât de bine miroşi.

M-am ridicat.

— Mergem să mâncăm?

— La naiba, da. Îmi chiorăie maţele.

M-a urmat în bucătărie, şi eram conştientă de fiecare mişcare a corpului cât timp m-a ajutat să aşezăm mâncarea pe farfurii.

— Măi să fie, Carys. Asta arată fantastic. S-ar putea să mai invoc motive ca să găteşti pentru mine.

Mi-ai citit gândurile.

Am adus farfuriile înapoi în sufragerie şi ne-am aşezat unul lângă altul pe podea, ca să putem folosi măsuţa de cafea. Împreună aproape că am dat gata sticla de vin cât am savurat puiul şi orezul pe care-l gătisem.

— Cum ai învăţat să găteşti aşa?

Mi-am şters colţul gurii.

— Singură, în mare parte. Cred că mulţi oameni

pot să urmeze o reţetă, dar majoritatea nu se cred în stare – din nu ştiu ce motiv. Nu e aşa greu.

A băut ultimul strop de vin din paharul lui.

— Eu sunt unul dintre cei care cred că vor da foc locului dacă încearcă. Trebuie să-mi cumpăr şi tigăi noi. Cele pe care le am sunt atât de ieftine că-mi ard mâinile când folosesc mânerele. O iau ca pe un semn că ar trebui să stau departe de bucătărie.

Am râs.

— Păi, e plăcut să găteşti pentru cineva.

— Am să fiu cobaiul tău oricând. N-am mai avut parte de o mâncare aşa de bine gătită de când am mers ultima dată acasă în Minnesota.

— Nici una dintre femeile cu care te-ai văzut nu ţi-a gătit?

— Nu, din câte îmi amintesc. Dar nu am aşteptarea asta de la nimeni.

Am rânjit.

— Mda… nici nu au nevoie să ştie cum să gătească.

Zâmbetul său a fost ezitant.

— Ştiu ce gândeşti. În ciuda a ceea ce crezi, nu totul ţine de *aia*. Trebuie să aibă măcar doi neuroni şi să fie nişte persoane decente. Sincer, ai fi surprinsă să afli că sunt multe femei care nu îndeplinesc condiţiile astea.

— Trebuie să fie scump să ieşi tot timpul în oraş, nu?

— Da, şi mă costă la fel, indiferent dacă mă văd cu o bombă-sexy sau nu.

— Nu m-am gândit niciodată cât de scump e să ai o viaţă socială.

— Dacă ieşi la întâlniri în oraşul ăsta, trebuie să te aştepţi să plăteşti o mică avere pe băuturile şi pe nota

de plată de la restaurante. În secret, lucrul meu favorit e să stau acasă. Dar ştiu că ajung să regret dacă nu mă împing de la spate să ies. Simt că asta *ar trebui* să fac la vârsta mea.

— Sunt invidioasă pe libertatea ta. Nu mi-aş schimba situaţia actuală, dar mi-e dor să pot ieşi şi să vin când am chef.

— Am înţeles asta luni, a spus el.

— Da, am chicotit. Viaţa mea e practic opusă vieţii tale.

El a făcut o pauză, privindu-mă în ochi mai mult decât de obicei.

— Spui că vieţile noastre sunt diferite, dar avem mult mai multe în comun decât crezi.

Am clipit.

— Crezi?

Am clătinat din cap.

— Simt că avem o legătură puternică. Şi nici măcar nu ştii motivul.

Mi-am aşezat paharul pe jos şi m-am apropiat imperceptibil de el.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

A turnat ultimele picături de vin în paharele noastre înainte să se întoarcă spre mine.

— Mi-ai povestit odată că, atunci când te-ai lăsat de dans, ai simţit ca şi cum a murit viitorul pe care ţi-l imaginaseşi dintotdeauna. Pot să empatizez cu asta… pentru că şi cariera mea s-a terminat brusc din cauza unui accident.

Mi s-a oprit inima.

— Serios?

— Nu vorbesc des despre asta. De fapt, nu vorbesc mai deloc. Cred că unei singure persoane i-am spus despre asta de când m-am mutat aici.

M-am aplecat un pic.

— Ce s-a întâmplat, Deacon?

A încremenit, de parcă ar fi avut nevoie de pregătire pentru ce urma să povestească.

— Tatăl meu e Jed Mathers, antrenorul-şef al echipei de fotbal din Minneapolis. Iar eu eram fundaşul favorit al Iowei, unul dintre cei mai mari rivali din statele învecinate. Eram pe prima pagină a ziarelor în acele vremuri.

Am expirat puternic aerul pe care-l ţinusem în mine.

— În regulă… uau! Tu ai jucat fotbal?

— Eram pe drumul cel bun pentru o carieră în Liga Naţională de Fotbal. Recordul echipei noastre era de douăzeci la şase. Dar… totul s-a terminat într-o zi când mi-am izbit maşina.

Mi s-a făcut rău de la stomac. O, nu. Instinctiv, i-am atins braţul. S-a uitat în jos şi a continuat:

— Am lovit o maşină într-o noapte ceţoasă. Am fost norocos să supravieţuiesc, dar piciorul meu a fost zdrobit şi zilele mele de fotbal profesionist s-au terminat.

I-am simţit durerea profund.

— Îmi pare atât de rău. Când s-a întâmplat asta?

— Acum nouă ani. Aveam douăzeci, eram la facultate. Toată viaţa mea a fost despre idealurile pe care le-a avut tatăl meu pentru mine, aceleaşi pe care mi le doream eu însumi. De la o vârstă mică, totul s-a învârtit în jurul fotbalului.

Se uita fix.

— După accident, nu am mai ştiut cine sunt.

Cuvintele acelea au rezonat foarte puternic cu mine. Să le aud venind din gura lui Deacon se simţea ireal.

— Înţeleg prin ce ai trecut din străfundul fiinţei mele.

M-a privit în ochi din nou.

— Ştiu asta. De aceea, am întrerupt stângaci cina noastră lejeră ca să-mi descarc sufletul.

— Sunt atât de fericită că ai făcut-o. Spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat.

A răsuflat adânc.

— Tata… relaţia noastră nu şi-a revenit niciodată. Nu ştiam cum să ne înţelegem fără fotbal. Mult timp m-am simţit lipsit de sens. Într-un final, fratele meu mai mic m-a înlocuit în ochii lui – devenind noua lui speranţă. Deşi Alex nu a ajuns niciodată în Liga Naţională de Fotbal, timp de câţiva ani tata a ales să se concentreze pe el, orice ca să uite ratarea care fusesem eu. Asta mi-a rănit inima.

— Nu a fost vina ta.

Deacon s-a încruntat.

— De fapt, a fost. În noaptea accidentului, eram atent la aplicaţia de navigare când maşina a intrat în noi. Da, era ceaţă, dar a fost vina mea pentru că nu am fost mai atent.

— Erai singur?

— Nu. Asta e partea cea mai neagră.

A înghiţit în sec.

— Prietena mea de la momentul respectiv era cu mine.

M-am pregătit.

— Ea a fost rănită?

A ezitat. Ştiam că rememorarea asta îi aduce amintiri dureroase.

— Nu a fost rănită grav, nu. Dar…

Cuvintele lui s-au stins şi el a luat o pauză. Pentru o clipă, am crezut că o să detalieze, dar a spus simplu:

— Lucrurile nu au mai fost la fel după ziua aia.

— Şi oamenii din maşina cealaltă au fost răniţi?

El a închis ochii pentru o clipă.

— Nu.

Am clătinat din cap, uşurată.

— Îmi pare rău că-ţi pun atâtea întrebări.

— Nu. Îmi face bine să vorbesc despre asta. În mod normal, ţin sub tăcere partea asta a vieţii mele.

— Şi… ce ai făcut ca să revii din nou pe picioarele tale?

— Păi, ştii cum tu ai continuat să lucrezi în industria baletului după accidentul tău? Ai stat cu un picior în lumea pe care o iubeai? La mine a fost exact opusul. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu fotbalul dacă nu puteam să-l joc. Mă deprima să fiu în preajma colegilor de fotbal, a tatălui meu şi a jucătorilor lui. Aşa că m-am transferat la o altă facultate în California, departe de toată lumea, şi m-am concentrat pe studii.

— Te-ai mai mutat înapoi în Midwest de atunci?

— Nu. M-am simţit foarte deconectat de familia mea. Sunt apropiat de mama şi de bunica, dar e dificil să stau în preajma tatei şi a fratelui meu. Îi iubesc, dar relaţiile mele cu toţi ceilalţi s-au schimbat după accident.

— Ăsta e singurul frate pe care-l ai?

— Da. Alex e cu doi ani mai mic decât mine. Tu ai rude?

— Şi eu am un frate.

Am inspirat adânc, încă procesând tot ce-mi povestise.

— Uau, şi eu care mă gândeam că nu cunosc pe nimeni care să înţeleagă prin ce am trecut. Iar tu erai chiar lângă mine în tot acest timp.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Ce nebunie, nu?!

7. DEACON. LEBĂDA NEAGRĂ

Mi-a făcut bine să spun tot ce aveam pe suflet. Voiam să-i povestesc lui Carys despre trecutul meu de ceva timp, dar nu s-a ivit niciodată momentul potrivit. Când m-a invitat la cină, o parte din mine a acceptat şi fiindcă era o ocazie bună pentru a-i explica, în sfârşit.

— Din clipa în care mi-ai povestit despre accidentul tău, am spus, m-am simţit foarte conectat cu tine, de parcă era menit să te întâlnesc, datorită experienţei comune pe care am trăit-o.

Am regretat imediat cuvintele alea. Prea intense. Erau adevărul, dar nu voiam să înţeleagă greşit. *Menit să te întâlnesc.*

M-am corectat.

— Nu vreau să sune…

— Tristeţea e mai suportabilă în doi. Înţeleg. Ea a zâmbit. Sunt foarte bucuroasă că mi-ai povestit.

Şi-a aşezat mâna delicată pe braţul meu. Îmi doream să nu mă fi atins, pentru că trupul meu reacţiona de fiecare dată când o făcea. Nu era treaba mea să am genul ăsta de sentimente pentru Carys. Atracţia pentru ea făcea lucrurile incomode. Era prima femeie, din liceu, pe care o consideram cu adevărat o prietenă. Şi toată chestia cu prietenia ar fi funcţionat mult mai uşor dacă nu-mi imaginam constant ce senzaţie aş avea dacă i-aş simţi corpul de balerină sub mine.

Era diferită de toate femeile pe care le cunoscusem. Carys era al naibii de elegantă. Cu un gât lung, frumos. Cu o piele fină, de porţelan. Părul ca

mătasea. Nu avea nevoie de nici un strop de machiaj. Dar nu era doar aspectul fizic. Eleganţa ei se manifesta şi pe interior. Era felul în care se susţinea singură. Dacă era un cuvânt care să o descrie, acesta ar fi fost: *graţioasă*.

Era greu să nu-i observi frumuseţea într-o zi obişnuită. Dar în seara asta, îşi punea în evidenţă sexualitatea cu cizmele acelea negre, înalte până la genunchi şi cu rochia gri discretă care-i învelea trupul. Nu mă puteam opri să nu o privesc şi chiar speram că ea nu observase nimic, pentru că altfel lucrurile ar fi devenit ciudate.

Carys mi-era interzisă. Nu trebuia să se joace cu cineva care nu fusese în stare să aibă nici o relaţie de lungă durată de peste 10 ani.

Ai priceput, Deacon?

— Şi ştii care e un alt motiv pentru care sunt bucuroasă că mi-ai spus? m-a întrebat, smulgându-mă din reverie.

— Care?

— Pentru că acum ştiu că nu trebuie să mă prefac în preajma ta. Deseori, încerc să dau impresia că sunt bine în legătură cu eşecul carierei mele, că mi-e de ajuns să fiu doar mama lui Sunny. Dar adevărul e că încerc să mă conving pe mine însămi înainte de toate. Cineva care şi-a pierdut identitatea într-un mod similar ştie mai bine şi nu crede asta atât de uşor.

— Da, am şoptit. Cu siguranţă, ştiu cât de greu este.

Muream să o îmbrăţişez, să o ţin de mână, să-i dau la o parte părul de pe faţă – ceva. Dar nu puteam. Privirea mea era lipită de a ei şi nu ştiam ce să fac cu această atracţie care mă consuma. Nu ştiam ce să fac cu mâinile mele nenorocite pentru că tot ce-şi doreau

era să se întindă şi să o atingă, să fim conectaţi fizic la fel de puternic cum eram emoţional. Dar m-am abţinut.

Slavă Domnului că a întrerupt momentul tensionat.

— Am uitat, a spus ea deodată. Avem şi tort.

Când s-a ridicat şi a început să ducă farfuriile în bucătărie, m-am ridicat şi eu.

— Lasă-mă să te ajut.

Ea a întins mâna.

— Nu. Stai. Cu cât sunt mai puţini oameni în bucătărie cu atât e mai bine. Dacă se trezeşte Sunny, nu o să te mai lase în pace şi nu vei mai putea să-ţi mănânci felia de tort.

În timp ce stăteam pe canapea, am râs ca pentru mine. *Nu poţi să ai şi tortul şi să-l mănânci*. Vorba asta era perfectă pentru situaţia în care mă aflam. Puteam să continui prietenia cu Carys fără să-i dau impresia greşită? Voiam să păstrez chestia asta care era între noi, dar, având în vedere faptul că-mi creştea atracţia faţă de ea, mai era realist? Trebuia să fiu atent, poate chiar să fac un pas în spate.

Carys s-a întors în sufragerie cărând două movile uriaşe de tort de ciocolată. Mi-a întins-o pe a mea şi s-a aşezat. Am privit-o cum a luat o înghiţitură uriaşă din a ei şi a gemut uşor.

— Scuze. M-am entuziasmat un pic de la ciocolată, a râs ea, acoperindu-şi gura.

Şi eu m-am emoţionat privindu-te cum mănânci.

Şi totuşi, am continuat să mă holbez la gura ei, anticipând momentele în care o deschidea, bucurându-mă de fiecare sunet pe care-l scotea.

Cu cât mă uitam la ea, cu atât îmi doream să o fi văzut dansând.

— Încă mai dansezi?

Privirea ei s-a îngustat.

— În ce sens?

— Ştiu că nu mai dansezi profesionist. Dar mai dansezi… când eşti singură… pentru tine? Poate că e o întrebare stupidă. Îmi pare rău.

— Nu, nu e stupid deloc.

Şi-a şters gura.

— Chiar o mai fac uneori. Doar ca să mă asigur că încă mai ştiu cum. Nu e ca atunci când eram pe scenă, dar da, uneori îmi pun poantele şi fac un arabesc în faţa oglinzii. S-a înroşit un pic. Nu-mi vine să cred că recunosc asta.

— Cred că e grozav. Ce e un arabesc?

A arătat spre fotografia înrămată de pe etajeră.

— Arabesc e ceea ce fac în acea fotografie de acolo. E una dintre cele mai dificile poziţii, chiar dacă pare uşoară. Adică nu e uşor de făcut, atunci când e *corectă*. Rotaţia perfectă… te ridici în sus şi înainte, cotul relaxat… poziţionarea braţului drept. Nu există doi oameni care să o execute la fel, fiindcă fiecare corp e diferit.

Clătinându-şi capul, a adăugat:

— Oricum, o iau pe arătură, şi-a dat ochii peste cap. Am o grămadă de statistici de balet în cap.

Era al naibii de drăguţă.

— Pasiunea ta e palpabilă. Doar pentru că nu mai faci ceva în fiecare zi, nu înseamnă că nu ţi-ai păstrat o mare pasiune. Face parte din tine.

Ea a ezitat.

— Ai vrea să…

Apoi, a clătinat din cap.

— Nu contează.

Inima mea a bătut mai repede. Ce naiba voia să

mă întrebe? Trebuia să aflu.

— Spune ce ai vrut să zici.

Obrajii ei s-au înroşit.

— Vrei să vezi un video cu mine dansând?

O senzaţie de uşurare m-a acaparat. Iisuse. Pentru o clipă, am crezut că voia să mă întrebe dacă vreau *altceva*. Chiar credeam că o să mă întrebe dacă vreau să mergem înapoi în dormitor? *Of, Doamne*, *Deacon.* Nu te mai gândi la prostii, perversule.

— Mi-ar plăcea asta, am spus.

— Am unul dintre spectacolele mai vechi pe DVD. Nu l-am mai vizionat de veacuri.

— Pune-l. Mor de nerăbdare să-l văd.

S-a ridicat.

— Bine, stai să îl aduc.

Mi-am şters palmele transpirate de pantaloni cât ea căuta DVD-ul. Când s-a întors, puteam să jur că-i tremura mâna când l-a băgat în aparat.

— Ai emoţii să-mi arăţi?

Carys a zâmbit timid.

— Un pic.

— Să n-ai.

A apăsat pe butonul de start. La început, camera era atât de îndepărtată, încât mi-a fost greu să-mi dau seama care dintre dansatoare era ea.

— Sunt uşor de recunoscut. Eu sunt cea în negru, a spus ea, arătând pe ecran. Interpretam *Lacul Lebedelor*.

— Lebăda Neagră. Nu ştiu balet, dar ştiu destul cât să-mi dau seama că tu eşti Lebăda Neagră.

— Probabil ai văzut filmul cu Natalie Portman, a râs ea.

— Chiar l-am văzut.

Eram transfigurat. Muzica orchestrală, luminile –

era un spectacol pe cinste.

Un bărbat în colanţi a ridicat-o pe Carys în aer, picioarele ei depărtându-se cu o flexibilitate impresionantă. Când a aterizat în poante, s-a răsucit cu o precizie minunată. Zâmbetul de pe faţa ei emana încredere şi mândrie când s-a ridicat pe vârfuri şi a săltat braţele de parcă se întindea spre stele. *Era* o stea. Şi văzând acest lucru, am înţeles şi mai mult pierderea pe care a suferit-o. Asta nu fusese doar o pasiune. Era o chemare. Inima mea s-a frânt ştiind că-i fusese răpită.

Partenerul ei aproape că părea un instrument pentru a pune în evidenţă talentul lui Carys. O călăuzea tot timpul, dar ea era punctul central. Chiar strălucea când dansa singură. Fără individul ăla care să-i invadeze spaţiul, Carys se învârtea liberă ca o pasăre. Fără cusur.

— Parcă îţi pot simţi sentimentele, i-am spus. Nu doar din mimică, ci privindu-ţi mişcările.

— Ăsta e cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut.

— Serios?

Ea a dat din cap.

— Una dintre profesoarele mele obişnuia să spună că asta e diferenţa dintre un dansator bun şi unul excelent. Spunea că scopul nostru într-un spectacol nu e doar să ne mişcăm trupurile pentru a distra publicul, ci să ne exprimăm emoţiile prin dans. Atunci, la modul ideal, acele sentimente vor fi preluate şi de cei care privesc. Mereu am dansat ţinând cont de acest sfat.

— E al naibii de frumos.

Ochii mei i-au întâlnit pe a ei.

— De-a dreptul.

Nu mă refeream la ce tocmai spusese. Ci la *ea*.

Ochii ei au strălucit.

— Mulţumesc.

Pentru prima oară după mult timp, am simţit că lăcrimez, şi nu avea nici o legătură cu propriile mele probleme. Ce pierdere imensă suferise – iar lumea suferise şi ea în ziua în care femeia asta încetase să mai danseze pe scenă. Emoţiile care-mi dădeau târcoale erau prea greu de suportat. Era timpul să plec înainte să fac sau să zic ceva ce aveam să regret. Nu voiam să fiu nepoliticos şi să plec înainte să se termine filmul. Dar mi-am jurat să-mi fac ieşirea cu prima ocazie.

— Sunt dat pe spate de talentul tău, i-am spus când filmarea a luat sfârşit. Mulţumesc încă o dată că mi l-ai arătat.

— Cu plăcere.

Carys a pus DVD-ul înapoi în carcasă şi s-a uitat la el o clipă înainte să îl închidă cu un pocnet.

— Cred că ar trebui să mă întorc la mine, a spus el.

A părut surprinsă.

— Oh… în regulă. Da. Se face târziu, presupun.

— Da.

Ne-am ridicat şi am stat unul în faţa celuilalt. Câteva secunde tensionate au trecut – timp în care singurul lucru corect ar fi fost s-o sărut, deşi ştiam că era o mare, mare greşeală.

Carys şi-a frecat braţele.

— Mulţumesc că ai venit.

— Glumeşti? Mulţumesc că m-ai găzduit, că ai pregătit masa asta delicioasă, că mi-ai ascultat trista poveste şi, peste toate, că ai împărtăşit filmarea asta cu mine. Chiar înseamnă mult că ai făcut-o.

— După tot ce mi-ai spus astă-seară, cu siguranţă

m-am simţit mult mai confortabil să o fac.

— Da, am zâmbit eu şi, după câteva secunde de linişte ciudată, am salutat-o: Păi… să ai o seară bună!

Nu am fost pregătit când s-a întins şi m-a îmbrăţişat. Am devenit rigid. Dar, odată ce şocul iniţial a trecut, m-am relaxat în îmbrăţişarea ei. Simţindu-mi bătăile inimii cum cresc, m-am retras înainte să devină prea evident faptul că făcuse ravagii în mine cu atingerea ei.

Am dat din cap şi n-am mai spus nimic altceva, îndreptându-mă confuz către apartamentul meu, ca şi cum aş fi avut o ceaţă în cap.

8. CARYS. TE-AI UITAT ÎN COLETUL MEU?

Au trecut câteva zile până ce l-am auzit pe Deacon din nou. Aveam sentimentul ăla ciudat că ţinea distanţă faţă de mine din cauza cinei noastre care aproape că depăşise o limită – nu neapărat la nivel fizic, dar sigur la nivel emoţional. Când i-am arătat filmarea cu reprezentaţia mea în *Lacul Lebedelor* am simţit că parcă s-ar fi smuls bandajul de pe rana care nu se vindecase încă. Dar cumva, lăsând-o să se aerisească, nu mi s-a mai părut că ar avea nevoie de bandaj. Retrăind trecutul, chiar şi pentru un timp scurt, a fost un moment terapeutic. Şi încrederea mea a avut de-a face cu faptul că Deacon s-a confesat primul.

Povestea pe care mi-a spus-o despre trecutul lui m-a făcut să mă simt mai puţin singură. Nu mi-am imaginat niciodată că vecinul meu fericit şi norocos ascundea ceva atât de dureros. Am primit un mesaj luni după-amiaza în timp ce Sunny dormea.

Deacon: Hei… am primit un pachet care ţi-e

destinat. Curierul a încurcat apartamentele. L-am desfăcut până să-mi dau seama că nu e numele meu pe pachet. Vrei să ţi-l las la uşă?

Părea straniu că voia să-l lase afară în loc să intre – o dovadă în plus că mă evita. Asta m-a indispus pe loc.

Carys: Da. Sigur. Mersi.

Nu puteam să-mi aduc aminte ce naiba comandasem. În ultima vreme, stăteam nopţile până târziu comandând tot felul de rahaturi de care nu aveam nevoie. Cumpăram totul de pe internet, pentru că era mult mai uşor pentru mine, deci putea să fie orice de la hrana bebeluşului până la tampoane.

Câteva minute au trecut până ce am deschis uşa şi am găsit o cutie de dimensiuni medii zăcând pe jos. Capacul fusese desfăcut. Am adus-o în apartament şi am închis uşa.

Un pachet cu suzete.

Chipsuri cu aromă de banane.

Baghete negre cu aromă de lemn dulce.

Cremă de bebeluşi.

Ghidul femeii pentru autosatisfacere.

M-am blocat.

Ghidul femeii pentru autosatisfacere.

Stomacul mi s-a lăsat în jos.

Ooo, nu.

Acum ştiam de ce a ales să nu-mi bată la uşă.

Am petrecut restul zilei cu gândul la ce crezuse Deacon despre mine fiindcă comandasem acea carte. Nu ştiu de ce mă deranja atât de mult. Mă făcea să par singură şi disperată? Sau era, pur şi simplu, jena de a avea nevoie de un ghid despre cum să mă ating în primul rând. Cartea păruse o idee bună cu o seară-n

urmă, la ora două noaptea mai exact. Acum? Nu prea.

Îmi doream doar să abandonez subiectul. Dar mă cunoşteam. Următoarea dată când l-aş fi văzut pe Deacon, preocuparea mea s-ar fi întins pe toată faţa. Aveam să mă port straniu. La final, mi-aş fi bâlbâit sentimentele într-o încercare nearticulată de a mă justifica.

Era mai bine să vorbim despre asta calm şi să eliminăm din start senzaţiile ciudate. Luând telefonul de pe noptieră, am căutat numele lui Deacon şi am tastat.

Carys: Hei.

A răspuns aproape imediat.

Deacon. Hei. Totul bine? De obicei nu scrii la ora asta.

Carys: Totul e bine. Eşti în oraş?

Deacon: Sunt în pat, de fapt.

Carys: Te-am trezit?

Deacon: Nu. Mă uitam la un documentar. Care-i treaba?

Degetele mele au zăbovit pe taste înainte să-mi fac curaj să-i scriu.

Carys: Te-ai uitat în cutia mea?

Au. Asta nu a sunat cum trebuie. Sau poate că a fost introducerea perfectă pentru o conversaţie incomodă. Bineînţeles, şi el a intrat pe fir.

Deacon: Poftim? LOL

Mersi că o laşi aşa, Deacon. Am rescris.

Carys: Presupun că ai văzut ce era în cutia pe care ai lăsat-o mai devreme?

Pulsul meu creştea pe măsură ce punctele de suspensie pluteau pe ecran.

Deacon: Da, şi trebuie să spun că sunt destul de surprins.

Inima îmi bătea puternic în piept. Dar, înainte să răspund, mi-a trimis un alt text.

Deacon: Nu te-am considerat o persoană care e înnebunită după baghete cu aromă de lemn dulce. Cea mai nasoală bomboană.

O, Doamne!

Carys: Drăguţă încercare să te prefaci că n-ai văzut cartea.

Mi-am strâns ochii şi m-am crispat.

Deacon: Ce carte?; -)

Carys: Făcutul cu ochiul te-a dat de gol. Ştii despre ce carte vorbesc.

Deacon: Nu aveam nici un interes să o menţionez. Nu e treaba mea.

Carys: Am vrut să vorbesc despre asta înainte să o faci tu. Sunt un pic ruşinată.

Deacon: Nu aş fi vorbit despre asta. Şi dacă aş fi făcut-o, sigur nu te-aş fi ruşinat niciodată pentru că citeşti despre ceva atât de natural. Nu numai că ar fi greşit, dar ar fi ipocrit.

Carys: Ipocrit... pentru că şi tu ai o carte asemănătoare? LOL

Deacon: Nu. Pentru că autosatisfacerea e una dintre activităţile mele nocturne preferate. Şi sunt al naibii de bun la asta.

Carys: Să înţeleg că nu ai nevoie de nici o carte.

Deacon: Eu aş putea foarte bine să SCRIU cartea aia.

Bine atunci...

Carys: Ştiu că nu ar trebui să-mi fie ruşine, dar tot mă simt ciudat că ai văzut-o.

Deacon: De ce?

Carys: Pentru că dă impresia că nu ştiu nimic

despre propriul vagin! Nu sunt complet habarnistă. Doar că m-am gândit, ştii tu, că sunt cumva singură… şi am nevoie să fiu motivată. M-am gândit să o verific. Să văd ce are de zis. Părea o idee bună la ora două noaptea.

Deacon: Ai citit măcar un pic din ea?

Carys: Nu.

Deacon: Eu am frunzărit-o.

Rahat. Asta e mai naşpa decât m-am aşteptat.

Carys: Chiar aşa?

Deacon: Da. Şi nu cred că e ce ai tu nevoie.

Carys: Adică?

Deacon: Chiar vrei să vorbeşti despre asta?

Carys: Nu o facem deja?

Deacon. Ba da. Doar voiam să mă asigur, fiindcă păreai ruşinată acum un minut.

Carys: Mi-a trecut. Ce ai aflat?

Deacon: Porcăria aia e prea clinică. Paşii pe care îi urmează… e prea multă coregrafie. Sincer, m-am plictisit când ar fi trebuit să mă excit. Să-ţi faci griji unde trebuie să ţii mâna nu o să te ajute să ajungi la orgasm.

Carys: Da. Nu pare ceva pentru care am timp.

Deacon: Sunt sigur că ceea ce ai nevoie e să te relaxezi alături de un pahar de vin al naibii de bun şi ceva porno fierbinte. Cartea pe care ai cumpărat-o te va face să gândeşti prea mult. Ceea ce ai nevoie e să NU gândeşti. Masturbarea nu ţine prea mult de tehnică. Este despre a te pierde până nu te poţi abţine să nu te atingi. Când se întâmplă asta, te doare undeva cum o faci.

Brusc s-a făcut foarte cald în camera mea. Sfârcurile mi s-au întărit în timp ce am recitit ultimul mesaj de câteva ori.

Deacon: Pun rămăşag.

Carys: Asta faci tu când eşti singur? Bei un pahar de vin şi te uiţi la filme porno?

Deacon: Ocazional.

Carys: Ai nevoie de filme porno ca să ai orgasm?

Deacon: Nu. E o chestie de stare. Uneori nu am nevoie deloc.

Carys: Când anume?

Deacon: Când mă excită cineva sau ceva care s-a întâmplat. Alteori, mă excit fără nici un motiv. Când sunt stresat, e posibil să am nevoie de un pic de ajutor.

Carys: Înţeles.

Dacă ar fi ştiut el cât de mult m-a excitat conversaţia noastră. Până în momentul ăsta, nu mi-am dat seama cât de închistată fusesem. Muşchii dintre picioare tânjeau. Asta era ironic, fiindcă întărea argumentele lui. Dacă erai destul de excitat, mecanica nu mai era importantă. Dacă m-aş fi atins acum, aş fi ajuns la orgasm – totul datorită acestei discuţii şi pentru că-mi imaginam cum arăta Deacon când se masturba.

Voiam să ştiu şi mai multe: ce îl excită mai exact, cine îl excitase ultima dată, la ce se gândea în acele momente când se autostimula. Nu aveam nevoie de o nenorocită de carte. Aveam nevoie mai mult de *asta*, dar nu îndrăzneam să cer.

În schimb, m-am retras înainte să mă fac de râs.

Carys: Mă îndrept spre pat. Mersi de discuţie.

Cele trei puncte s-au mişcat mai mult decât de obicei.

Deacon: Vise plăcute.

Câteva zile mai târziu, am primit un colet la apartamentul meu. Având în vedere înclinaţia mea spre cumpărături online din ultima perioadă, încă o dată nu aveam habar ce conţinea.

Când am deschis-o şi am întins mâna înăuntru, nici măcar nu eram sigură ce am apucat. Părea să fie o pereche de pantaloni de piele pentru bărbaţi, cu partea fundului tăiată.

Ce naiba?

Apoi am observat numele de pe factură. Al lui Deacon. Deşi adresa era a mea. Şi mai confuză, am scos telefonul. Nici nu puteam să scriu întrebarea fără să râd.

Carys: Ai comandat nişte colanţi fără fund şi i-ai trimis la apartamentul meu?

Deacon: Uau! Chiar că au ajuns repede.

Carys: Deci nu e o eroare? Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu ăştia?

Deacon: E un cadou comic pentru amicul meu, Adrian. El şi cu mine ne trimitem tot timpul căcaturi ciudate pe post de glume practice. S-a plâns că nu are cu ce să se îmbrace pentru o petrecere cu costume la care a fost invitat. Deci, *voilà*.

Carys: Şi te-ai gândit să mi-i trimiţi mie pentru că?

Deacon: Voiam să-ţi văd reacţia. Şi, în plus, m-am gândit că aşa îmi iau revanşa. Tu din greşeală mi-ai trimis o carte despre masturbare. Iar acum, eu ţi-am trimis nişte colanţi fără tur.

Carys: Ce frumos din partea ta!

Deacon: Mulţumesc. Doar încerc să fiu un prieten bun.; -)

Şi apoi a urmat cel mai nasol lucru posibil. Am

intenţionat să-i trimit faţa care râde. În schimb, degetul meu a atins… limba.

Bleah!

Fusese alegerea mea cea mai recentă, fiindcă i-am trimis-o lui Simone mai devreme, când mi-a trimis o poză cu desertul ei.

Am trimis „limba” ca răspuns la colanţii fără tur.

Deacon: În regulă?!

Carys: Scuze! Am selectat simbolul greşit! Degetul meu a alunecat. Trebuia să fie o faţă care râde.

Deacon: Deci nu eşti un linge-cur atunci.

Am rămas cu gura deschisă.

Deacon: Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Eram îngrozită.

Deacon: Prea mult?

Carys: DA. Puţin cam mult, domnule Prea-Multe-Detalii.

Deacon mi-a trimis o faţă cu fermoar în dreptul gurii. Am aruncat telefonul peste canapea, încă ruşinată – dar râzând.

9. CARYS. SUNTEM DOAR PRIETENI

Toamna a trecut zburând şi, înainte să-mi dau seama, a sosit iarna la New York. Nu-mi venea să cred că acum aveam un copil de nouă luni. În ultimele luni, prietenia mea cu Deacon a devenit mai puternică, dar era doar atât – o prietenie şi nimic mai mult.

De Crăciun, a ales să nu plece acasă în Minnesota, ci într-o excursie la schi în staţiunea Vail, cu prietenii din New York. În timp ce era plecat, mama a trecut pe la mine vreo două zile, venind din Florida. Şi asta a fost destul. Aproape de sfârşitul şederii ei, mă

săturasem de cât îmi tot critica abilităţile mele parentale şi de întrebările ignorante despre Sunny. O iubeam pe mama, dar aveam şi eu o limită.

Acum era ianuarie şi eram curioasă să văd ce avea să-mi aducă anul nou. Serviciul mergea bine şi Cynthia îmi dăduse mai multe responsabilităţi.

De vreme ce munceam de la birou azi, Simone şi cu mine ne-am întâlnit la un prânz scurt. Nu ne mai văzuserăm de ceva timp, aşa că aveam mult de recuperat. Abia acum am avut ocazia să-i povestesc de ziua în care Deacon a stat cu Sunny – ziua în care mi-a salvat fundul.

Simone şi-a acoperit pizza cu un şerveţel pentru a elimina excesul de grăsime.

— Nu-mi vine să cred că a avut grijă de ea o zi întreagă. Ce camarad!

— Da. A fost grozav.

S-a strâmbat un pic, în timp ce-mi examina faţa.

— Îţi place de el…

— Nu, am scuturat eu din cap, minţind. Nu în sensul ăla.

Spune fata care încă se masturbează la transcrierea şirului nostru de idei despre masturbare din urmă cu două luni.

— De ce nu?

— Pentru că e un amic. Nu e aşa între noi.

Am luat o gură din pizza.

— Încerci să te păcăleşti?

Vorbind cu gura plină, am zis:

— Din nefericire, nu. Deacon a avut multe şanse să facă o mişcare. Nu e interesat de mine la modul romantic.

— Dar îţi place de el, şi ai vrea să fie iubitul tău dacă ai şti că e interesat de tine, nu?

Înfierbântându-mă deodată, am pufnit:

— Iubit? Deacon? Deacon e întruchiparea burlăciei.

— Cum adică?

— Adică e opusul cuiva care vrea să intre într-o relaţie prea curând – sau vreodată. Iubeşte prea mult viaţa de burlac.

Simone s-a holbat la mine, părând să nu înghită încercarea mea defensivă de a-mi ascunde sentimentele. Totuşi, nu aveam de gând să recunosc că speranţele mele fuseseră strivite de prea multe ori înainte.

Luând o gură mare de apă, am decis să fiu sinceră măcar pe jumătate.

— Mi s-a pus pata pe el, bine? Recunosc asta. Destul de mult. Şi poate că uneori duc lucrurile pe marginea cochetăriei, dar asta nu înseamnă că am vreo aşteptare care să ducă undeva. Suntem în etape diferite ale vieţii noastre. Ce să vrea un bărbat singur în New York de la o femeie care are un bebeluş?

— Nu fi atât de dură cu tine! Eşti o femeie foarte frumoasă. Şi se pare că nu-l deranjează să o aibă pe Sunny prin preajmă.

Şi-a înclinat capul.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi nouă.

— Hmm… deci merge spre treizeci. De unde ştii că nu o să se schimbe sau că nu o să-şi dorească o familie? Pare îndemânatic cu copiii.

— Gata, că duci asta prea departe, am râs eu. Doar fiindcă e un vecin care ajută şi un tip drăguţ în general nu înseamnă că vrea toată responsabilitatea care vine la pachet cu mine. Are destule femei, fără probleme, aliniate la uşa lui.

Faţa ei a devenit serioasă.

— Nu ai siguranţa că ar accepta-o pe Sunny până la capăt.

Cuvintele ei mi-au făcut inima să se chircească. Simplul gând că există bărbaţi care nu ar accepta-o, pe fiica mea sau, mai rău, care să o manipuleze şi să o părăsească mă întrista enorm.

— Cred că ştiu asta deja, Simone. A dat de înţeles, în diferite moduri subtile, că nu vrea să aibă de-a face cu mine – sau cu noi – în felul ăla. Pleacă brusc ori de câte ori lucrurile devin un pic mai tensionate între noi. Răspunsul e în limbajul lui corporal şi în comportament. Nu trebuie să-mi spună nimic fiindcă deja îmi dau seama cum stă treaba. Şi asta e foarte bine. Suntem doar prieteni. Şi ca să fiu sinceră? E destul de drăguţ să am pe cineva aproape la care pot să apelez fără să-mi fac griji de alte complicaţii.

— Păi atunci, mare păcat. Cred că voi doi aţi face un cuplu simpatic.

Simţindu-mi obrajii arzând, m-am uitat în jos la mobil.

— Rahat. Trebuie să plec. O să întârzii la serviciu.

— Frumoasă metodă de a scăpa de conversaţia noastră inconfortabilă.

Am râs în timp ce mă ridicam de la masă şi am lăsat o bancnotă de douăzeci de dolari în faţa ei.

— Asta ar trebui să acopere pe de-a-ntregul cheltuiala mea. Te sun eu. Hai să repetăm experienţa asta cât de curând.

Când m-am întors, Cynthia m-a întrebat dacă aş putea să-l însoţesc pe un potenţial investitor, Neil Spectra, într-un tur al oraşului pentru restul după-amiezii. Trebuia să o facă ea, dar se pare că primise

un telefon urgent de la familie.

Neil era fiul lui Albert Spectra, un multimilionar care susţinuse cu generozitate artele de-a lungul timpului. Se zvonea că soţia lui Albert, Ginny, decedase recent şi ceruse ca o parte din averea ei să se îndrepte către una dintre cele două companii majore de balet din New York. Dar se pare că fiul ei, Neil, avea să decidă ce companie urma să primească fondurile.

Am vizitat o expoziţie nouă a Muzeului Metropolitan de Artă. Apoi şi-a exprimat interesul de a merge la o cafea ca să-mi poată pune mai multe întrebări despre compania noastră. Am sugerat Starbucksul din apropierea apartamentului meu, ca să nu ajung târziu acasă. Neil avea şofer, aşa că nu-l deranjam cu nimic.

Odată ce am ajuns la Starbucks, totuşi, Neil a părut mai interesat să afle lucruri despre mine, decât despre balet.

— Carys, sper că e în regulă că Cynthia mi-a povestit câte puţin despre istoricul tău cu competitorul vostru, Compania de Balet din Manhattan. Am fost interesat să aflu mai multe despre trecutul tău.

— Da. Am amintiri dragi din perioada petrecută acolo, şi ca dansatoare, şi în spatele scenei.

— Speram că voi putea să reuşesc să obţin nişte răspunsuri având în vedere că ai experienţă cu ambele companii.

Nefiind sigură unde voia să ajungă cu asta, am aprobat din cap în timp ce beam latte-ul.

— Sigur.

Şi-a împreunat mâinile.

— Decizia asta e foarte importantă pentru mine.

A însemnat mult pentru mama mea. În ciuda unor începuturi modeste, a crescut în acest oraş şi în rarele momente când îşi permitea un lux viziona spectacole de balet la care mergea cu bunica mea. Baletul a ajutat-o să depăşească nişte vremuri grele când mama ei – adică bunica mea – era bolnavă. Aşa cum ştii, prin testamentul ei, a cerut ca o mare donaţie să se îndrepte spre o companie de balet aleasă de noi.

— Dacă nu te deranjează că întreb, crezi că s-ar fi opus să împărţiţi contribuţia între cele două companii de balet?

— Nu sunt foarte sigur. Cred că s-a gândit că o sumă mai mare chiar ar face o diferenţă. Ne-a rugat să donăm companiei care credem că merită cel mai mult. Trebuie să-i respect dorinţa.

— Înţeleg.

— Nu sunt la fel de versat în arte ca mama mea. Dar tata m-a însărcinat cu această decizie. Am învăţat multe din vizita la ambele companii şi experienţa asta mi-a oferit o înţelegere mai profundă asupra unui domeniu pe care mama l-a îndrăgit atât de mult.

— Atunci, suntem extrem de recunoscători că ne luaţi în considerare. Cred că pot admite că nu există vreo alegere greşită.

A luat o gură din espresso.

— Trebuie să recunosc, sunteţi mult mai eleganţi decât competitorul vostru.

— De ce spui asta?

— Domnul cu care am discutat a enumerat toate motivele pentru care nu ar trebui să dăm banii celor de la City Ballet, în loc să încerce să mă convingă că afacerea lui era cea mai potrivită. M-a lăsat un pic cam siderat, ca să fiu sincer.

Charles.

Ştiam că era el, dar nu am îndrăznit să-i menţionez numele pentru că nu voiam să intru în amănunte personale cu Neil.

— Oricum, azi a fost… o schimbare reconfortantă, a spus el. Şi asta ţi se datorează.

Cu siguranţă îmi dădea impresia că nu era interesat doar de experienţa mea de balet.

Câteva minute mai târziu, am fost surprinsă să-l văd pe Deacon intrând. De fapt, nu ar fi trebuit să mă mire. Venea la Starbucks în fiecare zi, dar pentru mine era o raritate să mă aflu aici.

Când m-a văzut Deacon, a făcut ochii mari.

— Carys… salut.

S-a întors spre Neil şi a întins mâna.

— Sunt Deacon, vecinul lui Carys.

— Neil Spectra.

Deacon a clătinat uşor din cap, înainte să se întoarcă înspre mine.

— Nu mă aşteptam să te văd aici la ora asta. Credeam că eşti în partea cealaltă a oraşului, la muncă.

— Sunt la muncă, încă. Neil e un potenţial investitor. Aşa că asta e o întâlnire de afaceri. Am organizat-o aici, ca să fiu mai aproape de casă.

— *Chiar* e o şedinţă de birou! a intervenit Neil. Carys a reuşit să mă facă să uit că vorbim despre afaceri. E o bucurie să-i fii alături.

Deacon s-a holbat la Neil câteva secunde.

— Sunt de acord cu tine.

Apoi, şi-a întors privirea către mine şi a clătinat din cap.

— În cazul ăsta, vă las să discutaţi. Îmi iau un cappuccino şi mă întorc la mine.

— Bine, am zâmbit. Ne vedem mai târziu.

Deacon s-a aşezat la coadă. Îmi imaginam eu sau întâlnirea noastră fusese un pic stranie? Privirea mi s-a îndreptat către locul în care Deacon stătea la casă. Părea agitat, cât aştepta băutura. Mă întrebam dacă-l deranjase să mă vadă cu Neil. Poate că hrăneam doar o iluzie.

Câteva clipe mai târziu, Neil vorbea în timp ce Deacon a trecut pe lângă noi, cu cafeaua în mână. În loc să ne întrerupă pentru a ne saluta, mi-a făcut cu ochiul când a ieşit pe uşă. Privirea mea a rămas fixată pe ieşire. Mă întrebam dacă Deacon credea că era ceva între mine şi Neil.

Mi s-a părut că Neil mi-a citit gândurile.

— Sper că asta nu sună inadecvat, Carys, dar chiar m-am bucurat de compania ta şi mă întrebam dacă aş putea să te invit la cină, înainte de a mă întoarce la Palm Beach săptămâna viitoare?

O, Doamne!

Neil era destul de atractiv, inteligent şi un afacerist de succes. Eram tentată să-i accept oferta. Dar nu avea nici un sens, mai ales că nu locuia aici. Şi să amesteci afacerile cu plăcerile nu era o idee bună niciodată, aşa cum învăţasem pe pielea mea.

— E drăguţ din partea ta şi sunt flatată, dar nu cred că sunt disponibilă. Nu ştiu dacă Cynthia a menţionat, dar eu am o fetiţă, destul de mică. Sunt o mamă singură. Deci nu e uşor pentru mine să găsesc pe cineva care să aibă grijă de copil într-o clipită.

A făcut ochii mari şi, pentru prima dată în acea zi, Neil a părut să nu-şi găsească vorbele.

— Cynthia nu a menţionat asta, nu, a spus el într-un final. Eşti atât de tânără. Nu mi-aş fi imaginat…

— Da. A fost neaşteptat.

Aş fi putut să folosesc oportunitatea asta pentru a-

i spune că bărbatul pe care l-a întâlnit la concurenţă era parazitul de tată al fiicei mele, dar nu am făcut-o. După mărturisirea mea Neil nu a încercat să mă mai convingă să ne întâlnim. Faptul că aveam un copil era de ajuns să-i taie cheful.

Am stat la Starbucks aproape o oră, în timp ce conversaţia a revenit la subiectul afacerilor. M-a chestionat despre trecutul meu de dansatoare şi mi-a cerut opinia sinceră în legătură cu modul în care ar putea fi folosiţi banii, cel mai eficient, la ambele companii.

Când a sosit ora cinci, eram uşurată că aveam de mers doar un cvartal până acasă.

Odată ajunsă la uşa mea, am rămas surprinsă să aud muzică răsunând din apartamentul meu. Şi nu orice melodie. Melodia era una veche de când lumea: „How Deep Is Your Love” de la Bee Gees.

Bee Gees?

Ştiam de ei, doar fiindcă mamei îi plăcea la nebunie să meargă la discotecă atunci când eram mică. Am crezut că Sharon era fană a anilor şaptezeci, până când am deschis uşa şi l-am văzut pe Deacon. Muzica venea din telefonul lui.

Ce naiba?

10. DEACON. CADOUL ANIVERSAR

După ce m-am întors la apartament, mă gândeam doar la Carys şi la individul ăla, la Starbucks. La naiba. De ce mă deranja atât de mult? Să o văd cu un tip care arăta de parcă voia să o mănânce cu totul chiar mă deranja. Mereu mi-am spus că nu poate să iasă nimic din atracţia mea faţă de Carys, dar nu prea eram în stare să închid robinetul geloziei. Era

încurcătură mare, fiindcă cele două sentimente se luptau în mine. Vechea zicală mi-a revenit în minte. *Nu poţi să ai în acelaşi timp tortul şi să-l şi mănânci, Deacon*.

Poate că era doar o întâlnire de afaceri, dar nu exista nici o şansă ca ea să plece de acolo fără o invitaţie la ceva mai mult. Şi de ce nu ar fi acceptat-o? El părea să aibă o ordine în viaţă.

Era doar o chestiune de timp până ce avea să se ducă la întâlniri, oricum. În calitate de prieten, trebuia să-mi ţin sentimentele în frâu. Avea nevoi – drept dovadă, cartea despre masturbare. Ce am omis să-i spun atunci era că avea nevoie de o partidă de sex bună înainte de orice autostimulare, fie că realiza asta, fie că nu. Doar că nu puteam eu să fiu cel care să-i ofere asta. Dar nici nu aveam de gând să o încurajez să iasă în oraş şi să se combine cu vreun idiot care nu o merita.

Cafeaua se răcise şi încercam să mă concentrez să lucrez la ceva, dar nu reuşeam. Şi nu se întâmpla asta fiindcă mă gândeam la Carys. Era Sunny. Nu se oprea din plâns. Sharon era alături cu ea, aşa că ştiam că se găsea pe mâini bune. Dar când plânsul nu s-a stins nici după o jumătate de oră, am decis să mă duc acolo ca să mă asigur că totul era în ordine.

Sharon a deschis uşa arătând complet ameţită. Ne mai întâlniserăm o dată, aşa că ştia cine sunt, iar Carys îi spunea tot timpul să mă sune pe mine în caz de urgenţă.

Şi-a aruncat braţul liber în sus, cărând-o pe Sunny cu celălalt.

— Nu o pot opri din plâns. I-am schimbat scutecul. Am hrănit-o. Nu înţeleg. Nu a mai făcut asta niciodată.

Mi-am aşezat palma pe fruntea lui Sunny.

— Ce s-a întâmplat, Sunny?

Nu mi se părea că avea febră sau altceva. Am luat-o din braţele lui Sharon.

Plânsetele s-au domolit, iar în cele din urmă s-au oprit de tot.

— Ooo, nu. Nu putem să facem asta din nou. Trebuie să găsim o altă metodă prin care să te opreşti din plâns.

Sharon părea amuzată.

— Tot timpul se opreşte din plâns când o iei în braţe?

— De cele mai multe ori, da.

— Ce drăguţ!

— Până ce nu mai poţi să o ţii.

Când am pus-o în leagăn, plânsetele au început din nou. Eram hotărât să o ajut pe Sharon să găsească o soluţie care nu presupunea să o ridic în braţe din nou. Mi-am deschis telefonul şi am căutat prin aplicaţia de muzică. Am îngenuncheat alături de Sunny şi am zis:

— O să găsim ceva pe gustul tău.

Melodie după melodie, nimic nu părea să oprească plânsetul – până ce am ajuns la postul cu melodii din anii şaptezeci. „Stayin' Alive" de la Bee Gees.

Ochii micuţei Sunny s-au mărit în timp ce asculta. Am început să dau din cap în ritmul muzicii şi am privit-o liniştindu-se şi rămânând aşa, mulţumită.

— Avem un câştigător? a întrebat Sharon.

Când melodia s-a terminat, un cântec de Donna Summer i-a luat locul şi Sunny n-a părut să guste schimbarea asta. A început să bocească. Aşa că am încercat un mic experiment. Am găsit aceeaşi melodie de la Bee Gees pe YouTube şi curând, Sunny s-a oprit iarăşi din plâns. Când s-a terminat, următorul

videoclip era un alt cântec de la un alt artist. Din nou, au început plânsetele.

Bee Gees aveau în mod cert o acustică unică. M-am întrebat dacă-i plăcea melodia sau doar tonalităţile vocilor. Aşa că am dat drumul la o baladă mai lentă intitulată „How Deep Is Your Love”. Sunny a tăcut din nou şi a ascultat cu atenţie.

Pe bune? Am găsit comoara!

În acel moment am descărcat pe telefon tot albumul *Best of Bee Gees*. Apoi, Carys a ajuns acasă. Nu puteam să-mi imaginez la ce se gândea. Dar părea îngrijorată.

— Ce se întâmplă? De ce eşti aici, Deacon?

— Deacon e un geniu, a spus Sharon. Şi-a dat seama că lui Sunny îi place Bee Gees. Când le ascultă muzica, nu mai plânge. Ne-a auzit de alături şi a venit să ne ajute.

— Ei bine, s-a oprit din plâns când am luat-o în braţe, dar nu voiam să încurajez obiceiul ăsta, am detaliat eu. Am decis să încerc ceva nou. Dar se pare că, Bee Gees este singura formaţie care-i place.

Carys rămăsese cu gura căscată.

— Bee Gees? Sunt antici şi de demult. Ce te-a făcut să te gândeşti la ei?

— Un dram de noroc, am spus. S-a întâmplat să vină rândul lor. Abia atunci s-a calmat.

— Ce bizar! Dar… mulţumesc că ai observat asta.

— Am descărcat tot albumul *Best of*. Ţi-l trimit şi ţie ca să-l ai.

După ce a plecat Sharon, am continuat să ascultăm acel album. Carys s-a dus la leagăn ca să o sărute pe Sunny pe cap. Apoi şi-a dat jos pantofii cu toc şi s-a prăbuşit pe canapea, sprijinindu-şi călcâiele pe măsuţa de cafea. Am simţit nevoia să-i apuc

picioarele şi să i le masez, dar m-am abţinut.

— Ce zi! a oftat ea.

— Rea?

— Tipul cu care m-ai văzut e un potenţial investitor bogat. Cynthia mi l-a pasat fiindcă ea a avut o urgenţă în familie. A fost foarte stresantă încercarea mea de a face o impresie bună.

— Mie mi s-a părut că ai făcut o impresie excelentă.

— Da, atât de bună încât m-a invitat în oraş.

Am înghiţit în sec.

— Serios?

A clătinat din cap.

— Dar interesul pentru mine s-a surpat imediat ce am menţionat că am un copil.

În ciuda geloziei, m-am simţit un pic jignit, în numele ei, ceea ce părea un pic cam ipocrit din partea mea – bărbatul care nu voia copii.

Pumnii mi s-au încleştat.

— A zis ceva de rău?

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Dar tonul i s-a schimbat. A trecut de la flirt la a fi un pic mai defensiv. Apoi, ea mi-a făcut un semn din mână s-o las baltă. Nu contează. Oricum n-aş fi ieşit cu el.

Nu trebuia să mă bucure ce spusese. Ar fi trebuit să-mi doresc să-şi găsească pe cineva care să o facă fericită. În schimb, eram doar un ticălos egoist care era uşurat că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu dobitocul ăla bogat.

— Astă-seară, am nevoie de o băutură mare cât capul meu, a spus ea. Şi nici măcar nu obişnuiesc să beau.

— După ce adoarme Sunny, ar trebui să te cinsteşti. O meriţi.

S-a întors către mine.

— Hei… mersi că ai venit să ne ajuţi. Nu e responsabilitatea ta.

— Ei, acum că o cunosc pe Sunny, e greu să-i ignor plânsetele. Sunt bucuros că am găsit ceva care să o liniştească.

Privirile noastre s-au intersectat câteva clipe, înainte să mă întrebe:

— Ai planuri mari în seara asta?

Am ezitat să răspund. Aveam planuri – cu o femeie pe care o întâlnisem pe internet. Nu puteam să zic că eram foarte entuziasmat, totuşi.

— Ăăă… doar cina.

Şi-a ridicat o sprânceană.

— Cineva interesant?

— Nu sunt sigur. Verdictul e încă în curs. Nu am întâlnit-o în persoană.

— M-am prins.

Se juca cu nişte scame de pe canapea.

— Păi… dacă nu îţi iese… ştii tu… dacă nu merită să o aduci acasă şi… să jucaţi *Parcheesi*, poţi să treci mai târziu pe aici să bei ceva cu mine.

Să jucăm Parcheesi.

Mi-am adus aminte că o dată am folosit asta ca o metaforă pentru sex.

— Da. Poate, am răspuns, transpirând un pic şi simţindu-mă straniu de anxios. *Asta* se simţea diferit. Sau era doar în capul meu?

Carys nu avea habar cât de mult îmi doream să fi jucat Parcheesi cu *ea* în noaptea asta.

Numele ei era Allie şi lucra în Comisia Apelor de la primărie şi îi plăceau barurile de karaoke. Cam asta reţinusem. Toate celelalte detalii îmi intraseră pe o

ureche şi ieşiseră pe cealaltă.

Mi-ar fi plăcut să cred că pur şi simplu nu eram interesat de ea, dar ştiam că era ceva mai mult; că mă gândeam doar la Carys – la invitaţia ei şi dacă aveam de gând să o onorez. În afara acelei cine, ieşirile noastre se întâmplau pe timp de zi – inocente, adică. Invitaţia ei de a bea ceva împreună mai târziu era cumva diferită.

Allie era destul de atractivă. Dacă situaţia ar fi fost diferită, poate că aş fi luat-o acasă la mine să bem ceva. Dar, în seara asta, nu eram interesat. Credeţi-mă, mi-aş fi *dorit* să fiu.

Într-un final, am ajuns la acel punct al serii în care trebuia să părăsim restaurantul şi să decidem următorul pas. Allie a pus întrebarea care m-a forţat să iau o decizie.

Afară, pe trotuar, şi-a aruncat într-o parte părul creţ şi blond.

— Ai fi interesat să-mi vezi apartamentul? E mic, dar plăcut. Am putea să bem ceva acolo în loc să mergem în altă parte.

Cod pentru: *ai vrea să vii la mine să ne-o tragem?*

Puteam să aud efectiv rotiţele din capul meu în timp ce încercam să formulez un răspuns:

— Ştii, chiar am o întâlnire mâine-dimineaţă. Aşa că ar fi mai bine să mă îndrept spre casă.

— Aha…

Dezamăgirea i se citea pe chip.

— Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să mai petrecem puţin timp împreună.

— Altă dată, poate, am spus eu cu un surâs forţat.

— Da.

Tonul ei dovedea că nu va mai exista o dată viitoare.

Odată ce m-am despărţit de Allie, am luat un taxi înapoi acasă.

Palmele mele erau transpirate în timp ce îi scriam un mesaj lui Carys, în faţa uşii ei. Deşi mai fusesem în apartamentul ei de multe ori, cumva senzaţia de mai devreme încă persista; de data asta o simţeam altfel.

Deacon: Mai eşti trează pentru băutura aia?

Răspunsul a sosit imediat.

Carys: Da.

Deacon: Sunt în faţa uşii. Nu voiam să bat şi să o trezesc pe Sunny.

Câteva secunde mai târziu, a deschis.

— Salut.

— Salut.

Am înghiţit în sec la vederea ei.

Carys purta colanţi negri, care îi puneau în evidenţă picioarele tonifiate şi un tricou vintage cu Bon Jovi. Părul îi era umed. Probabil că abia ieşise din duş. Ochii mei s-au oprit pe picioarele ei desculţe. Unghiile erau pictate cu ojă roz deschis, de culoarea balerinilor de scenă. *Se potriveau*. Nici măcar nu încerca să arate bine, şi nu-mi aduceam aminte să fi arătat mai bine ca acum.

Să mă ia naiba.

A clipit de câteva ori.

— N-am crezut că ai să mai treci pe aici.

Urmând-o înăuntru, am spus:

— De ce nu?

— Aşa am simţit, cred.

Emoţii paradoxale m-au cuprins în timp ce mergeam falnic pe lângă ea, continuând să o admir. Intuiţia ei era corectă, şi anume că nu plănuisem să trec pe acolo. Dar greşea fiindcă probabil presupunea că eram interesat să-mi petrec timpul cu altcineva.

Dimpotrivă. Nu doar că simţeam atracţie fizică, dar mă conectam într-un fel nemaiîntâlnit până la ea. Mă speria chestia asta.

— A adormit uşor? am întrebat.

— Cum?

Carys părea la fel de ameţită ca mine.

— Sunny. A adormit uşor?

— O, după ce i-am pus de câteva ori *Best of* Bee Gees? Da.

— Zici şi tu mersi? am glumit.

Carys a căscat în timp ce râdea.

— Spuneai că vei fi trează pentru o băută, dar am o uşoară senzaţie că am ajuns târziu la petrecere.

A clătinat din cap.

— Cred că trupul meu e obosit, deşi creierul nu e. Mă ajunge oboseala din urmă. Dar nu am nici o dorinţă să dorm. Totuşi, nu cred că am chef de o băutură aşa târziu.

A dat ochii peste cap.

— Doamne, am douăzeci şi cinci de ani şi vorbesc ca o bătrânică.

— Douăzeci şi cinci? Am ratat ceva? Când ai împlinit douăzeci şi cinci de ani?

Carys s-a uitat în jos.

— Azi.

Ce?

Am făcut ochii mari.

— Carys… azi e ziua ta?

— Da.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

A ridicat din umeri.

— Pentru că nu voiam să te simţi obligat să-ţi petreci timpul cu mine. Voiam să alegi să vii aici pentru că voiai să bem ceva împreună, nu fiindcă mă

compătimeai de ziua mea.

Uau! Dacă aş fi ştiut, în mod cert mi-aş fi anulat planurile.

— Să-ţi mărturisesc ceva… am spus eu.

— Da?

— Nu am venit să beau, am admis. Am venit fiindcă voiam să stau cu tine. Dar, dacă aş fi ştiut că era aniversarea ta, aş fi venit sigur mai devreme. Am fi comandat Ichigo. Îmi doresc să-mi fi spus.

Asta a fost cea mai sinceră replică pe care i-am spus-o de când am cunoscut-o. Poate că era riscant să admit că lăsasem totul baltă pentru ea în seara asta, dar era crudul adevăr.

Carys a roşit.

— Îmi pare rău.

— La naiba, fată, o dată în viaţă împlineşti un sfert de veac.

Punându-mi mintea la contribuţie, m-am scărpinat în cap în timp ce am făcut cale întoarsă spre uşă.

Ea m-a urmat.

— Unde pleci?

— Nu-ţi face griji! Mă întorc imediat.

Am făcut tot ce am putut într-un timp scurt. Am fost la două magazine din apropiere şi am reuşit să-i cumpăr un tort şi un cadou lui Carys. Încă mă intriga faptul că ar fi lăsat ziua asta să treacă fără să facă nimic special.

Carys a privit la tortul pe care l-am găsit. Probabil că fusese pregătit cu câteva zile în urmă. Avea glazură portocalie şi albastră, ce îmi aducea aminte de emblema programului de fotbal Florida Gators. Dacă aş fi avut mai mult timp la dispoziţie, poate că aş fi reuşit să scriu „La mulţi ani, Carys”, dar trebuia să ne

mulţumim doar cu atât.

— Aşa că imaginează-ţi că scrie „La mulţi ani, Carys-ca-Paris”, bine?

Ea a zâmbit.

— Intenţia contează, şi e un gest extraordinar. Îţi mulţumesc.

Ne-am aşezat pe podea, înfigându-ne în tort cu furculiţele.

— Nu e chiar aşa rău, am spus cu gura plină.

— Nu sunt sigură că vreau să ştiu de unde ai luat tortul ăsta aşa târziu oricum, dar trebuie să recunosc că e destul de gustos.

Avea cremă albastră lipită de dinţi şi am simţit nevoia acută de a o săruta şi a-i linge glazura.

Uau!

Aveam nevoie să mi se distragă atenţia. Imediat.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos cardul-cadou pe care îl cumpărasem de la un chioşc.

— Nu aveau prea multe opţiuni. Sper să-l poţi folosi.

Mi-a luat cardul-cadou.

— Iubesc Macy’s. Poate că, într-una din zile, am să angajez o doică pentru Sunny şi-mi voi petrece toată ziua la cumpărături. Sună divin.

A pus cuponul deoparte şi şi-a înfipt furculiţa în tort.

— Ai cheltuit prea mult. Nu trebuia să faci asta. M-ai făcut să mă simt incredibil de specială.

M-am oprit din mestecat.

— Dar *eşti* specială. Mi-ai devenit o prietenă foarte bună.

Din nou, încercam să definesc relaţia noastră, mai degrabă, ca metodă de a-mi aminti că nu puteam să depăşesc o anumită limită, deşi voiam să o fac cu

disperare.

A părut să-şi aducă aminte ceva.

— Oh! Am uitat! Şi eu am ceva pentru tine.

Carys a dispărut în dormitor.

S-a întors, ţinând un obiect croşetat, dar nu am putut să identific ce anume era.

Carys a zâmbit mândră.

— Mica ta poveste despre croşetat m-a inspirat să îi mai dau o şansă.

Mi l-a întins.

— Am făcut asta pentru tine. Poţi să ghiceşti ce este?

Nu am vrut să o insult. Dar nu arăta a… ceva. E o husă mică pentru o umbrelă? Ce naiba era asta? De fapt, ca să fiu sincer, arăta ca o… şosetă pentru un penis.

— E un prezervativ croşetat? am întrebat într-un final.

Şi-a astupat gura.

— O, Doamne!

Privind la obiect, a spus:

— Cred că ai dreptate. Chiar arată aşa. Rahat. Dar, nu.

— Deci nu e o şosetă pentru penis? am tachinat-o.

— E o mănuşă pentru mânerul de la tigaie. Spuneai că-ţi arzi mâinile pe tigăile ieftine. Ţi-am făcut o învelitoare. Credeam că e un gest inteligent. Şi era mai uşor de croşetat decât fesul pe care nu am reuşit să-l termin. Am găsit pe cineva care face aşa ceva pe internet şi am citit instrucţiunile ei. Dar ţi-am făcut altceva.

Era al naibii de simpatică. Nu-mi venea să cred că îşi aducea aminte ce am spus în legătură cu nenorocitele alea de tigăi.

— De fapt, e un gest foarte mişto. Cine ar fi crezut că există aşa ceva? Mulţumesc că te-ai gândit la mine. Şi promit că nu o voi testa acolo unde nu trebuie.

Carys s-a înroşit şi a sărit de pe canapea.

— Poate că ar trebui să bem ceva, nu? Cred că m-am răzgândit.

Lingându-mi glazura de pe buze, am confirmat:

— Da. Sigur.

S-a retras la bucătărie şi a adus o sticlă mare de şampanie rosé.

— Asta a fost ultima sticlă. Am ţinut câteva luni la frigider vreo două – de când s-a născut Sunny. Prima am deschis-o în seara în care am aflat că am primit oferta de lucru. Doar că nu ştiu cum să o deschid pe asta fără să o trezesc pe Sunny.

Am luat sticla de la ea.

— Mă duc alături şi o deschid acolo.

— Bună idee, a zâmbit ea.

După ce m-am întors cu sticla deschisă, ne-am aşezat pe canapea fiecare cu propria cupă.

— Deci… a spus ea, luând o înghiţitură mare. Dacă eşti aici, atunci… e evident că întâlnirea ta nu a mers aşa cum ţi-ai fi dorit.

Mă deranja că se gândea la ea ca la cineva la care m-aş întoarce doar dacă lucrurile merg rău. Bineînţeles, eu îi lăsasem impresia asta.

— De fapt…

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii – că intenţionat anulasem întâlnirea de mai devreme pentru că voiam să fiu aici de fapt. Dar nu am recunoscut asta.

— Da. Întâlnirea a fost… meh.

Simţindu-mă mai confortabil cu fiecare înghiţitură, m-am întins pe canapea şi mi-am ridicat picioarele. Ea

a procedat la fel, din celălalt colţ al canapelei, tachinându-mă cu degetele ei goale. Degetele unei femei nu erau neapărat ceva ce mă atrăgea. Dar *degetele acestei fete*? Voiam să le iau unul câte unul în gură şi să le devorez. *La naiba*. Aveam nevoie de ajutor.

Carys a luat ultima gură de vin spumant înainte să aşeze paharul pe colţul măsuţei de cafea. Apoi a privit tavanul şi a spus:

— Ştii… mai demult îmi imaginam unde voi fi la douăzeci şi cinci de ani. Viaţa mea de acum nu are nici o legătură cu viziunea aia. Dar m-am conformat.

M-am întors către ea.

— Aşa şi trebuie. Faci totul bine. Eşti o mamă minunată şi cariera ta prosperă. Ai realizat mult mai multe decât alte persoane de vârsta ta.

Mi-a zâmbit şi apoi a privit în gol pentru câteva secunde.

— La ce te gândeşti? am întrebat.

— Neil, bărbatul cu care m-ai văzut azi, a menţionat că, atunci când s-a dus la competitorul nostru, Compania de Balet din Manhattan, a discutat cu un tip care, practic, ne-a vorbit de rău.

M-am prins imediat.

— Tatăl lui Sunny…

Ea a dat din cap.

— Da…

— Ce nenorocit!

A oftat.

— Vorbesc des despre faptul că şi-a abandonat fetiţa, dar nu mă ocup adesea de sentimentele mele în legătură cu ce *mi-a făcut*. Şi faptul că am auzit despre asta azi a deschis multe răni vechi.

M-am umplut de furie la gândul că a rănit-o.

Voiam să-l rup în bătaie.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu chiar. Aş fi vrut să nu mă gândesc la el în seara asta, dar cu cât mă gândesc mai mult la ce i-a spus lui Neil, cu atât mai mult mă enervez. Sunt sigură că ştie că lucrez pentru City Ballet acum. Ai crede că, cel puţin, nu ar încerca să pună în pericol compania a cărei mână practic îi hrăneşte copilul.

Mi-am încleştat pumnii.

— Una e să fii competitiv şi să vrei să câştigi. Alta e să trânteşti pe cineva la pământ.

— Exact. A răsuflat cu putere şi a clătinat din cap. Oricum, îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să aduc vorba.

— E în regulă. Ai nevoie să dai afară răul din tine. Poţi să te descarci cu mine oricând.

Şi-a închis ochii pentru un moment.

— Nu aveam prea multă experienţă când m-am combinat cu el. Am avut un iubit în liceu, în Jersey, dar interesul meu a fost, mereu, dansul. După ce m-am mutat în New York, am mai ieşit la întâlniri, dar nimic serios. Charles a fost prima mea relaţie adevărată, primul bărbat căruia i-am dat inima mea. O să treacă mult timp până ce am să mă mai dăruiesc cuiva în felul ăla, din cauza experienţei cu el. Problema e că eu… A clătinat din cap. Nu contează.

— Nu te opri. Ce voiai să spui?

— E un pic din categoria „Prea multe informaţii”.

Acum chiar mă făcuse curios.

— Prea multe informaţii? Ai uitat circumstanţele în care ne-am cunoscut iniţial? Eu sunt Regele Prea Multor Informaţii, îţi aduci aminte? Nici un subiect nu ne e interzis, Carys.

Faţa ei s-a înroşit sub privirea mea. Apoi, a spus într-un final:

— Bine… ce voiam să spun e că… îmi e dor să fac sex. Din păcate, o pot face doar cu un bărbat. Şi nu sunt în situaţia să am încredere în cineva acum, aşa că sunt şanse mici să mă deschid îndeajuns de mult în faţa cuiva cât să ajungem să facem sex. E complicat.

Penisul mi s-a întărit şi inima a început să mi-o ia la galop.

— Cât a trecut mai exact?

— Păi, fă calculele. Sunny are nouă luni. Eu am fost însărcinată cu ea încă nouă. Deci optsprezece luni?

Iisuse.

Mereu am presupus că nu avusese pe nimeni de când s-a născut Sunny, dar nu făcusem *calculele*. Nu-mi imaginam cum era să nu ai parte de sex câteva luni. Dar un an şi jumătate? Asta m-ar omorî.

Am înghiţit cu greutate.

— E al naibii de mult timp, cam da.

— Şi partea cea mai nasoală e că ceva s-a întâmplat cu hormonii mei după ce am născut-o pe Sunny. S-au dat peste cap şi am fost foarte excitată. Cum bine ştii acum, după ce ai văzut comanda de carte pe care mi-am făcut-o, mă chinui de ceva timp să mă autosatisfac. Pentru că nimic nu se compară cu atingerea umană. Şi sunt într-o stare constantă de frustrare.

Să-mi trag palme.

Auzind-o spunând asta, aproape că mi-am dat drumul în pantaloni. Nici o altă conversaţie, vreodată, nu mă excitase în felul ăsta. Mă simţeam de parcă hormonii mei erau mai dezlănţuiţi decât ai unui adolescent pe Viagra. Nu-mi doream nimic în lume mai mult decât să o fac să ajungă la orgasm. Chiar aici şi acum.

— Te-am şocat de nu zici nimic? a întrebat ea.

Dumnezeu ştie câte secunde au trecut. Dar ştiam motivul pentru care tăceam: cuvintele care implorau să fie rostite erau riscante. Dacă aş fi spus ceva, sigur aş fi scos pe gură adevărul.

Pe măsură ce secundele treceau, nevoia de a vorbi a devenit de nesuportat.

Vocea mea abia s-a auzit:

— Aş putea să-ţi provoc un orgasm… dacă vrei.

S-a întors către mine brusc.

— Poftim?

Tuşind, am repetat:

— Aş putea să te fac să ajungi la orgasm. Nu am face sex, dar pot să îţi ofer un orgasm nebunesc.

Era de parcă îmi pierdusem mintea.

Ea s-a dat un pic în spate.

— Nu sunt la mila ta, Deacon.

Rahat. Înţelesese greşit.

— Nu. Nu voiam să sugerez că e vorba de milă. Nu e. Lasă-mă să reformulez.

Am luat o gură mare de aer şi am răsuflat.

— Mi-ar *plăcea* să îţi ofer un orgasm.

Carys mă privea cu neîncredere.

— Nu de asta ţi-am povestit despre problema mea – ca să te oferi să mă ajuţi să ajung. Doar mă răcoream. Eu…

— Ştiu. Ştiu că nu aşteptai reacţia asta din partea mea. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred. Dar nu mă puteam gândi când te ascultam decât că voiam să-ţi ofer eu un orgasm… *chiar* vreau asta.

În timp ce se holba la mine, puteai să tai tensiunea dintre noi cu cuţitul. Inima îmi bătea cu putere şi speram că nu făcusem o greşeală uriaşă, una care ar fi putut să ne coste prietenia.

A clipit de câteva ori.

— Apreciez oferta. Dar m-aş simţi ciudat să spun da. Pentru că doar o tabără ar avea parte de orgasm, şi nu am face sex efectiv.

Păi hai să ne-o tragem atunci, a sugerat vocea din capul meu.

De fapt, cred că vocea aia venea de la celălalt *cap*. Oricât de mult îmi doream să facem asta, era totuşi prea periculos.

— Subestimezi plăcerea pe care o poate avea un bărbat care provoacă un orgasm unei femei.

Era de parcă cineva îmi îndepărtase orice fărâmă de logică în seara asta. Cuvintele o luau înaintea minţii.

— Nu pot să te las să o faci.

Faţa ei era roşie ca o sfeclă.

Nu voiam să o fac să se simtă nelalocul ei, şi părea că exact asta făcusem. Acum era momentul să o las baltă.

— Bine. Are sens. Îmi pare rău dacă am depăşit o limită.

A răsuflat lung şi tremurător şi a închis ochii.

— Nu. Nici vorbă. E în regulă.

Am privit-o în timp ce stătea în starea aia meditativă. Mă întrebam la ce se gândea, dar îmi era teamă să întreb. Era mai bine să nu mai spun nimic. Gura mea deja mă băgase în belele.

După o vreme, s-a întors către mine.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem la un subiect de conversaţie normală acum?

— Putem să încercăm.

Am forţat un zâmbet.

— Încep eu primul.

Tuşind, am întrebat-o:

— Şi cum era Sunny în seara asta când ai pus-o la culcare?

— M-ai întrebat asta mai devreme.

— Aşa e.

M-am scărpinat pe bărbie.

— Rahat. Bine. Ai văzut că au de gând să crească chiriile?

— Da. Nasol.

— Nici asta nu funcţionează, nu-i aşa?

— Nu.

A râs nervos.

— Câtuşi de puţin.

11. CARYS. FOLOSEŞTE-MĂ!

Până la urmă, eu şi Deacon am ajuns să ne uităm la un film – o comedie veche cu Jason Bateman, pe HBO –, dar nu am auzit nimic din el. Atmosfera era cu adevărat stranie. Mă şocase cu propunerea lui.

Cât ne-am uitat la film, unul lângă altul, alura lui a fost stoică. Nu puteam să-mi dau seama la ce se gândea, dacă fusese neafectat sau dezamăgit de refuzul meu.

Eu, pe de altă parte, nu mă puteam opri din a mă gândi la asta, şi nu eram sigură că m-aş fi putut opri vreodată. Voi mai fi în stare să mă gândesc şi la altceva în preajma lui?

Dar întrebarea cea mai importantă pe care o aveam era alta: de ce nu am mers mai departe cu propunerea lui. Nu era ca şi cum exista vreun alt bărbat superb care să-mi dărâme uşa. Aveam încredere în Deacon şi ştiam că intenţia lui era chiar să mă „ajute”. Nu voia să mă rănească. Îi păsa de mine şi voia să-mi ofere o metodă de a ajunge la

orgasm în siguranţă, fără să implic un străin.

Am petrecut următoarele minute argumentând o potenţială răzgândire în timp ce filmul rula pe fundal.

Mintea mea alerga în cercuri. *Cum plănuia el mai exact să-mi provoace un orgasm? Avea de gând să folosească gura? Nu te mai gândi la asta. Îţi va strica prietenia. Dar, o, Doamne! Cum ar fi să fie?*

Pe cât de nelalocul meu mă simţeam, pe atât de tare mă excitam gândindu-mă la ce-ar fi putut să fie.

Era trecut de miezul nopţii acum. Filmul era pe final. Când l-am privit pe Deacon de data asta, mi-am dat seama că nu se uita la ecran, ci fix la mine.

A observat că l-am surprins privindu-mă, aşa că a început să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău că am dat-o în bară, Carys, eu…

— Vreau, am izbucnit eu.

I-a picat faţa.

— Ce anume… vrei?

Respiraţia mea era haotică.

— Ai să mă faci să o spun din nou?

S-a aşezat în scaun.

— Da. Trebuie să te aud cum o spui.

Cuvintele mele s-au reunit într-o şoaptă.

— Vreau să-mi provoci un orgasm.

Respiraţia lui a luat-o la goană.

— Eşti sigură?

L-am privit drept în ochi ca să vadă cât de serioasă eram.

— Da.

A început să respire din ce în ce mai greu. Acum nu mai aveam nici o îndoială că era excitat. Aşadar, nu eram singura.

— Dar trebuie să-mi promiţi ceva, a spus el, întorcându-se cu tot corpul înspre mine.

— Bine, am spus eu tremurând, cu palmele transpirate, atât de tensionată, dar dorindu-mi-l tot mai mult cu fiecare secundă care trecea.

— Să nu analizezi prea mult. Doar întinde-te şi relaxează-te. Nu te gândi la nimic altceva decât la plăcere. Şi după ce ai orgasmul, am să plec. Ca să nu avem parte de o discuţie ciudată. Am să te satisfac şi atâta tot. Şi când ne vedem data viitoare, nu trebuie să vorbim despre asta sau să analizăm ceva. Întâi, promite-mi asta.

Pentru mine nu mai exista cale de întoarcere, aşa că aş fi acceptat orice condiţie.

— Promit.

— Bine. Fiindcă ar fi contraproductiv să transformăm o chestie care ar trebui să te facă să te simţi bine în ceva care te face să te simţi anxioasă sau stresată.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Încercând din răsputeri să-l asigur, am clătinat din cap.

— Sunt pregătită.

Privindu-mă adânc în ochi, a mai pus o ultimă întrebare.

— Eşti sigură?

— Da.

Într-un final, după o pauză lungă, a spus:

— Hai să mergem în camera ta.

S-a ridicat şi mi-a întins mâna. Cu inima bătându-mi puternic în piept, am apucat-o şi l-am urmat în timp ce m-a condus spre dormitorul întunecat. Nu a aprins luminile, dar era destulă lumină de la fereastră, cât să-i disting silueta.

Oare asta chiar se întâmplă?

Genunchii îmi tremurau când m-am aşezat pe pat

şi am simţit un amestec de nerăbdare şi de excitare, în timp ce muşchii dintre picioare dădeau o nouă semnificaţie expresiei *albină harnică*. Habar n-aveam ce voia Deacon să-mi facă; ştiam doar că aveam să-l las şi că trupul meu era incredibil de surescitat, aşa nerăbdătoare cum eram.

Aparent, emoţiile mele erau vizibile.

Şi-a pus mâna pe picioarele mele pentru a le calma.

— Te simţi bine?

— Da, jur. E în regulă.

Vocea lui era joasă şi gravă.

— E ceva de care ar trebui să fiu conştient? Un loc în care nu vrei să fii atinsă sau ceva ce nu vrei să-ţi fac?

Cuvintele lui, singure, mă răscoleau, darămite ce ar fi putut să facă cu mine.

— Nu. Fă ce pofteşti.

Şi-a închis ochii pentru o clipă, de parcă voia să se adune. Stând pe marginea patului, mi-a şoptit:

— Întinde-te pe spate.

Când m-a privit, ochii lui Deacon străluceau. Şi-a aşezat palma mare şi caldă pe burta mea, şi apoi s-a mişcat în jos pentru a-mi trage colanţii. După ce i-a scos, mi s-a făcut pielea ca de găină pe coapse.

Stătea la marginea patului în timp ce-mi mângâia picioarele.

— Eşti rece. Hai să te încălzim.

Când şi-a plimbat palmele bătătorite pe picioarele mele, aproape că m-am topit în saltea. Atingerea lui era minunată – ca să nu spun suprarealistă. Trecuse atât de mult timp de când fusesem atinsă de un bărbat. Şi să fiu atinsă în felul ăsta de către Deacon? Era cea mai tare fantezie devenită realitate.

După câteva minute, am simţit cum degetele lui apucă banda elastică a chiloţilor. Şi apoi, a început să mi-i scoată cu încetinitorul. Clitorisul meu era deja înfierbântat şi nici măcar nu-l atinsese încă.

— Dă-ţi jos tricoul.

Tonul acela poruncitor din glasul lui m-a făcut să mă cutremur. Mi-am dat jos tricoul, dar mi-am păstrat sutienul, în parte şi fiindcă era singura piesă vestimentară care mai rămăsese pe mine.

Deacon şi-a lăsat capul în jos şi a început să mă sărute pe burtă. Dacă crezusem că senzaţia dată de mâinile lui era grozavă pe corpul meu, asta nu era nimic în comparaţie cu gura lui. Bărbia nerasă mi-a atins pielea. Apoi, i-am simţit degetele în dreptul deschizăturii mele. Eram atât de umedă încât aproape că era jenant.

— Drăcia naibii, Carys!

— Ce? am întrebat stupid.

— Eşti atât de excitată. E minunat.

Imediat ce i-am simţit degetele împingând înăuntru, corpul mi s-a încleştat. Trecuse atâta timp. Muşchii mei erau tensionaţi, şi chiar mă ardeau un pic. În nici câteva secunde, el avea să mă satisfacă cu uşurinţă. Apoi, a început să mă atingă şi cu degetul mare, făcând cercuri în jurul clitorisului şi apăsându-l, şi am ştiut că nu va trece mult până când trupul meu va ceda.

Am auzit sunetul propriei mele umezeli, în timp ce el îşi mişca degetele înainte şi înapoi, intrând foarte adânc de fiecare dată când împingea. Făcea asta de aproape un minut şi eu am simţit cum venea orgasmul. Ochii lui Deacon nu mă scăpau din priviri. Părea hotărât să mă vadă cum îmi luam zborul. M-a atins pe piept. Am simţit un ghiont în dreptul

sutienului meu înainte ca degetele lui să se încâlcească în jurul materialului.

— Spate sau faţă?

După un gând scurt, timp în care m-am gândit că poate mă întreabă din ce direcţie îl vreau, mi-am dat seama că voia să ştie cum se deschide sutienul.

Cu sfârcurile întărite, l-am desfăcut din faţă şi l-am aruncat pe podea. El şi-a scos degetele deodată şi clitorisul meu a tânjit după întoarcerea lui.

Deacon a planat pe deasupra mea, cu un picior în lateral. Era cu mult mai mare decât mine şi îmi plăcea la nebunie senzaţia de a fi blocată sub el. Şi-a coborât gura pe sfârcul meu. A eliberat cel mai senzual geamăt când mi-a luat sfârcul în gură. Cu dinţii mi-a muşcat butonul sensibil, şi eu l-am apucat de ceafă, împingându-l în sân în timp ce-mi sugea cu pasiune sfârcul. Degetele mele se încolăciseră în părul lui des şi mătăsos. Mă zvârcoleam sub el, dorindu-mi mai mult.

Şi apoi mi-a dat mai mult. A coborât mâna, împingându-şi degetele în mine, jucându-se înăuntru pe un ritm care completa felul în care îmi lingea sânii.

Aproape că am ajuns când a murmurat:

— Futu-i! Eşti chiar mai umedă decât înainte. Minunat. Făcând o pauză, s-a uitat la mine. *Tu* eşti minunată.

Chiar şi prin pâcla indusă de seducţie, m-am avertizat să nu iau de bun tot ceea ce-mi spunea, având în vedere circumstanţele.

Şi acum îşi rotea degetul mare din nou, împrăştiindu-mi umezeala pe clitorisul excitat, care era gata de explozie. Dar dacă credeam că acela era punctul culminant, mă înşelam. Fiindcă după ce şi-a retras degetele şi a încetat să-mi mai lingă sânii, capul

lui Deacon a alunecat tot mai jos până ce a ajuns între picioarele mele. Nu eram sigură că se va ajunge la asta, dar speram să se întâmple. Se părea că şi el.

O, Dumnezeule.

Mi-a depărtat genunchii, şi la prima atingere a limbii lui pe clitorisul meu, am scos un sunet nemaiauzit – sigur nu unul pe care să-l mai fi făcut vreodată. Ca răspuns la reacţia mea şi el a gemut în apropiere de pielea mea sensibilă.

— Ai un gust atât de bun, Carys. Întotdeauna mi-am dorit să te gust cu poftă.

Cuvintele lui au vibrat până în adâncuri. Apoi, a început să se înfrupte, apăsându-mi cu putere clitorisul cu limba.

Mă simţeam de parcă trupul meu era acolo, dar mintea îmi era transportată în altă lume. Nu mă mai îngrijora cum arătam, cât de umedă eram. Mă scursesem de mult, apucându-i capul lui Deacon şi ghidându-i mişcările în timp ce mă penetra cu limba şi îmi masa clitorisul cu restul gurii.

— Asta e. Apucă-mă de cap. Arată-mi ce-ţi place. Foloseşte-mă, a murmurat el.

Foloseşte-mă!

Aproape că atinsesem orgasmul. În schimb, am strâns tare şi l-am tras de păr încercând să prelungesc momentul, pentru că nu voiam să se mai termine vreodată.

Respiraţia lui şuierată şi gemetele pe care le scotea dovedea că ăsta nu era un simplu act de bunăvoinţă. Şi el se pierduse pe sine, odată cu mine şi nu-mi doream nimic altceva decât să-i ofer aceeaşi satisfacţie.

Am icnit.

Fir-ar să fie.

După câteva clipe în care am stat pe culmile vieţii, am implorat:

— Vreau să te simt în mine, Deacon.

Nu-mi venea să cred că spusesem acele cuvinte. Dar presupun că atunci când îţi doreşti ceva suficient de mult, nu ai de ales decât să ceri.

În ciuda faptului că-l rugasem să intre în mine, el nici nu s-a sinchisit. Dimpotrivă, mai degrabă şi-a îngropat faţa şi mai adânc între picioarele mele.

Nu mă auzise? Sau doar se prefăcea? Nu voiam să presupun nimic, aşa că am ales să nu mai repet dorinţa mea, oricât de disperată eram să mi-o tragă.

Şi-a coborât gura şi a început să mă stimuleze cu limba. M-am apucat de cearşaf ca de viaţă, ştiind că ăsta avea să-mi fie finalul. Barba lui se freca de fundul meu, iar el continua să intre şi să iasă cu limba, oprindu-se doar cât să-mi spună:

— La naiba. Nu mă pot sătura de tine.

Muşchii dintre picioare s-au contractat. Simţeam că-mi pierd minţile. Şi el a simţit asta.

— Hai, lasă-te! Dă-ţi drumul peste tot în gura mea. Dă-mi totul.

Ultimele lui cuvinte au fost destul cât să mă împingă la limită.

Mi-am aruncat şoldurile, simţindu-mi încă o dată clitorisul încercuit de limba lui când m-a lovit un val de adrenalină. Era dureros să nu ţip când a sosit orgasmul – mai degrabă, a năvălit. Valuri şi valuri de plăcere mi-au zguduit corpul. Când mi-am dat drumul complet, Deacon încă lingea încet carnea sensibilă, de parcă ar fi vrut să şteargă orice urmă de dovadă.

Trupul meu era ignorant de fericit în timp ce-şi revenea din cea mai erotică experienţă a vieţii mele – una peste care ştiam că nu voi trece foarte uşor.

În cele din urmă, Deacon m-a sărutat pe burtă. Nu m-a sărutat pe gură nici măcar o dată. Presupuneam că era o limită pe care şi-o impunea, o încercare de a nu împinge ceea ce s-a întâmplat pe tărâm intim. Tânjeam după un sărut, buzele mele practic tremurând de poftă.

Dar eram prea ameţită ca să las asta să mă dezamăgească acum. Pentru că tocmai avusesem parte de cel mai grozav orgasm din viaţa mea.

Când Deacon s-a ridicat de pe pat, chiar şi în întuneric, puteam să disting umflătura din dreptul fermoarului blugilor. Bănuisem că şi el era aţâţat, dar, chiar văzând asta, m-a făcut să mă simt bine. Corpul meu putea să treacă deja la runda a doua. Tânjeam să stau întinsă alături de el, să facem şi mai multe. Dar asta nu avea să se întâmple. Când s-a aplecat deasupra mea, m-a pupat pe frunte şi a zis:

— Acum, dormi.

Şi cum ar trebui să reacţioneze cineva după un aşa orgasm pe care tocmai îl primisem? Mai era un singur lucru care rămânea de spus:

— Îţi mulţumesc.

— La mulţi ani, frumoaso! a continuat el.

Apoi s-a îndepărtat şi a închis uşa încet în urma lui.

La mulţi ani, într-adevăr.

A doua zi dimineaţă, aroma vagă a parfumului lui Deacon emana din aşternuturi. Dorinţa m-a acaparat din nou. M-am forţat să mă dau jos din pat, deşi încă îi simţeam gura peste tot pe mine.

Odată ce picioarele mele au găsit podeaua rece a dormitorului, totul m-a lovit ca o tonă de cărămizi.

La naiba.

Deacon mi-a făcut sex oral aseară.

Mi-a oferit un orgasm – de ziua mea – şi apoi a plecat ca un liliac scăpat din flăcările iadului.

Cum am să mă mai uit la el vreodată? O să fiu în stare să mai port o conversaţie normală cu el, în timp ce mă uit la buzele lui şi-mi aduc aminte ce am simţit când era între picioarele mele şi când limba lui era înăuntrul meu? Sau să uit felul în care gemea înfometat când mă ducea pe culmile plăcerii? Sau că-mi spusese că sunt minunată când îmi lingea sânii şi mă stimula cu degetele? Şi comanda aia. Cuvintele alea nenorocite.

Foloseşte-mă.

Foloseşte-mă.

Foloseşte-mă.

Am traversat uluită apartamentul spre camera lui Sunny. Era trează, dar liniştită, ceea ce se întâmpla rar.

— Mulţumesc că ai fost cuminte în dimineaţa asta, micuţa mea. Pentru că mami chiar avea nevoie de asta.

Mintea mea era în ceaţă.

După ce am schimbat-o pe Sunny, am adus-o în bucătărie şi am pus-o în scăunel.

Câteva minute mai târziu, telefonul a clipocit.

Deacon: Neaţa.

Ce naiba să-i spun?

Carys: Bună dimineaţa.

Punctele mici dansau pe ecran.

Deacon: Totul bine?

Nu ştiam dacă era doar politicos sau dacă voia să ştie ce gândesc în dimineaţa asta. Voiam să-i fac un pomelnic amănunţit al sentimentelor mele, cum mi-era teamă că lucrurile nu aveau să mai fie la fel, cum nu

reuşeam să-mi iau gândul de la el, cum tânjeam după gura lui, în schimb am optat pentru un răspuns mai simplu.

Carys: Da. Totu-i grozav.

Deacon: Bine. Doar voiam să mă asigur.

Ce altceva aş mai putea să zic? Mersi din nou pentru aseară?

În loc să mă fac de râs, nu i-am mai scris nimic. Şi nici el mie.

12. DEACON. ELEFANTUL DIN CAMERĂ

Prietenul meu Adrian m-a salutat cu mâna ridicată.

— Hei, omule! Care-i treaba? Pari distras.

Era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni pe care îi aveam în New York. Când m-am mutat aici, în urmă cu trei ani, ne-am întâlnit întâmplător în parcul Bryant şi am început o conversaţie. La momentul respectiv, eu stăteam la hotel cât îmi căutam apartament. Până la urmă, mi-a dat el o cameră până aveam să-mi găsesc un loc permanent. Probabil că acum era chiar cel mai bun prieten al meu. Dar nu o menţionasem pe Carys niciodată, în parte şi fiindcă era capabil să vadă prin mine.

Trecuseră două zile de la „surpriza” aniversării lui Carys şi am decis să mă văd cu Adrian la un prânz doar ca să ies din nenorocitul meu de apartament.

M-am uitat în jos, la meniul din faţa mea şi i-am alungat îngrijorarea.

— Nu e nimic.

— Dacă zici tu. Dar, dacă vrei să vorbim despre asta, sunt aici.

Am scăpat un oftat adânc. Dacă nu puteam să

vorbesc despre asta cu Adrian, atunci cu cine?!

— Am dat-o în bară, am admis într-un final, închizând meniul şi împingându-l într-o parte.

— În regulă, fii mai explicit.

— Am depăşit o anumită limită cu cineva cu care nu trebuia să se întâmple asta.

— Când spui „cineva”, te referi la o femeie, să înţeleg.

— Da, una care se presupune că mi-e prietenă bună. Asta e partea cea mai nasoală.

— Aşa că ai depăşit o limită cu o prietenă? Asta e o poveste mai veche decât umanitatea, omule. Nu e nimic în neregulă să ieşi din zona prieteniei dacă aşa simţiţi. Eşti adult.

— E ceva mai mult de atât. Tipa asta… e diferită. A trecut prin multe. Şi merită pe cineva care e stăpân pe viaţă, cineva care să fie acolo pentru ea şi pentru Sunny pe termen lung. Eu nu sunt persoana aia.

— Stai… m-a întrerupt el, cu ochii mari. Sunny? Cine e Sunny?

— Fiica ei.

— Aha, are un copil.

Acum părea să înţeleagă de ce era o situaţie complicată.

— Ce vârstă are?

— Nouă luni.

Ochii lui s-au mărit şi mai mult.

— Un bebeluş?

Am chicotit la reacţia lui.

— Da…

— Unde e tatăl?

— Lipseşte din peisaj. A plecat când a auzit că e însărcinată. S-a purtat ca un adevărat bărbat. S-a întors la fosta lui soţie.

— Cum o cheamă pe tipa asta?

— Carys – cu C, am zâmbit eu. Carys ca Paris.

— Chiar că e neobişnuit.

— Da, ca ea – într-un sens bun.

S-a strâmbat la mine.

— Îţi place de ea pe bune. Îmi dau seama. Nu te-am auzit vorbind aşa despre o femeie de când te-am întâlnit.

Am reflectat la ce mi-a zis.

— Avem o conexiune strânsă. Avem şi multe în comun. Era balerină profesionistă înainte ca o accidentare gravă să o elimine din joc.

— Ooo, rahat, exact ca tine, a râs el. Ei bine, fără partea cu baletul. Dar acelaşi destin.

— Da, aşa că putem să empatizăm unul cu celălalt. Şi, în plus, ne potrivim, înţelegi? Conversaţiile noastre sunt confortabile şi uşoare. E frumoasă şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Şi felul în care se descurcă cu toate problemele vieţii? E personificarea eleganţei, sub tirul armelor.

O grimasă amuzată i-a traversat chipul.

— Mda, nu-ţi place de tipa asta *deloc*.

Deşi, în aparenţă, sentimentele mele erau destul de evidente, am clătinat din cap şi am râs într-o încercare de a anula concluzia lui.

— Şi fetiţa ei e un îngeraş. Deşi a trecut puţin timp de când le cunosc, Sunny deja s-a obişnuit cu mine. Mă recunoaşte. Asta e periculos. Nu vreau să se întrebe unde sunt când, inevitabil, nu voi mai trece pe acolo, am oftat. E greu pentru că locuiesc uşă-n uşă.

— Rahat! În regulă. Vorbim despre vecina ta. Cea despre care spuneai că-i duci o cafea.

— Chiar ea.

— Nu am pus lucrurile cap la cap.

Adrian părea perplex.

— Nu am vorbit niciodată despre asta, dar de ce faptul că are un copil e o problemă? Nu vrei să fii tătic odată şi odată? Sau e faptul că nu vrei să fii tăticul unui copil făcut cu *altcineva*?

Gândul de a o respinge pe Sunny pentru că nu era sânge din sângele meu mi-a rănit inima un pic. Nu era vorba despre asta. Era vorba despre mine, nu despre ea. Merita ceva mai bun.

— Am luat o decizie acum mult timp de a nu face copii.

Aveam motivele mele, doar că preferam să nu intru în amănunte acum – preferabil niciodată.

— De ce?

— Doar o decizie personală. Şi dacă ştiu că nu vreau copii, e mai bine să nu mă implic cu o femeie a cărei viaţă se învârte în jurul fetei ei.

— Păi şi dacă simţi aşa, ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut controlul?

S-a aplecat şi mi-a şoptit:

— I-ai tras-o?

— De fapt, nu. Lucrurile nu au mers atât de departe. Dar nu trebuiau să meargă nici măcar atât cât s-a întâmplat.

— Ce treburi aţi făcut?

Din nu ştiu ce motiv, nu m-am simţit confortabil să-i povestesc. Mă simţeam de parcă aş fi exploatat situaţia, ceea ce era straniu pentru că de obicei nu ezitam să vorbesc despre sex. Dar simţeam că trebuia s-o protejez pe Carys. Nu aveam de gând să spun nimic.

Mi-am ridicat palma.

— Nu contează ce s-a întâmplat. Cred doar că nu mă mai pot uita la ea în acelaşi fel ca şi până acum.

Asta e nasol rău, fiindcă nu vreau să pierd o prietenie.

S-a scărpinat pe bărbie.

— Dacă nu ai locui alături, ar fi mai uşor să o eviţi.

— Asta e problema. *Nu* vreau să o evit. Doar că nu vreau să stric lucrurile mai rău decât am făcut-o deja.

— Crezi că are sentimente pentru tine?

În adânc, credeam că are.

— Posibil.

N-am fost sigur un timp. Dar în ultima vreme, chiar şi înainte de seara aniversării ei, era un indiciu în felul în care mă privea – probabil acelaşi lucru care se vedea şi-n privirea mea. Şi ceea ce se întâmplase între noi îmi dovedea că era, cel puţin, atrasă de mine. Pentru tot restul vieţii, nu voi uita cum mă implora să o penetrez. Era aproape imposibil să pretind că nu auzisem şi doar la asta mă gândeam. Mintea mea se reîntorcea la acele cuvinte, la nevoia din vocea ei. Petrecusem tot restul nopţii cu o erecţie, chiar şi după ce m-am masturbat. Am stat treaz până dimineaţă, incapabil să uit gustul ei, încă savurând aroma şi parfumul ei pe mine. Şi acum, aproape că mi se întărise scula din nou doar gândindu-mă la asta.

Adrian m-a trezit din reverie.

— Atunci e clar; dacă tu consideri că ea are sentimente pentru tine şi dacă eşti 100% sigur că nu vrei mai mult decât o prietenie, să continui să vă vedeţi e o reţetă pentru dezastru. Nu poţi să le ai pe amândouă, nu? După mine, sună ca şi cum ai ajuns într-o situaţie fără ieşire. Nu te poţi întoarce la momentul în care eraţi doar prieteni odată ce ai depăşit o anumită limită cu o femeie. Din experienţa mea, asta pur şi simplu nu funcţionează. Nu poţi să ai şi tortul şi să-l mănânci.

Iarăşi expresia asta nenorocită. Părea să mă

bântuie. Doar că acum, verbul „a mânca” evoca imagini cu păsărica ei dulce. Blugii mi-au devenit brusc strâmţi.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să o pierd ca prietenă, dar nici nu cred că pot uita ce s-a întâmplat între noi.

— Nu văd ce altă opţiune ai avea. *Deja* ai stricat prietenia. Şi pe bune acum, a fost vreodată vorba de „prietenie” sau ai fost atras de ea încă de la început?

Avea sens ce spunea. Aproape din prima zi petrecută împreună a trebuit să lupt cu atracţia pe care o simţeam faţă de ea.

— Până la urmă, ce ar trebui să fac?

— Încetează să mai încerci să fii „prietenul” ei. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar asta e o situaţie de tipul „fă-o sau dă-i drumul de aici”. Dacă continui să rămâi prin preajmă, vei depăşi din nou acea limită. Cineva o să sufere.

Adrian era un om direct; rareori se înşela. Şi uram că şi de data asta avea dreptate. Nu era corect să mă joc cu sentimentele lui Carys. Voiam să-i fiu alături, în caz că avea nevoie de mine, dar trebuia să mă înfrânez întrucât nu aveam încredere în mine.

În ciuda avertismentului primit de la Adrian, când am trecut pe lângă Starbucks în drumul spre casă, am intrat şi am luat un latte pentru Carys. Planul meu era să o vizitez la apartament să văd dacă s-a schimbat ceva între noi. Dacă răspunsul ar fi fost „da”, aş fi ştiut că stricasem totul, fără întoarcere. Dacă, din întâmplare, s-ar fi purtat obişnuit, poate că asta însemna că nu distrusesem de tot o prietenie.

Odată ce am ajuns la apartamentul ei, am trimis un mesaj din faţa uşii în caz că dormea bebeluşul.

Câteva secunde mai târziu, mi-a deschis:

— Salut.

Faţa ei părea roşie.

— Salut, am zis.

Şi iată schimbarea. Am văzut-o imediat. Emanam o energie de nedescris, care era diferită de interacţiunile noastre obişnuite. I-am întins cafeaua, pe care a apucat-o imediat.

— Mersi pentru asta.

— Cu plăcere.

După ce am intrat, am privit în jos la încălţările mele.

— După seara trecută, m-am gândit să… ăăă, voiam să vin să văd ce faci… să văd cum te simt.

Am închis ochii şi m-am corectat:

— La naiba. *Simţi!* Să văd cum te simţi.

La naiba. Nu trecuse nici măcar un minut şi deja vorbeam prostii. Era uşor să-mi spun să mă comport normal, dar acum, că ea era în faţa mea, devenisem incapabil. Aroma ei m-a ameţit, m-a transpus aproape imediat în acel momentul în care avusesem faţa îngropată în sexul ei. Nu credeam că o să mai fiu în stare să o miros vreodată şi să nu o iau razna. Eram o cauză pierdută şi un idiot pentru că speram că lucrurile puteau reveni la felul în care erau înainte.

— Sunt bucuroasă că ai venit, a spus ea, înroşindu-se. A clătinat din cap. Se pare că şi eu vorbesc în fraze sexuale ambigue.

— Ce naiba e cu noi? am întrebat.

Când am observat-o pe Sunny că dădea din picioruşe în aer pe covorul de joacă, mi-am aşezat cafeaua pe masă şi m-am îndreptat spre ea. Îngenunchind, am zis:

— Salut, Sunny-cu-picioarele-n-sus. Cum o mai

duci?

Nu fusesem niciodată mai recunoscător de prezenţa lui Sunny ca acum, fiindcă acţiona ca un alibi de care aveam nevoie. A gângurit, dar nu a plâns să fie luată în braţe.

M-am întors către Carys.

— Cum merge terapia cu Bee Gees?

— E minunat. Am ascultat albumul chiar cu câteva minute în urmă şi a transpus-o într-o stare bună. E un miracol. Vezi? Nici măcar nu plânge să fie luată-n braţe. Am impresia că am reuşit să eliminăm obiceiul ăla.

— Cine ar fi crezut că răspunsul era la nişte tipi cu voci subţiri, din epoca disco?

M-am ridicat.

— Sunt bucuros că te-am ajutat.

Deşi au trecut doar cincisprezece secunde de tăcere le-am simţit ca şi cum ar fi fost cincisprezece minute. După care amândoi am început să vorbim unul peste celălalt.

— Tu prima, am spus eu.

Apoi a zis cuvintele nedorite:

— În legătură cu ce s-a întâmplat aseară…

Uite că vine.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Da…

— Nu vreau ca lucrurile să fie stranii între noi.

Am răsuflat uşurat, bucuros că articulase ea ce-mi umbla mie prin minte.

— Nici eu nu vreau asta, Carys.

— Şi nici nu avem motive, nu? A ridicat din umeri. Adică… amândoi suntem adulţi.

M-am forţat să fiu sincer.

— Ce s-a întâmplat între noi… a părut o decizie

bună la momentul respectiv. Privind în urmă, probabil că am dus lucrurile un pic cam departe. Dar îmi pasă de tine şi nu aş vrea să fac ceva care să ne strice prietenia.

A clipit de câteva ori şi a şoptit:

— Nu e stricată.

Uşurarea m-a învăluit, deşi nu o credeam complet. *Voiam* să o cred.

— Mă bucur că spui asta. Nu ai idee cât de mult.

Apoi, mi-am simţit pieptul greu din nou, pentru că, deşi elefantul din cameră nu mai era prezent, tensiunea încă se resimţea. Indiferent de câte ne-am fi spus, ceva se schimbase. Cuvintele noastre nu mai ieşeau la fel de uşor, şi abia o puteam privi fără să-mi amintesc ce gust avea. De fapt, abia puteam să mă uit la ea. Între timp, privirea ei se fixase pe buzele mele. Dacă venirea mea aici trebuia să fie un test care să ne indice dacă lucrurile dintre noi erau normale, eşuaserăm amândoi cu desăvârşire.

Trebuia să o apreciez că încerca să se convingă singură de stadiul intact al prieteniei noastre şi de faptul că puteam să continuăm de unde rămăseserăm. Dar nu funcţiona pentru că puteam să văd în ochii ei că detectase schimbarea dinamicii noastre.

Adrian avusese dreptate. Frustrat în ultimul hal şi neştiind cum pot îndrepta situaţia, am hotărât să-mi fac ieşirea ca un laş ce eram.

— În regulă, păi eu mă retrag fiindcă am un apel cu supervizorul meu. Voiam să-ţi aduc cafeaua şi să văd cum te simţi.

— Mersi.

A zâmbit, dar părea fals.

Rahat.

M-am îndreptat spre Sunny.

— Să fii cuminte pentru mămica ta.

A scos din gură jucăria pe care o molfăia şi mi-a arătat un rânjet de toată frumuseţea. Nu ştiu de ce, dar zâmbetul ăla m-a cam întristat de data asta. Poate fiindcă, în adâncul sufletului, ştiam că aveam să-l văd din ce în ce mai puţin. Asta dacă aveam să mai rămân prin preajmă oricum.

13. CARYS. EL NU ERA SINGUR

Nu-mi venea să cred că gândeam asta, dar mi-aş fi dorit ca Deacon să nu-mi fi făcut sex oral niciodată. Îmi doream să nu-l fi auzit vreodată gemând peste mine. Îmi doream să nu-mi fi oferit cel mai minunat orgasm din viaţa mea. Voiam să şterg toată seara petrecută împreună, pentru că nimic nu mai era la fel de atunci.

Nu eram proastă. Observasem că păstra distanţa faţă de mine de la ziua mea încoace. Trecuse o săptămână deja, şi era clar ca bună ziua că stricasem o prietenie perfect funcţională. Ceea ce mă deranja cel mai mult era sentimentul de falsă speranţă pe care l-am simţit după seara aceea – că poate Deacon ar fi vrut să fim mai mult decât prieteni. În schimb, nu l-am mai văzut şi nu l-am mai auzit cu zilele. În mod normal, ar fi trecut pe la mine cu o nouă cafea, dar părea că alesese să se distanţeze. Şi nici nu sunt sigură că puteam să-l învinuiesc. Ultima dată când trecuse pe aici, lucrurile fuseseră ciudate. Şi uram asta. Lucrurile între noi pur şi simplu nu au mai fost la fel ca înainte – tensiune sexuală mai existase şi înainte poate, dar niciodată nu fusese stânjeneală.

Biata Sunny.

În timp ce rumegam situaţia dintre mine şi

Deacon, am hrănit-o fără să fiu atentă, lăsând nişte cereale de orez să i se scurgă pe bărbie.

— Îmi cer scuze, fetiţa mea. Maică-ta are mintea în altă parte azi.

Din fericire, Sunny şi-a deschis guriţa mai larg pentru următoarea îmbucătură. Nu îi trebuia prea mult să fie mulţumită.

Pentru că de dimineaţă a venit terapeutul lui Sunny care se ocupa cu intervenţia precoce, am decis că aveam nevoie amândouă să ieşim un pic din casă. Am găsit o sesiune de „Mama şi copilul” pentru după-amiază, aşa că am împachetat o geantă cu scutece şi am luat-o pe fiica mea pentru o schimbare de peisaj.

Timp de o oră, am făcut mişcări de yoga cu Sunny în braţe şi părea că îi place activitatea. Am vorbit şi cu alte mame, iar una dintre ele era singură ca mine. M-am simţit al naibii de bine că am ieşit şi mi-am promis să o fac mai des. Singurele dăţi când părăseam apartamentul erau atunci când mă duceam la serviciu sau pentru nişte cumpărături rapide. Asta trebuia să se schimbe.

După oră, am dus-o pe Sunny la Starbucksul din cartierul nostru. Am dezinfectat scaunul înalt, apoi i-am dat să mănânce banane, timp în care eu mi-am băut cafeaua. Începuse să plouă, aşa că eram mulţumită că ajunseserăm aproape de casă înainte ca vremea să se înrăutăţească.

Avusesem parte de o zi atât de relaxantă. Dar toate astea s-au dărâmat când Deacon a intrat în cafenea. Picăturile de ploaie acopereau fereastra de la intrare, aşa că nu am avut la dispoziţie decât câteva secunde ca să mă dumiresc. Imediat ce l-am observat, inima a început să-mi bată mai tare. Partea cea mai nasoală? Era cu cineva.

Am recunoscut-o pe tipa care era cu el – Kendra, roşcata pe care o invitase în apartamentul lui cel puţin o dată.

De ce trebuia să se întâmple asta? De două ori venisem aici şi de două ori mă întâlnisem cu el. Poate că o parte din mine *spera* să-l întâlnesc. Dar sigur acea parte din mine nu-şi dorea să o vadă pe tipa *aia* cu el.

Când privirile ni s-au intersectat, am înghiţit nodul pe care îl simţeam în gâtlej.

Nu a avut altă opţiune decât să vină înspre noi, iar eu mi-am dorit să ne fi scutit de întâlnirea asta jenantă. Aş fi vrut să fim invizibile.

— Salut, Carys, a spus el pe un ton rigid.

— Bună.

Abia puteam să mă uit la el. În schimb, am privit-o pe ea.

— Sunt bucuroasă să te revăd.

Am minţit. Era destul de trist că reuşeam să mă uit la ea mai mult decât la el.

— Şi eu pe tine, a spus ea.

El a pus mâna pe căpşorul lui Sunny.

— Bună, Sunny-cu-picioarele-n-sus.

M-a durut un pic inima să văd cum făţuca ei s-a transformat într-un zâmbet. Aşa mă simţeam şi eu când îl vedeam. Sunny şi-a zbătut braţele şi picioarele în scaunul înalt.

— De cât timp sunteţi aici? a întrebat el.

— Nu de mult.

Răspunsul meu a fost tăios şi nici nu m-am uitat la el. Nu mă puteam abţine. Faptul că-l vedeam cu Kendra mă făcea să sufăr şi nu aveam chef de conversaţii superficiale.

Cel mai probabil că simţise dispreţul.

— Păi atunci, vă las în treaba voastră. Poftă mare!

— Bine, am spus, fără să îl privesc.

Ştiam că nu o adusese aici ca să mă rănească, dar mă zgândărea. Faptul că petrecea timp cu ea în loc să stea cu mine.

M-am torturat aruncând priviri piezişe în direcţia lor în timp ce aşteptau la coadă. Când şi-a scos portofelul ca să plătească, i-am observat mâinile mari şi puternice. Mâini care mă atinseseră atât de intim, mâini care mă făcuseră să simt atâtea senzaţii noi. Mâinile care aveau să o atingă pe *ea* mai târziu.

Laptele mi s-a întors în stomac, pe măsură ce gelozia mă ardea pe dinăuntru.

În acea seară, tocmai când credeam că ziua mea nu poate fi mai rea de atât, a sunat telefonul. Am privit numele apelantului şi mi-am dat seama că era Charles, tatăl lui Sunny.

De ce mă sună?

— Alo?

— Carys…

— Ce vrei?

— Voiam să te felicit pentru că ai câştigat donaţia de la Neil Spectra pentru City Ballet.

— Mulţumesc. Nu era nevoie.

— Voiam şi să văd cum o mai duci în general.

Vorbeşte serios?

— De ce? De obicei nu-ţi pasă.

A oftat.

— Ştiu că lucrurile au fost dificile între noi de ceva vreme. E ceva ce regret profund.

Am privit înspre Sunny, care se legăna liniştită, neştiind că *tatăl* ei răscolea rahatul acum.

M-am enervat un pic.

— Ar trebui să regreţi că nu ţi-ai recunoscut fiica, în afară de câţiva bănuţi pe care ni i-ai dat rareori. Asta ar trebui să regreţi.

— Ştiu. Şi regret asta. Chiar aşa e.

— Ei bine, e prea târziu. Ai avut o şansă.

El a făcut o pauză.

— Am dat-o-n bară grav.

— Care e adevăratul motiv pentru care ai sunat, Charles?

Cu o uşoară întârziere a zis:

— Vreau să o văd.

— De ce? De ce acum?

— Pentru că e fiica mea.

— Stai puţin… tu abia acum realizezi chestia asta? Credeam că nu vrei să ai deloc de-a face cu ea. Nici măcar nu eşti trecut pe certificatul de naştere, aşa cum ai cerut.

— Ştiu. Îmi era teamă, Carys. La momentul respectiv, Violet mă ameninţa că o să-mi ia totul dacă o recunosc pe Sunny. Nu voia ca Talia sau Xavier să afle. Nici acum nu vrea asta. Am făcut totul greşit. Nu trebuia să cedez presiunilor ei.

— Cum de ţi-ai dat seama de asta acum?

— Lucrurile merg prost acasă. A devenit din ce în ce mai clar pentru mine că am renunţat la viaţa cu tine pentru nimic. Nu doar că am făcut o greşeală abandonând-o pe Sunny, dar şi pe tine. Chiar te iubesc, Carys. Nu ştiu ce a fost în capul meu de m-am întors la femeia aia când te aveam pe tine în viaţa mea. Încercam să-mi salvez familia, cred.

Cât tupeu!

— Aaa, acum înţeleg. Salvezi o familie, neglijând-o pe cealaltă. Asta are al naibii de mult sens.

Chiar se aşteaptă să fiu receptivă în legătură cu

toate balivernele lui?

Întârziase prea mult.

— Te rog, ascultă-mă, Carys. Eu…

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei de la mine, Charles, dar…

— Spune-mi că o să vorbeşti cu mine. Vocea lui s-a auzit cu ecou puternic în urechea mea. Spune-mi că nu mă vei lăsa pe dinafară. Spune-mi că o să te gândeşti să mă laşi să-mi văd fata.

Privind spre ea, am simţit că în mine se dădea o luptă.

— Nu ştiu ce să zic. Încă am sentimente negative faţă de tine, iar ea e foarte intuitivă. Va simţi că ceva e în neregulă. Nu vreau energie negativă în jurul ei. Şi, în mod sigur, nu vreau să intri în viaţa ei dacă ai de gând să o părăseşti din nou. Nu am încredere în tine şi nu cred că voi mai avea vreodată.

— Trebuie să accept că asta e din vina mea. Dar, te rog, spune-mi că te vei mai gândi să mă ierţi. Şi poate că asta va duce în definitiv la posibilitatea de a o vedea pe Sunny – în condiţiile tale.

— Ai de gând să le spui copiilor tăi despre ea? Pentru că nu ar trebui să ai voie să o vezi dacă nu eşti dispus să o recunoşti aşa cum îţi recunoşti ceilalţi copii.

— Ştii că nu depinde de mine. Violet nu vrea ca ei să ştie. Şi îi înţeleg punctul de vedere. Încă sunt foarte mici. Când vor fi mai mari, s-ar putea să pot. Oricum *plănuiesc* să le spun la un moment dat.

Acesta era printre puţinele argumente pe care chiar le înţelegeam. Ar fi fost devastator pentru ei să afle că tatăl lor a făcut un alt copil cu o altă femeie. Xavier avea treisprezece ani şi Talia zece. Mai ales fiica lui, care nici măcar nu era destul de mare cât să

înţeleagă conceptul de „sex”.

După ce nu am spus nimic timp de câteva secunde, el a adăugat:

— Vorbeşte cu mine, Carys.

— Sincer nu am nimic de zis. Sunt confuză în legătură cu toată povestea asta. Nu cred că meriţi să o vezi, dar, în acelaşi timp, Sunny merită să afle cine este tatăl ei, chiar dacă eşti o dezamăgire. Aşa că am să mă mai gândesc la avantajele şi dezavantajele prezenţei tale aici.

— E un început. A răsuflat adânc în telefon. Îţi mulţumesc. Asta era tot ce aveam nevoie să aud.

14. DEACON. SPUNE-MI DICK!

La câteva zile după ce am văzut-o pe Carys la cafenea, Kendra m-a vizitat din nou. S-a aplecat să ia ceva de pe podea.

— Ce e asta? a întrebat ea.

Era o suzetă. Nu-mi venea să cred că nu o observasem până atunci.

— Unde ai găsit-o?

— Sub masă. M-am aşezat să mă descalţ şi am găsit-o acolo.

Aveam o masă mică unde îmi lăsam cheile în apropierea uşii de la intrare. Era exact lângă oglinda de pe hol – cea în care îi plăcea atât de mult lui Sunny să se holbeze. Nu am avut nici cea mai mică idee că scăpase suzeta, care era fixată de bluza ei în ziua aia.

Luând-o de la Kendra, am privit la vârful de cauciuc prăfuit. Aveam inima grea. Nici măcar nu trecuseră două săptămâni de când îmi jurasem să stau departe de ele, dar îmi era dor de Sunny. Dor de Carys. Mi-era dor de amândouă.

— De ce ai o suzetă aici?

Încă privind în jos la obiect, am răspuns:

— E a bebeluşului din vecini – Sunny. Din cauza unei urgenţe am avut grijă de ea într-o zi. Probabil că a scăpat-o.

— Aaa…

Şi-a înclinat capul pe o parte.

— Care-i treaba cu ele oricum?

— În ce sens?

— De ce nu există un tată în peisaj?

Prima dată când Kendra a întâlnit-o pe Carys, am menţionat că vecina mea era o mamă singură. Povestea lui Carys chiar nu o privea pe Kendra. Aşa că am ridicat din umeri:

— Nu a fost să fie.

— Nasol. Bebeluşul e la vârsta la care are nevoie şi de un tată. Mai ales având în vedere condiţia ei. Mare păcat.

Corpul mi-a devenit rigid. Apoi, un val de adrenalină mi s-a scurs prin vene.

— De ce e păcat?

— Ştii tu…

Tonul meu a devenit aspru.

— Nu, nu ştiu. De ce e mare păcat?

— Fiindcă bebeluşul are un handicap.

Am simţit cum începe să-mi fiarbă sângele-n vene.

— Nu e nimic în neregulă cu ea. Mi-am încleştat dinţii. Nimic. Ai înţeles?

— Iisuse. Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

— Poate că arată un pic diferit, dar nu e nimic în neregulă cu Sunny. E timpul ca oamenii ca tine să înţeleagă asta. E la fel ca orice alt copil. Şi mai fericită decât majoritatea oamenilor. Nu e nici un motiv să nu crească la fel ca orice alt adult. Are un cromozom în

plus. Atât.

— În regulă, a zis şi şi-a ridicat palmele în semn de cedare. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— Nu m-ai supărat. Doar am simţit nevoia să te educ pe partea asta.

Vocea ei s-a înmuiat.

— Am înţeles.

A urmat o pauză de câteva minute înainte ca Kendra să evadeze la baie. Mă simţeam stânjenit că am răbufnit la ea, dar înţelegeam frustrarea lui Carys. Sindromul Down nu avea nici un impact asupra lui Sunny însăşi, ci asupra felului în care era privită de alţi oameni.

Eu şi Kendra am vizionat un film în tăcere şi era deja aproape seară când ne-am vorbit din nou.

După ce am închis televizorul, m-a luat de mână şi m-a dus în dormitor. Nu mai făcuserăm sex de ceva vreme, şi-mi dăduse indicii mai devreme că se aştepta să o facem curând. Dar nu ştiam dacă aveam să prestez. Nu doar că nu aveam chef în seara asta, dar cum m-aş fi descurcat cu Kendra care ar fi făcut gălăgie şi cu Carys care ar fi auzit gemetele ei? În nici un caz, nu i-aş face asta lui Carys. Dar, dacă voiam în mod serios să-mi continui viaţa, nu puteam să rămân celibatar pentru totdeauna.

Când am început să mă sărut cu Kendra, am simţit că ceva nu era… în regulă. Apoi, plânsul de alături a ucis ultima speranţă. Chiar dacă patul era acum pe partea cealaltă a camerei, departe de peretele comun cu Carys, încă puteam să o auzim pe Sunny destul de clar. După ce m-am retras, Kendra şi-a dat ochii peste cap.

— Am o senzaţie de déjà-vu.

Am oftat.

— Cam da.

— Ce… are copilul ăsta un radar care detectează de fiecare dată când vrem să facem sex?

— Ştiu. E destul de amuzant, am spus eu.

Şi-a încrucişat braţele, pufnind.

— Eu nu cred că e amuzant deloc. Dar mă bucur că ţi-e aşa ţi se pare.

Kendra era probabil mai supărată pe mine pentru că găsisem amuzant faptul că Sunny plângea ori de câte ori încercam să fim intimi decât pentru întreruperea actului în sine.

— Ştii ce? a zis ea şi s-a dat jos din pat. Trebuie să plec.

— Pleci fiindcă plânge copilul?

— Nu, Deacon. Plec fiindcă ţi se pare amuzant – că intimitatea noastră nu e deloc importantă pentru tine. Plec şi fiindcă mi-ai ţinut morală mai devreme pentru că-mi părea rău de bietul bebeluş.

Rămânând tăcut, nu am încercat să o conving să nu plece, în timp ce o urmam ieşind din cameră. Am privit-o încălţându-se.

Şi-a aruncat dramatic hainele peste umeri.

— Sună-mă când nu mai ai chef să râzi de mine sau să mă cerţi.

A trântit uşa în urma ei.

Eram un ticălos, pentru că, oricât de supărată părea Kendra să fie, pe mine nu mă afectase deloc. De fapt, plecarea ei se resimţise ca o mare uşurare. Să continui să mă întâlnesc cu Kendra era mai degrabă o încercare de a o uita pe Carys. Kendra era o simplă distracţie, şi merita mai mult de atât. Aşa că am lăsat-o să fie supărată şi să-şi găsească pe altcineva cu care să petreacă timpul.

Aveam lucruri mai importante de făcut în seara asta. Îmi doream mult să o vizitez pe Carys să văd dacă avea nevoie de ceva. Sunny încă plângea, când am auzit Bee Gees cântând şi mi-am dat seama că nici asta nu o putea calma, deci trebuia să intervin.

Inima îmi galopa când am bătut la uşa ei. Am folosit returnarea suzetei pe post de scuză.

Când a deschis, nu mi-a venit să cred ce am văzut. Mă aşteptam să o văd pe Carys dezumflată şi ciufulită după sesiunea de plâns a lui Sunny. În schimb, purta o rochie neagră cu paiete şi arăta de milioane.

Iese în oraş?

Carys părea că rămăsese fără aer aşa cum stătea în pragul uşii cu Sunny cea plângăreaţă în braţe.

— Care-i treaba? a întrebat ea.

— Ieşi în oraş?

În loc să-mi răspundă la întrebare, şi-a suflat bretonul.

— Ce vrei, Deacon?

Şi eu mă bucur să te văd.

Am ridicat suzeta şi am scuturat-o între degete.

— Voiam să-ţi returnez asta. Am găsit-o pe podea. Probabil că trebuia să o spăl înainte, dar m-am gândit că o s-o arunci tu în maşina de spălat vase. Nu ştiu care e metoda cea mai bună de a steriliza chestiile astea.

A clătinat o dată din cap. Faptul că se purta rece nu mă surprindea. Ştiam că o deranjase că mă văzuse cu Kendra. Dar, de fapt, care era problema? Asta mă interesa să aflu cel mai mult. Eu încercasem să depăşesc momentul Carys şi speram că ea o să vadă că lucrurile au revenit la normal, la fel cum erau înainte să o dăm în bară rău de tot.

Sunny a dat din picioare, părând să dorească să

plece din braţele lui Carys. Am întins mâinile.

— Pot să…?

Carys s-a uitat în jos la Sunny, apoi la mine, de parcă nu era o decizie uşoară dacă să mi-o dea sau nu. Într-un final, mi-a înmânat-o pe Sunny. După câteva minute în braţele mele, vaietele copilei s-au transformat într-un gângurit liniştit.

Săltând-o în jos şi-n sus, am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu Bee Gees? Am auzit melodiile lor mai devreme. De data asta nu au mai ajutat, nu?

— Nu. Cred că a mers doar o perioadă… aşa cum se întâmplă cu majoritatea lucrurilor.

Aoleu. M-am prefăcut că nu am prins aluzia.

— Nasol. Găsim noi altceva.

Au trecut câteva clipe de tăcere inconfortabilă.

— De ce ai venit aici? a întrebat ea. Mă îndoiesc că ai făcut-o ca să returnezi suzeta asta prăfuită.

Am privit în jos la Sunny în încercarea de a-mi aduna gândurile.

— Voiam să văd ce faci. A trecut o vreme.

— Păi, în momentul ăsta, nu fac bine, Deacon. Pentru că se presupune că ar trebui să mă duc la un eveniment important pentru firmă în seara asta şi Sharon a anunţat că nu poate veni.

Rahat.

— De ce nu m-ai sunat? am întrebat eu fără să mă gândesc.

— Chiar nu ştii răspunsul la întrebarea asta?

Bineînţeles, era o întrebare stupidă.

— La ce oră se presupune că trebuie să fii acolo?

— Trebuia să fiu acolo acum cincisprezece minute.

Am fluturat din mână.

— Du-te. Stau eu cu ea.

A clătinat din cap.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Carys… ştiu că am dat-o în bară cu prietenia noastră. Şi-mi pare rău. Dar ţin la tine. Şi nu vreau să ratezi ceva atât de important. Aşa că acceptă oferta mea măcar ca să nu o superi pe şefa ta. Putem discuta apoi. Vorbim când te întorci.

Cum nu mai spunea nimic, am insistat.

— Ai nevoie de slujba asta. Nu e momentul acum să fii orgolioasă.

A oftat.

— Nu ştiu ce să zic…

— Uite ce liniştită e Sunny acum! Va fi bine. Vom fi bine.

Vom fi bine.

Eu şi Sunny? Da.

Noi doi? Nu sunt prea sigur.

Clipind de câteva ori, într-un final a acceptat compromisul.

— În regulă.

— Bine, am spus. Acum du-te, să nu întârzii prea mult.

Carys s-a grăbit să-şi adune lucrurile din jur, luându-şi poşeta şi un pahar de apă. Purta pantofi cu tocuri înalte şi tălpile roşii. La naiba, picioarele ei arătau bine în pantofii ăştia. Mi s-a uscat gura, în timp ce-i admiram curbele fundului micuţ în rochia aia. Apoi am simţit gelozie la gândul că alţi bărbaţi aveau să se holbeze la ea în seara asta.

Sărutând-o pe Sunny pe cap, a spus:

— Să fii o fată cuminte!

Am inspirat puternic aroma ei câteva secunde cât s-a apropiat.

Într-un final, m-a privit şi pe mine.

— Nu mă întorc târziu.

— Fă-ţi treaba!

Încă un iz al parfumului ei m-a învăluit când a închis uşa. După ce a plecat, am privit în jos la Sunny.

— Ne descurcăm, da? Fără surprize astă-seară.

Mi-am apăsat fruntea de a ei.

— Şi ştii la ce mă refer, da?

Când a zâmbit, mi-am adus aminte cât de dor îmi fusese de drăgălăşenia ei pură şi care nu judeca. Nimeni nu m-a privit vreodată aşa cum o făcea Sunny Kincaid. Şi nu meritam nici măcar un strop. Îmi doream să o fi putut avertiza să nu se ataşeze de vecinul care locuia la o uşă distanţă. Aveam să o dezamăgesc, aşa cum făcusem şi cu atâţia oameni care avuseseră încredere în mine.

Plimbându-mă prin cameră cu ea în braţe, am şoptit:

— Te întrebi câteodată cine naiba sunt eu? Nici nu cred că m-am prezentat oficial, Sunny. Probabil că te uiţi la mine şi nu vezi decât un tip înalt şi ciudat care vine câteodată şi te ţine în braţe.

Am zâmbit.

— Oricum… eu sunt Deacon. Poţi să pronunţi Deacon? Am bătut cu degetul în piept. Deacon.

A gângurit. Sunny chiar m-a lăsat să o aşez pe covorul de joacă ceea ce m-a surprins. Am petrecut cea mai mare parte a următoarei ore stând pe canapea şi privind-o cum se joacă pe podea.

— Deacon.

Am continuat să repet, încercând să văd dacă aveam vreo şansă să mă copieze. Aproape că renunţasem când am auzit-o spunând ceva

asemănător cu… *dick*[1].

Apoi, a repetat:

— Deek.

Am pufnit:

— Exact aşa!

A bolborosit mai multe sunete astă-seară şi putea să fie o simplă coincidenţă, dar eu m-am convins că încerca să spună „Deacon”. Sau poate că „Dick” era o descriere mai corectă a atitudinii mele din ultima vreme. Nu conta, oricare era bun pentru mine. Deacon sau Dick. *Aceeaşi Mărie cu altă pălărie*. Eram deschis să mă mulţumesc cu orice sunet care conţinea litera D pe care voia să-l vocifereze.

O bătaie la uşă mi-a întrerupt mica sărbătoare. Am presupus că era Carys care se întorcea mai devreme, deşi nu prea avea sens. După ce am deschis, am regretat că nu verificasem mai întâi vizorul, pentru că era un bărbat pe care nu-l ştiam. Purta un smoching negru şi arăta trecut de treizeci şi cinci de ani.

— Cine eşti? m-a întrebat omul.

Corpul meu a devenit rigid.

— Nu ar trebui să te întreb acelaşi lucru?

— Sunt Charles, tatăl lui Sunny.

Ce naiba?

Mi-am încleştat dinţii şi pumnii.

— Ştie Carys că eşti aici?

Când răspunsul s-a lăsat aşteptat, mi-am dat seama că era „nu”.

Tipul nu era chiar aşa precum mi-l imaginasem. Arăta obişnuit, cu păr blond şi mult mai scurt decât credeam. Practic, Carys ar fi putut să găsească o partidă mai bună.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *dick* înseamnă „sculă“ sau „ticălos“, în funcţie de context.

— Bănuiesc că... te aşteptai să găseşti vreo dădacă bătrână şi vulnerabilă care are grijă de bebeluş ca să-ţi faci intrarea cât Carys e prinsă cu treabă?

Când a făcut câţiva paşi în faţă, am întins mâna.

— Nu. Stai acolo. Nu te las înăuntru.

A răsuflat frustrat.

— Uite, ca de la bărbat la bărbat, vreau doar să-mi văd fata câteva minute.

— De la bărbat la bărbat, am pufnit eu. Un bărbat adevărat nu s-ar fi furişat ca să-şi vadă fata, pentru că ar fi făcut parte din viaţa ei până acum.

— Uite, mă duc la aceeaşi gală la care merge Carys. Colegul meu mi-a spus că va fi acolo, aşa că m-am întrebat dacă ar fi o idee bună să trec pe aici să o văd pe Sunny, fără să-i supăr mama. Nu vreau să fac nici un rău.

A încercat să se uite peste umerii mei, dar mi-am ajustat poziţia corpului ca să nu vadă nimic şi mi-am încrucişat braţele.

— Păi, nu are să se întâmple asta fără permisiunea lui Carys.

A rânjit.

— Cine ziceai că eşti?

— Numele meu e Dick. Şi îţi sugerez să pleci înainte să-ţi arăt de ce mi se spune astfel.

Individul a răsuflat frustrat, a pufnit şi a făcut cale întoarsă. După ce a dispărut din peisaj, am închis uşa, am încuiat-o şi m-am dus în locul în care Sunny se juca pe podea. Am ridicat-o în braţe şi am ţinut-o câteva momente, simţindu-mă protector. Mă enervase că fostul lui Carys încercase mizeria asta şi acum trebuia să-i spun.

Sunny m-a privit, de data asta nu mai zâmbea aşa

cum o făcea de obicei. Poate că simţea că sunt nervos.

— Meriţi ceva mai bun decât tipul care a fost aici. Îmi pare rău că ai un tată nasol. Dar mama ta compensează.

M-am plimbat cu ea până în dreptul ferestrei şi am privit la traficul din stradă.

— Poţi să-ţi spun un secret, Sunny?

După ce am aşteptat o secundă, am continuat:

— În regulă. Am să-ţi spun oricum.

Am privit-o.

— Chiar am dat-o în bară cu mama ta. Ai vreun sfat cum pot să îndrept situaţia?

Câteva secunde mai târziu, am simţit o vibraţie în dreptul funduleţului ei.

Păi cred că am primit deja răspunsul.

15. CARYS. ÎNDURĂ!

Până la urmă, am plecat de la gală mai devreme. Nu mă puteam relaxa ştiind că Deacon era blocat să aibă grijă de Sunny. Poate dacă lucrurile ar fi stat altfel între noi, aş fi fost mai împăcată cu situaţia.

Şi când a sosit Charles, am ştiut că ăla era semnalul pentru mine să plec. Nu am fost surprinsă să-l văd – în fond, era un eveniment al industriei – dar asta nu însemna că mi-era uşor să vorbesc cu el. Am reuşit să-l evit în timp ce făceam restul eforturilor de socializare obligatorie. Apoi i-am spus Cynthiei că trebuia să mă retrag. A părut de acord cu asta, având în vedere că fusesem prezentă acolo destul de mult timp.

Era unsprezece când am intrat în apartament. Am fost surprinsă să o văd pe Sunny, nu în leagănul ei, ci stând întinsă pe burtică la pieptul lui Deacon.

Amândoi dormeau pe canapea. M-am oprit pentru o clipă ca să admir priveliştea, care îmi săgeta inima într-un mod dulce-amărui.

De ce trebuie să fii în acelaşi timp atât de dulce şi un nemernic, Deacon?

Am mers tiptil pe lângă ei şi am ridicat-o încet din strânsoarea lui.

Deacon a clipit.

— Salut. Acum ai intrat? a şoptit el răguşit.

— Da. Am să o bag în pătuţ. Mă întorc imediat.

Am aşezat-o pe Sunny în leagăn şi am aşteptat un pic ca să mă asigur că nu se trezea. După ce m-am convins că dormea adânc, m-am întors în sufragerie. Deacon stătea în picioare, iar părul lui des şi arămiu era ciufulit. Mâinile i-au alunecat în buzunare, părând tensionat.

— Am să-ţi spun ceva, a zis el.

Inima mi-a tresărit.

— Ce s-a întâmplat?

— Fostul tău a venit pe aici în seara asta. Ştia că eşti în oraş. A încercat să profite să o vadă pe Sunny.

— Dumnezeule! Ce?

Inima mi-a luat-o la galop.

— Ştia că sunt la gala de arte. A venit acolo, dar mai târziu. Acum înţeleg de ce. Nu-mi vine să cred că a făcut asta.

— Voiam să-i dau un pumn, dar, în schimb, l-am speriat. Sigur că nu se aşteptase să fiu eu aici.

— Nu. Sunt sigură că nu.

Mi-am dus mâna la piept.

— Nu vreau să te supăr, dar evident că trebuia să-ţi spun.

— Mersi că te-ai descurcat cu asta.

— Sunny era pe covorul de joacă în momentul în

care a venit tipul. Nu cred că a simţit drama. Ţi-a mai făcut vreodată asta?

Am clătinat din cap.

— Nu, dar m-a sunat cu o seară înainte, din senin, să mă întrebe dacă poate să o viziteze. I-am spus că trebuie să mă gândesc. Se pare că, răspunsul meu nu a fost suficient.

— De ce vrea să o vadă aşa deodată?

— Nu-mi dau seama dacă intenţiile lui sunt inocente, sau dacă urmăreşte ceva. A menţionat că are nişte probleme cu soţia lui.

Deacon şi-a strâns buzele.

— Crezi că vrea să se folosească de Sunny ca să vă împăcaţi?

— Nu cred. Bănuiesc că soţia lui era cea care s-a băgat între el şi Sunny în tot acest timp. Şi acum, că au probleme, probabil că vede şi el oportunitatea de a face ceva ce trebuia să facă de mult. Poate că are totuşi o inimă pe undeva pe dinăuntru şi se simte vinovat.

Privirea lui Deacon s-a îngustat.

— Sper că nu ai de gând să mai ai vreodată încredere în el, nu? După tot ce ţi-a făcut. Spune-mi că nu ai să-i permiţi să se reîntoarcă în viaţa ta.

— Nu la nivel romantic, am răsuflat. Deşi nu-mi place ce a încercat să facă astă-seară, am fost contrariată încă de când am primit acel telefon. Sunny merită să-şi cunoască tatăl şi să-l vadă, chiar dacă el nu-i merită dragostea. Încă nu m-am decis ce vreau să fac, şi faptul că ne-a luat prin surprindere în felul ăsta sigur nu-l ajută, am oftat eu. Mulţumesc încă o dată că ai protejat-o pe Sunny.

— Sub nici o formă nu l-aş fi lăsat să se apropie de ea.

Închizând ochii, am răsuflat adânc şi m-am lăsat pe canapea.

— Charles a fost al doilea bărbat în care am avut încredere. Şi amândoi m-au dezamăgit.

— Primul a fost tatăl tău.

Ghicise răspunsul.

Am aprobat din cap.

În timp ce Deacon s-a aşezat pe canapea, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră discuţiile noastre. Trebuia să ne reparăm prietenia, aşa că m-am deschis un pic.

— Vrei să ştii partea cea mai stranie? Şi mama s-a implicat într-o relaţie cu un tip mai bătrân când era de aceeaşi vârstă cu mine. Cu tatăl meu. Şi el a părăsit-o pe mama şi s-a întors la soţia lui. Cât de ciudată e coincidenţa asta?

— Vorbeşti serios?

— Da. Istoria se repetă. Doar că, spre deosebire de situaţia mea cu Charles, tatăl meu încă era cu soţia lui când a început să se vadă cu mama mea. Avea trei copii. E un scenariu asemănător, deşi Charles are doi copii în loc de trei.

— I-ai întâlnit vreodată pe ceilalţi copii ai tatălui tău?

— Nu.

Atinsese un subiect dureros. Tatăl meu trecuse de foarte puţine ori pe la noi când eram mică, şi când deja eram destul de mare cât să-mi aduc aminte, încetase de tot să mai vină. Trăia în Delaware şi copiii lui, în aceeaşi zonă cu el. Nimeni nu a încercat să ia legătura cu mine, deşi ştiu de la o cunoştinţă comună că tata le-a povestit despre mine până la urmă. Asta-i viaţa! Dar voiam un destin mai bun pentru Sunny. Doar că nu ştiam de la ce să mă aştept din partea lui

Charles.

— Spuneai că ai un frate, a zis Deacon. Taţi diferiţi?

Am clătinat din cap.

— Mama s-a măritat cu tatăl meu vitreg la câţiva ani după ce m-a născut. E tatăl biologic al fratelui meu Aaron. Apoi au divorţat şi nu l-am mai văzut nici pe el după aceea. Drăguţă viaţă de familie, nu?

— Toată lumea e cu probleme, Carys.

Şi-a trecut braţul peste marginea canapelei şi s-a sprijinit în cot.

— Părinţii mei au avut o relaţie destul de bună la suprafaţă, dar concentrarea tatălui meu a fost mereu pe cariera lui de antrenor de fotbal, şi nu pe căsnicia lor. Ştiu că el şi mama au avut destule necazuri pe parcursul anilor. Şi sunt aproape sigură că el i-a fost infidel, doar că n-a recunoscut niciodată. Nici o familie nu e perfectă. Dar sunt conştient că am fost norocos că am crescut cu doi părinţi, când mulţi nu au parte de asta.

— Da, şi nici Sunny.

Privirea i s-a înmuiat.

— Sunny are o mamă minunată. Sunt sigur că vei face tot posibilul să nu-i lipsească nimic, mai ales iubire şi siguranţă.

Şi-a plecat ochii spre vârfurile pantofilor. Apoi privirile ni s-au intersectat.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un nemernic.

Clătinând din cap, am zis:

— E în regulă, Deacon.

— Nu, nu e. Am ales calea laşă atunci când am decis să nu mai trec pe aici în loc să abordez problema. Sunny m-a botezat „Dick” astă-seară şi are dreptate.

Nu m-am putut abţine să nu chicotesc.

— Poftim?

A ridicat din umeri.

— Încercam să o învăţ să-mi spună Deacon. A ieşit „Deek” şi a sunat ca „Dick”.

A oftat.

— Oricum… are dreptate. M-am purtat ca un ticălos, Carys, şi-mi pare rău.

— Poate un pic, am admis. Dar în adâncul sufletului te-am înţeles, Deacon. Şi eu îmi asum responsabilitatea în legătură cu ce s-a întâmplat între noi în seara aia. Eram… excitată. Amândoi băuserăm un pic cam mult şi ne-a luat valul. Şi acum nu ştii cum să faci faţă tensiunii dintre noi. Pentru că nu crezi că putem fi ceva mai mult decât prieteni. Nu poţi să mergi mai departe cu mine. Înţeleg.

A părut sfâşiat.

— Mi se pare că ai impresia că m-am sustras pentru că nu te doresc destul de mult încât să-ţi accept situaţia. Nu e vorba despre asta. Mă lupt cu sentimentele mele pentru tine de mult timp – cu mult înainte de seara aia. Şi nu pentru că nu te vreau. Are de-a face cu faptul că nu sunt bun pentru tine pe termen lung, şi cu siguranţă nu o merit pe Sunny. Nu am mai păstrat o relaţie de lungă durată de Dumnezeu ştie când, şi în trecut am rănit oamenii la care am ţinut. Nu vreau să ajung să te rănesc pe tine sau pe Sunny – mai ales pe ea.

Deşi îi admiram onestitatea, încă mă durea să aud ceea ce ştiam deja. Noi doi nu aveam nici o şansă.

— Înţeleg, am oftat.

Cine eram eu să-l conving să aibă încredere în el însuşi? Nici măcar eu nu aveam încredere în oameni.

Apoi el a continuat:

— M-am prefăcut că ceea ce s-a întâmplat în seara aniversării tale a fost mai mult pentru tine, când în realitate şi eu te doream foarte mult. Şi aş fi vrut să împărtăşim chiar mai mult decât ce a fost. Doar că nu m-am lăsat pradă propriilor dorinţe. Nu vreau să te rănesc, Carys. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc şi o prietenă bună şi am depăşit limita. Dar e prea târziu. Nu mai pot da timpul înapoi. Ştiu că ne-am stricat prietenia, indiferent de ce voi spune.

— Ai dreptate, am admis. Ne-ai cam stricat prietenia, cel puţin pe cea pe care am avut-o în trecut. Nu din cauză că sunt supărată pe tine sau că te respect mai puţin, ci din cauză că nu pot să-mi iau gândul de la ce a însemnat seara aia sau cât de geloasă m-am simţit când te-am văzut cu Kendra. Nu-mi pot controla sentimentele. Deşi îmi doresc ca lucrurile să nu fie ciudate între noi, acum sunt.

— Da. Crezi că eu nu ştiu?! a oftat el. Nu vreau să pierd un prieten. Şi nici nu vreau să te rănesc. Aşa că spune-mi ce am de făcut.

Era un singur lucru de făcut, mai puţin ca unul dintre noi să se mute.

— Cred că trebuie să ne comportăm ca nişte adulţi. Trebuie să acceptăm că lucrurile vor fi un pic stranii între noi şi să le lăsăm aşa. Asta sau nu ne mai putem vedea deloc. Eu personal prefer să ştiu că pot conta pe tine la nevoie. Iar dacă asta presupune că voi avea parte de o tensiune sexuală inconfortabilă, mi-o asum. Vreau să beau cafeaua cu tine şi să fiu în stare să-ţi povestesc ce-am făcut peste zi. Nu vreau să te pierd, Deacon. Cred, deci, că avem o singură soluţie. Şi asta presupune să îndurăm.

M-a privit în ochi un timp.

— Nici eu nu vreau să o terminăm. Chiar nu vreau

asta. Stimez prietenia noastră prea mult.

— Am stabilit, deci. Avem o înţelegere.

Gura lui s-a curbat într-un zâmbet.

— Poate că eşti mai tânără, dar eşti cu mult mai matură decât mine, ştiai asta?

— Păi da, fiindcă a trebuit să cresc mai repede.

— Da. A trebuit.

M-am ridicat, îndemnându-l şi pe el să facă la fel.

— Mulţumesc mult pentru seara asta, am completat.

— Oricând, Carys.

Am închis uşa în urma lui ştiind că avea să dureze ceva timp până aveam să adorm.

16. CARYS. LUAT PRIN SURPRINDERE

Multe s-au schimbat în ultimele luni şi era ceva mai mult decât simpla schimbare a vremii de la rece la fierbinte.

Era deja iulie, şi eu aveam grijă de un copil de cincisprezece luni care se împleticea mergând, deşi fără succes total până acum. Lunile treceau în zbor. Când Sunny a împlinit un an în aprilie, am organizat o mică petrecere pentru ea la apartament alături de câţiva prieteni de la cursul „Mama şi cu mine”. Simone era şi ea pe acolo, bineînţeles, şi Deacon. Charles, în schimb, nu a fost invitat. Continua să sune ocazional, şi-şi ceruse scuze de multe ori că trecuse pe acolo fără permisiunea mea, dar încă nu mă împăcasem cu ideea ca el să fie în preajma lui Sunny. Bănuiam că într-o zi aveam să mă obişnuiesc.

Sentimentele mele pentru Deacon fuseseră puse la încercare mai mult ca oricând. Kendra aparţinea trecutului, dar prin mai începuse să se vadă cu

altcineva – Rachel. Avea părul lung şi negru şi ochi mari, verzi şi lucra pentru o agenţie de modele. Era superbă şi eu o uram. Încă de la început a recunoscut că se vede cu ea, nu a încercat niciodată să ascundă chestia asta, dar tot durea. Toată faza asta era nasoală. Nu eram sigură cât de serioşi erau, dar faptul că el se vedea cu ea fusese ultimul cui bătut în coşciugul care devenise inima mea.

Dacă eu şi cu Deacon aveam să fim cei mai buni prieteni, trebuia să accept totul – la fel cum procedase şi el când eu începusem din nou să merg la întâlniri cu o lună în urmă. Îi spusesem lui Deacon că Sharon avea să vină mai târziu să o supravegheze pe Sunny cât timp eu mă duceam la prima întâlnire oficială. Fusese o conversaţie stranie. Puteam să jur că Deacon părea gelos. Voia să afle numele tipului ca să facă o căutare pe internet.

Sean Colmes era tipul pe care l-am întâlnit online şi Deacon l-a poreclit „P-Diddy” pentru că avea un nume similar cu al cântăreţului, doar că pronunţat diferit. Oricum, întâlnirea nu a dus la nimic – n-a reuşit să mă dea pe spate. De atunci nu am mai fost nicăieri, dar m-am simţit bine să mă întorc pe scena întâlnirilor. Dumnezeu ştie că aveam nevoie de practică.

Deacon continua să-mi aducă în fiecare zi câte o cafea. Nu vorbea prea mult despre Rachel, fapt pe care-l apreciam. Din afară, părea că prietenia noastră supravieţuise eşecului care fusese seara aniversării mele din ianuarie. Aşa că era important să nu-i arăt că sentimentele mele pentru el crescuseră. Îl doream mai mult ca oricând. Dacă Rachel era la el în apartament, eu mă simţeam distrusă.

Absolut devastată.

Aş fi crezut că sentimentele mele complicate erau cea mai mare problemă a mea când venea vorba despre el. Asta până într-o după-amiază când a trecut pe la noi cu obişnuita cafea. Privirea lui sumbră, neobişnuită, îmi spunea că ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Poţi să-ţi dai seama, nu?

— Da. Îţi cunosc faţa destul de bine. Zâmbetul ăla al tău nu e prezent azi. S-a întâmplat ceva? E totul în regulă cu familia ta?

— Nu are nici o legătură. Toată lumea e bine.

Mi-a întins cafeaua.

— Mai întâi, lasă-mă să o salut pe Sunny-cu-picioarele-n-sus. Apoi vorbim.

Deacon s-a îndreptat către leagănul lui Sunny şi a părut că îi ia mai mult timp decât de obicei să o mângâie pe cap şi să-i şoptească alinturi. M-a cuprins un sentiment de rău augur.

— Ce s-a întâmplat, Deacon?

El s-a îndreptat spre mine.

— Am o veste.

Inima mea a început să accelereze.

— Bine…

— Am fost promovat.

Prima reacţie a fost să fiu confuză.

— Păi, asta e grozav! E bine, nu?

— Da. Sunt plătit aproape dublu. Ceea ce e o nebunie!

— O, Doamne, uau!

— Singura problemă e că… noua poziţie necesită să lucrez din birourile de la Tokio. Asta înseamnă că trebuie să mă mut acolo.

— O…

Mi s-a oprit inima-n loc, în timp ce el a înghiţit în

sec.

— E un rol diferit, o poziţie managerială care implică mai puţină muncă de design. Deci nu e la distanţă. Trebuie să raportez în fiecare zi ceea ce fac fiindcă am să-mi ajut colegii să înţeleagă software-ul nostru. Şi, pe lângă asta, voi continua să asigur designul pentru proiectele mai vechi. Deci e vorba de mai multă muncă, dar e şi o oportunitate grozavă.

A părut să treacă o eternitate până când am reuşit să formulez un răspuns. În ciuda emoţiilor complexe pe care le simţeam pentru omul ăsta – gelozie, dorinţă, frustrare – nimic nu era mai oribil decât dispariţia lui din viaţa mea.

— Uau… chiar nu ştiu ce să spun, Deacon.

A răsuflat adânc.

— Am îndoieli dacă să accept sau nu. E nasol, nu? Că mi se întâmplă ceva bun, dar trebuie să plătesc un preţ. Iubesc viaţa mea de aici şi nu vreau să plec.

Luptându-mă cu lacrimile, am spus:

— Nici eu nu vreau să pleci. Faci parte din familie.

— Ştiu. Şi eu simt la fel faţă de voi două. Nu ai idee cât de mult vreau să rămân. Dar, în acelaşi timp, sunt… îndoit. Oportunitatea asta poate duce la lucruri bune, chiar dacă ar trebui să fac asta timp de un an şi să mă întorc.

Cuvintele „să mă întorc” mi-au dat speranţă. Dar pe cine păcăleam? Dacă Deacon avea să plece pentru un an, lucrurile nu ar mai fi fost niciodată aceleaşi.

Dar m-am strunit, ca să-i pot fi cel mai bun prieten.

— Asta sună ca o oportunitate de neratat, nu? Adică… nu ar fi bine să o refuzi?

A părut că se gândeşte mult şi bine înainte să dea un răspuns.

— Probabil că nu. A clătinat din cap. Probabil că ar trebui să o accept.

— Păi, atunci, iată-ţi răspunsul.

A privit podeaua şi a mormăit:

— La naiba!

Am trecut treptat de la şoc la senzaţia de inimă frântă. Nu doar că lui Deacon i se oferise un serviciu în partea cealaltă a lumii, dar avea să-l accepte.

Deacon urma să plece.

Fără discuţiile noastre zilnice. Fără cafele. Fără siguranţa pe care o simţeam ştiind că locuieşte alături şi că pot apela la el. Fără speranţa că într-o zi avea să-i vină mintea la cap şi să să se lase în voia sorţii cu mine, să mă aleagă de data asta. Toată speranţa dispăruse acum.

— De cât timp ştii că asta ar fi o posibilitate?

— Cam de o lună. Mi-am încercat norocul, dar nu am crezut că o să primesc poziţia. De asta nu am menţionat nimic.

Am privit în gol şi am clătinat din cap încercând să înţeleg situaţia.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

Am negat din nou.

— Nu prea. Dar va trebui să mă simt.

Am continuat să mă lupt cu lacrimile care încercau să se adune în colţurile ochilor.

— O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie de tine.

S-a încruntat.

— De fapt, am aflat că am primit postul ăsta de ieri, dar nu am ştiut cum să-ţi spun. Am dormit rău azi-noapte. Pur şi simplu nu cred că există vreo modalitate de a anunţa aşa ceva.

Ştiam că era sincer când spunea că avea să-i fie

dor de mine. Felul adânc în care mă privea în ochi mă înfiora.

— Şi când ai de gând să te muţi?

— Mi-au spus că o să încep într-o lună. Trebuie să văd dacă proprietarul meu mă va lăsa să plec fără vreo penalizare.

Deşi mă simţeam descurajată, am încercat să mimez optimismul.

— Deci încă mai avem puţin timp, nu?

— Da, a mormăit el.

În mod neaşteptat, Deacon s-a aplecat şi m-a tras într-o îmbrăţişare. Au trecut multe secunde în care m-a ţinut strâns. Am eliberat o răsuflare adâncă de frustrare, cu capul ascuns la pieptul lui. Puteam să-i aud inima bătând şi m-am întrebat dacă el simţea cum mi se rupea sufletul.

Cele două săptămâni şi jumătate de la anunţul lui Deacon au trecut foarte repede. A reuşit să anuleze contractul fără penalizări şi a început să-şi împacheteze lucrurile, câte puţin în fiecare zi. Proprietarul i-a spus că poate să-i lase mobila următorului chiriaş, aşa că Deacon nu a mai trebuit să-şi facă griji cu curăţenia apartamentului. Era bucuros că nu mai trebuia să rezolve şi treaba asta cu depozitarea lucrurilor.

În fiecare zi îmi aducea cafea şi ne prefăceam că lucrurile sunt normale, deşi simţeam opusul. Fiecare zi se simţea mai sumbră decât cea anterioară.

În weekendul premergător plecării lui din New York, am decis să facem ceva ce nu mai făcuserăm niciodată până atunci: o excursie în afara oraşului. Din moment ce Sunny nu fusese la plajă până atunci, iar vremea se anunţa fierbinte, am închiriat o maşină şi

am planificat o plimbare spre Hamptons. Să ieşim din atmosfera cu care ne obişnuiserăm avea să ne distragă atenţia de la ceea ce urma să se întâmple. Sau o modalitate bună de a ne spune *la revedere*, oricum o priveai.

Familia lui Adrian, prietenul lui Deacon, avea o căsuţă în Easthampton şi s-a oferit să ne găzduiască pe gratis. Planul era să plecăm sâmbătă dimineaţa şi să petrecem o noapte acolo înainte să ne întoarcem duminică. Avea să fie o experienţă dulce-amăruie să petrec timpul în felul ăsta cu Deacon, ştiind că în curând aveam să ne despărţim. Pe de altă parte, exact acesta era şi motivul pentru care acceptasem propunerea.

I-am dat sarcina de a cumpăra nişte produse de plajă. Curând, am primit un mesaj.

Deacon: Care e diferenţa dintre un scutec de înot şi unul obişnuit?

O, Doamne. Începem din nou.

Carys: Scutecele obişnuite se îngreunează ca nişte saci şi cad atunci când se udă.

Deacon: Frate, asta-i oribil.

Carys: Da. Aşa că cele de înot nu fac asta.

Deacon: Dar ce fac?

Carys: Nu m-am gândit niciodată, dar practic ele nu absorb apa.

Deacon: Păi şi la ce-s bune? Sună ca un fals simţ al siguranţei.

Carys: Cred că pipi se duce direct în apă. LOL

Deacon: Ce pierdere. De ce nu o laşi liberă? Las-o să meargă stil comando.

Carys: Scutecul îi va proteja costumul de baie.

Deacon: Bine. Sunt trei tipuri de „scutece” de înot.

Simţeam că o iau razna.

Carys: Oricare e bun.

Deacon: Cum refoloseşti un scutec de înot? Ăsta de aici spune că e reutilizabil. De ce ar vrea cineva să facă asta?

Carys: Poţi să-l iei acasă şi să-l speli.

Deacon: După ce se prăjeşte trei ore la plajă? Pare complicat. Şi ce te faci dacă explodează?

Carys: Atunci probabil că-l arunci.

Deacon: Deci practic e consumabil.

Carys: Da. Exact. LOL. Ia-l pe cel de unică folosinţă.

Deacon: Singurul scutec de genul ăsta disponibil pe mărimea ei sunt cele albastre cu chestii de băieţi pe ele.

Carys: Va supravieţui.

Deacon: Stai! Am înscris! Am găsit unul mai prin spate cu floricele.

Carys: La final, toate ajung în acelaşi loc. Dar e drăguţ din partea ta.

Deacon: Cumpăr multe găleţi şi lopeţi.

Carys: Nu avem nevoie de mai mult de una din fiecare. Va fi doar ea cu noi.

Deacon: Şi cu mine. Şi cu tine. Avem nevoie de găleţi, Carys. Şi de lopeţi.

Carys: În regulă. LOL

Deacon: Ce zici de pălăria asta?

Mi-a trimis o fotografie cu ceva care semăna cu o bonetă roz.

Carys: Pentru cine? Pentru bunica?

Deacon: Pentru Sunny.

Carys: Aia e pentru o femeie, nu-i aşa?

Deacon: Nu ştiu. Poate?

Carys: Sunt sigură că i-ar înghiţi tot capul.

Oricum, am deja o pălărie pentru ea.

Apoi a trimis o fotografie cu el purtând boneta. Îi acoperea tot capul.

Deacon: Ai dreptate. Bine... mergem mai departe. Loţiune de plajă.

Carys: Ia-o pe cea care are factorul de protecţie cel mai mare. Una pentru bebeluşi cu ingrediente delicate.

A trimis o poză cu un tub de cremă.

Deacon: Asta e cea mai bună.

Carys: De unde ştii?

Deacon: După opinia clienţilor.

Carys: Verifici opiniile clienţilor?

Deacon: Desigur.

Asta era adorabil.

Carys: Mulţumesc. Atunci cumpăr-o.

Deacon: Are ochelari de soare? Nu ai trecut asta pe listă.

Carys: Nu. Dar asta ar fi o idee bună.

Deacon: Am găsit o pereche micuţă! Ajung acuş înapoi.

Carys: Bine:)

Zâmbetul mi-a dispărut. *O să-mi fie dor de asta.*

Simţeam că mă sufoc. Am continuat să privesc telefonul în timp ce o lacrimă îmi aluneca pe obraz.

17. DEACON. PSEUDOFAMILIE

După ce am parcat neregulamentar maşina închiriată în faţa blocului, am lăsat luminile de avarie aprinse şi am fugit pe scări ca să o ajut pe Carys să care lucrurile noastre.

— Eşti gata de plecare?

— Da, a spus ea, ducând-o în braţe pe Sunny, care

deja purta pălăria de soare.

Am admirat pălăria.

— Îi stă atât de drăguţ.

— Da, păi, deşi numele ei ar sugera că îi place soarele, pielea ei albă nu e de acord.

— Ei, Sunny, nu-ţi face griji fiindcă Deek a adus loţiunea de plajă.

Când mi-am mutat privirea pe Carys, am văzut un zâmbet larg pe faţa ei.

— Ce este? am întrebat.

— Nimic. Sunt doar bucuroasă să petrec timpul cu tine.

Cuvintele ei m-au lovit în plex fiindcă ea nu ştia cât de rău m-am simţit toată dimineaţa, deşi încercam să par viteaz. În fiecare clipă mă îndoiam de decizia de a mă muta. Speram ca excursia noastră să întrerupă pentru moment acest şir de gânduri.

Drumul către Hamptons a fost lung şi aglomerat – nu era de mirare că multora le venise ideea asta cu o vreme aşa frumoasă. Mi-a luat cam un minut să-mi dau seama cum să instalez scaunul lui Sunny în maşina închiriată. Se poziţiona pe mijlocul banchetei, cu faţa spre volan, şi puteam să-i vedem făţuca printr-o oglindă pe care o ataşase Carys de marginea unui scaun. Aproape tot drumul am ascultat albumul care cuprindea *Best of The Bee Gees*, ceea ce a ţinut-o pe Sunny relativ calmă. Chiar a şi dormit la un moment dat.

Era greu de crezut că aveam să plec în mai puţin de o săptămână. Deşi rezolvasem aproape toate treburile, mental nu eram nici pe departe pregătit să părăsesc New Yorkul. Încheiasem întâlnirile cu Rachel, fata cu care mă vedeam – nu că ar fi fost prea multe de încheiat. Nu ne întâlneam de mult timp. Ne

distram împreună, dar ştiam că nu avea să fie ceva pe termen lung, chiar şi dacă n-aş fi plecat. Nu m-a afectat în nici un fel să o termin cu Rachel. În schimb, să le părăsesc pe Sunny şi pe Carys? Asta chiar era ceva cu care nu mă puteam împăca. Plecarea mea avea să fie ca smulgerea unui bandaj, pentru că nu exista o metodă uşoară de a-mi lua rămas-bun.

După călătoria lungă, într-un final am tras în faţa casei familiei lui Adrian. Era o cabană cu două dormitoare – perfectă pentru ce aveam nevoie. La strada principală se ajungea pe jos şi la plajă, destul de repede dacă aveai maşină.

Carys radia în timp ce am păşit în spaţiul luminos.

— Arată minunat, Deacon! Priveşte lumina soarelui cum pătrunde aici. Mulţumesc că ne-ai adus cu tine.

Am dus-o pe Sunny înăuntru.

— Glumeşti? N-aş fi vrut să vin aici cu nimeni altcineva.

Când Carys a zâmbit, chiar m-a durut. Am petrecut mult timp îngropând sentimentele mele pentru ea. Simţeam că era imposibil să fac asta şi astăzi.

Am aşezat kitul de îngrijire a copilului în camera unde Carys avea să doarmă cu Sunny. Nu avea rost să găsim un pat de copil doar pentru o seară. Carys spunea că Sunny uneori adormea în locul de joacă fără nici o problemă, aşa că speram că acest kit avea să fie de ajuns. În caz contrar, probabil că eu ar fi trebuit să stau treaz cu ea toată noaptea. Şi în secret, nici nu mă deranja, pentru că zilele în care puteam să o ţin pe Sunny în braţe, să o liniştesc şi să o fac să zâmbească aveau să se termine. Curând, aveam să ies din viaţa ei şi probabil că nu-şi va mai aminti de mine. Am simţit o

durere în stomac, dar faptul că Sunny m-ar uita ar fi o chestie bună, nu? Nu asta mi-am dorit?

Mi-am împreunat mâinile ca să mă smulg din reverie şi am întrebat-o:

— Ai chef să mergem la plajă mai întâi, sau ar trebui să mergem să cumpărăm lucrurile de care o să avem nevoie mai târziu?

— Mai sunt câteva ore bune pentru plajă. Aş prefera să merg mai încolo, când soarele nu va mai fi la fel de puternic. Poate că ar fi bine să trecem pe la piaţă mai întâi.

— Vrei să stai aici cât sunt plecat, sau o luăm pe Sunny cu noi?

— Mi-ar plăcea să vin şi eu, a spus ea. Vreau să iau nişte ingrediente pentru o cină gustoasă.

Ne-am întors la maşină şi am condus până la cea mai apropiată piaţă, care s-a întâmplat să fie chiar lângă un magazin alimentar cu produse organice, cam la vreo trei kilometri de casă. Carys era ca un copil la raionul de dulciuri, luându-şi timp să se plimbe molcom printre rafturi. Sunny a devenit un pic agitată, aşa că am luat-o eu în braţe şi am încercat să o ţin ocupată cât mama ei făcea cumpărături. Ştiam că pentru Carys era o raritate să aibă timp să se uite pe îndelete la produse, aşa că voiam s-o las să se bucure de asta.

La un moment dat, m-am aşezat cu Sunny în zona de servit masa a pieţei. Şi fiindcă existau produse gata preparate, era practic un restaurant.

La o masă vecină stătea o femeie care mi-a zâmbit. Dar când Sunny s-a întors înspre ea, expresia de pe faţa femeii s-a schimbat. Mi-am simţit inima grea. Era fix expresia aia pe care o descrisese Carys ca fiind afişată de alţi oameni. M-am simţit oribil. Am

bănuit că ea nu spunea nimic când se întâmpla. Dar eu nu m-am putut abţine.

— Mă scuzaţi.

S-a întors cu faţa la mine şi a zâmbit din nou.

— Da?

— Nu am putut să nu observ felul în care vi s-a schimbat expresia când mica mea prietenă de-aici s-a întors către dumneavoastră. Ştiu că nu aţi avut intenţii rele, dar ar trebui să ştiţi că nu există nici un motiv pentru care ar trebui să o percepeţi diferit. Ea e cel mai fericit bebeluş pe care-l cunosc. Şi cea mai frumoasă. Poate că acum nu înţelege de ce v-aţi schimbat atitudinea, dar mai târziu, când va fi mai mare, va putea simţi la ce se gândesc oamenii când o privesc într-un anumit fel. Aşa că, vă rog, păstraţi-vă expresia de compătimire pentru cineva care chiar are nevoie.

Luată prin surprindere, femeia s-a încruntat:

— Îmi ce-cer scuze. Nu am avut nici un gând rău. Nu mi-am dat seama că am făcut asta.

În loc să răspund, m-am ridicat şi am mers afară cu Sunny să iau nişte aer. Ea şi-a aşezat capul pe umărul meu, iar eu am sărutat-o pe creştet.

Probabil că reacţia mea a fost un pic exagerată; emoţiile mi-o luaseră razna din cauza plecării iminente. Parcă simţeam că trebuia să fiu de partea lui Sunny acum, pentru că mai târziu nu aş fi avut cum.

După ce mi-am revenit cât de cât şi am intrat înapoi, la vederea unei Carys care zâmbea m-am reîntors în prezent. S-a îndreptat spre noi cu un coş plin de mâncare.

— Locul ăsta e grozav. Scuze că durează atât. Doar că nu am ocazia niciodată să fac asta.

— Ştiu. De asta te-am şi lăsat. Nu te grăbi.

— Ooo, nu. Am terminat. Hai să plătim astea ca să nu pierdem soarele.

După ce ne-am întors acasă şi am aranjat mâncarea, Carys s-a dus să o schimbe pe Sunny.

A ieşit din cameră purtând o rochie de plajă care-i ascundea costumul de baie de pe dedesubt. Costumul de baie era legat în dreptul cefei, iar Sunny purta un costum de baie cu buline şi o pălărie cu acelaşi imprimeu.

Am tras un pic de marginea pălărioarei lui Sunny.

— Eşti gata pentru plajă?

Ea a dat din picioruşe şi a ciripit.

Cât se pregăteau de plecare, eu am luat câteva snackuri şi băuturi pe care le-am pus în cutia frigorifică. Am umplut maşina şi am plecat. Plaja era la câteva minute distanţă.

După ce am parcat, am găsit un loc perfect pe nisip, un pic mai departe de cel mai apropiat grup de oameni. Am întins pătura, şi Carys a scos jucăriile de plajă pe care le cumpărasem eu. Atenţia mea a fost acaparată scurt de un terier Jack Russell care se juca în nisip.

Când m-am întors din nou la Carys, ea-şi scosese rochia. Inima mi-a luat-o la galop în timp ce-i admiram corpul sculptat. Aşteptasem cu nerăbdare şi-n acelaşi timp mi-era teamă de acest moment. Imediat, vederea sânilor ei obraznici prin ţesătura sutienului mi-a adus aminte de gustul lor din seara în care i-am lins şi de cât de perfect se mulaseră în palmele mele. Mâinile mi s-au electrizat la gândul de a-i atinge pielea întinsă de culoarea piersicii de pe abdomen. Corpul ei nu putea să fie mai perfect de atât. Nu o văzusem niciodată atât de dezbrăcată în lumina zilei. Nu mă puteam opri din

a mă holba. Când privirea mea a întâlnit-o pe a ei şi s-a ruşinat, mi-am dat seama că ştia exact ce gândeam.

— Voiam să-mi pun loţiune, a spus ea. Dar nu cred că mai e nevoie, cu soarele ăsta care nu mai e atât de arzător acum. Iar pe Sunny am pus destul înainte să plecăm.

Ştiam că mă va ucide să o ating, dar latura mea oportunistă nu s-a putut abţine.

— Paza bună trece primejdia rea, am zis luând recipientul. Lasă-mă pe mine.

Carys a alunecat într-o parte şi am început să-i aplic loţiune pe spate. Era cea mai catifelată piele pe care o atinsesem vreodată. Penisul meu dădea semne de viaţă în slipul de baie. Nu era bine. După ce am terminat, m-am întors să mă uit la căţel, sperând că erecţia mea avea să se domolească înainte să fie observată.

— Pot să te ung şi eu? a întrebat ea.

— Da. Mersi.

Acum nu mai aveam nici o şansă să mă liniştesc. Să simt mâinile catifelate cum îmi mângâiau spatele era raiul pe pământ. Am scăpat o răsuflare frustrată cât ea a continuat.

— Mulţumesc, am zis când s-a oprit.

Nu m-am întors cu faţa la ea, totuşi, fiindcă nu voiam să vadă că mi se întărise scula. Concentrându-mă pe nişte pescăruşi, m-am străduit să-mi distrag atenţia. Când într-un final am putut să mă întorc în siguranţă, am observat că Sunny plesnea nisipul cu mâinile. Se distra de minune.

În următoarele minute, Carys a alergat pe ţărm, înainte şi înapoi, cărând apă în găleţi. Nu puteam să-mi ţin zâmbetul în frâu.

— Nu-mi vine să cred că asta e prima dată când

Sunny merge la plajă. Sunt atât de bucuros că-i place!

— Da. Va trebui să găsesc o soluţie să o scot mai des – nu e chiar uşor când locuieşti în inima oraşului.

După ce mi-am luat găleata, am construit un castel de nisip pe care Sunny curând l-a transformat în nimic. Ne distram de minune. Oamenii ne priveau şi zâmbeau, probabil presupunând că eram o familie. Şi într-un fel, eram. O pseudofamilie. Încă de la început am avut sentimentul că formam o familie, eu, Carys şi Sunny, deşi m-am luptat mult cu ideea asta.

Lui Sunny i-a plăcut să se joace în nisip, până când am decis să o scăldăm un pic în mare, înainte ca soarele să apună şi apa să devină prea rece. Am ţinut-o cu rândul în timp ce ea împroşca şi râdea. Am învârtit-o prin jur, lăsându-i picioruşele să atingă apa, şi o ridicam uşor pe deasupra valurilor mici. Nu reuşeam să-mi aduc aminte ultima dată când mă distrasem atât de bine. În prezenţa lui Sunny uitam de tot rahatul inutil din lume. Zâmbetele şi râsul ei erau contagioase.

Când ne-am întors pe pătură, Carys a înfăşurat-o pe Sunny într-un prosop şi a stat un pic, legănând-o şi privind orizontul. Briza oceanului îi sufla părul umed în toate direcţiile. Părul ei blond-roşcat avea acum mai degrabă culoarea mahonului. Cât se relaxau, eu am deschis cutia şi am luat o bere. Am continuat să le privesc în timp ce ele erau cu faţa la mare. Nu aveam să uit niciodată această imagine. *Nu aveam să le uit niciodată.*

Picături de apă curgeau pe pielea moale a lui Carys, şi-mi doream mai mult ca oricând să le sorb. Penisul meu a zvâcnit şi am început să mă cert, în sinea mea, fiindcă transformasem un moment inocent în altceva.

Când Sunny a continuat să se joace în nisip, Carys s-a întors înspre mine, cu corpul ei subţire stând în faţa mea şi oferindu-mi o imagine clară a pieptului ei. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea şi devenise evident că mă holbam. Nu mă puteam abţine. Era al naibii de frumoasă.

Până să-mi dau seama, un boţ de nisip umed m-a lovit peste faţă. Fusesem atât de absorbit de a face dragoste cu Carys din priviri, încât nu am observat că Sunny se pregătise să arunce cu chestia aia în mine. Asta m-a dezmeticit cu siguranţă. Am început să râdem şi Sunny a chicotit.

Trebuia să fiu pe deplin fericit, dar simţeam o gheară în piept, care nu ceda nicicum. Eram destul de sigur că era creierul meu care se lupta cu inima mea.

Mai târziu în seara aceea, Carys a făcut un duş cât eu am avut grijă de Sunny în sufragerie. În ultimele zile, am observat că Sunny se ţinea de mobilă şi încerca să meargă. Dar nu m-am aşteptat să facă primii paşi venind spre mine. Aproape imediat a căzut în fund, dar fusese un efort viteaz din partea ei.

Carys mi-a spus că, deşi mulţi bebeluşi ajung să meargă în jurul vârstei de un an, cu Sunny era posibil să observăm o întârziere. Copiii cu Down fac asta mai târziu, de obicei la doi ani. La cincisprezece luni, Sunny dădea dovadă că era mai avansată decât majoritatea, pentru că deja încercase şi reuşise.

Am aprins televizorul şi mi-am ridicat picioarele, gândindu-mă că nu se va mai îndrepta spre mine niciodată. Curând mi-am dat seama că nu se ţinea de nimic. Punând un picior în faţa celuilalt, Sunny mergea înspre mine.

— Ooo, ooo, ooo! am exclamat, dându-mi jos

picioarele de pe taburet.

Încercând să-şi ţină echilibrul, crăcănată şi nesigură pe picioruşe, Sunny zâmbea cu toată faţa. Inima mi-a luat-o la galop când am întins mâinile să o primesc. Zâmbetul ei a devenit din ce în ce mai mare până a aterizat în braţele mele.

Dumnezeule mare! Oficial, Sunny a mers singură. A mers. *Mergea.* Sfinte Sisoe. *Am asistat la primii ei paşi, iar Carys e în nenorocitul de duş! A ratat toată faza.*

Ridicând-o pe Sunny în aer, am alergat până la uşa băii şi am bătut:

— Carys!

— Da?

— Sunny a mers! A făcut singură câţiva paşi spre mine.

Ecoul vocii ei s-a auzit.

— Vorbeşti serios?!

— Da! Aş fi vrut să filmez, dar totul s-a întâmplat foarte rapid.

Câteva minute mai târziu, Carys a ieşit, învelită într-un prosop, cu părul ud leoarcă.

— Nu-mi vine să cred că am ratat asta! M-am chinuit săptămâni întregi să o fac să meargă înspre mine fără nici un succes. Era pe aproape, dar nu s-a întâmplat.

— Ştiu. De aia mă şi simt al naibii de vinovat. Eu nu am făcut nimic. Ea a făcut totul.

Pielea lui Carys era roşie de la apa fierbinte. A clătinat din cap.

— Te iubeşte, Deacon. Tu trebuie doar să fii prin preajmă şi asta o motivează destul.

Am înghiţit în sec, neştiind ce să răspund. Nu voiam ca Sunny să mă iubească. Uneori îmi doream să

mă uite din clipa în care aveam să plec, ca să nu-mi ducă dorul.

Am privit-o pe Sunny care mormăia ceva, apoi m-am întors către Carys.

— De ce crezi că mă iubeşte?

— Cred că vede că există un strop de bine în tine – ceva ce noi ceilalţi nu detectăm. Mi-a făcut cu ochiul. Glumesc.

Apoi a dispărut în dormitor să se îmbrace.

După ce a ieşit Carys, am încercat să o încurajăm pe Sunny să meargă din nou. Dar, în ciuda încurajărilor, nu a repetat isprava. M-a făcut să par un mincinos nenorocit.

Mai târziu, m-am aplecat peste blatul din bucătărie, urmărind-o pe Carys cum ne gătea cina în timp ce Sunny se juca în locul special amenajat. Tăia salata, iar în cuptor se cocea codul cu lămâie şi ierburi aromate.

Din nou, nu reuşeam să-mi iau privirea de la ea, incapabil să mă gândesc cum avea să intre în viaţa ei un afurisit norocos în viitorul nu foarte îndepărtat. Asta avea să fie viaţa lui; ar fi la fel de fericit ca mine acum. Diferenţa era că el nu avea să le rănească, aşa cum aş fi făcut eu. Ştiam că nu sunt potrivit pentru Carys, dar asta nu anula felul în care mă simţeam în prezenţa ei. Gândul plecării mi-a făcut rău la stomac.

Sunt nebun după ea.

Eram pe punctul de a părăsi o persoană de care-mi păsa enorm. M-am prefăcut, când în realitate, mâncam, dormeam şi respiram pentru Carys, probabil din prima zi în care ne-am băut cafeaua împreună. Doar că ea nu ştia asta încă. Iar eu sunt prea laş să recunosc ceea ce simt. Trecutul îmi demonstra că nu

puteam să am încredere în mine că voi avea grijă de ele. Că într-un final le voi răni. Să fiu al naibii dacă am să las asta să se întâmple!

18. CARYS. SPUNE-MI SĂ RĂMÂN!

În weekendul de după evadarea noastră, m-am forţat să mă aranjez, în ciuda senzaţiei că lumea avea să se termine. Mi-era groază de această seară. Adrian, prietenul lui Deacon, organizase o petrecere de rămas-bun la un restaurant în centru. Sharon, care-l iubea pe Deacon de când venise la noi şi o salvase cu albumul formaţiei Bee Gees, nu a avut nici o problemă să vină să o supravegheze pe Sunny într-o noapte de sâmbătă ca eu să pot participa.

Nu mă găteam prea des ca să ies din casă zilele astea, aşa că de data asta am mers până la capăt, punându-mi o rochie roz, sexy şi pantofi cu toc strălucitori, pe care ştiam că picioarele mele o să-i regrete mai târziu. Mi-am folosit noua placă de păr – un alt produs achiziţionat dintr-un impuls – pentru a-mi face bucle largi. Părea un pic prostesc că încercam să-i impresionez pe prietenii lui Deacon când el avea să plece în nici două zile, dar, ca să fiu sinceră, ştiam că încercam să-l impresionez pe Deacon. Ceea ce era ridicol. Ce credeam? Că o să se uite la mine o dată şi va decide magic că nu pleacă, refuzând un post unde era plătit dublu? Mda, asta chiar avea sens.

Înainte să plec în oraş, Sharon mi-a zis:

— Carys, dacă din nu ştiu ce motiv vrei să petreci toată noaptea în oraş, pot să mă culc pe canapea. Soţul meu nu o să fie deranjat că lipsesc o noapte şi nici pe mine nu o să mă deranjeze să scap de sforăitul ăla.

Am făcut ochii mari.

— Nu mi-am făcut planuri să rămân în oraş toată noaptea. Trebuie să vin la un moment dat să mă odihnesc.

O grimasă amuzată i-a luminat faţa.

— Păi, mă gândeam că poate tu şi Deacon vreţi să rămâneţi… singuri.

Am simţit nevoia să clarific.

— Ştii că nu suntem *împreună*, nu?

— Da, ştiu… doar că… văd că e ceva între voi şi-mi imaginez cât de grea e plecarea lui. M-am gândit că poate vrei să-ţi iei un rămas-bun *cum trebuie*. Ştii tu…

Mi-a făcut cu ochiul.

Vorbeşte serios? Obrajii mei s-au încins.

— Nu se va întâmpla nimic.

A clătinat din cap.

— Bine. Dar măcar acum ştii că pot să rămân în seara asta aici. Nu voiam să te simţi stânjenită să mă întrebi.

— Mulţumesc, dar nu e cazul. Când am văzut că mă privea în continuare, am simţit nevoia să adaug: Adică nu e ca şi cum nu aş fi vrut să se întâmple ceva între noi. În adâncul sufletului, mi-am dorit. Doar că lucrurile nu au mers şi acum, bineînţeles, pleacă.

Şi iată-mă destăinuindu-i mai mult decât era cazul dădacei.

— Ceva îmi spune că el va privi o dată la tine, îmbrăcată în rochia asta şi-şi va pierde minţile.

Am zâmbit. Îmi dădea o falsă speranţă de care nu aveam nevoie acum. În ideea asta, am sărutat-o pe Sunny de la revedere şi mi-am făcut ieşirea.

Doamna Winsbanger a deschis uşa exact când traversam holul. Asta era un moment rar. Nu deschidea niciodată uşa, doar spiona. Purta un capot

cu flori şi o pălărie cu blană. Nu ştiu dacă avea mereu o răceală la cap, dar pălăria cu blană părea să facă parte din ţinuta ei obişnuită. În mod cert, nu prea avea sens în mijlocul verii. Probabil că avea 70 şi ceva de ani şi nu era mai înaltă de un metru patruzeci.

Am privit în jos la ea.

— O, bună seara, doamnă Winsbanger!

Şi-a ridicat bărbia.

— Am auzit că futăciosul se mută.

— Aşa este. Chiar acum merg la petrecerea de rămas-bun.

— Nu am mai auzit zgomote de ceva timp. Din ziua în care ai ţipat tu la el.

Când m-am gândit la spusele ei, mi-am dat seama că avea dreptate. Nici o acţiune vocală nu se mai auzise din dormitorul lui Deacon din acea zi în care l-am anunţat că îl aud prin perete. Ştiam că mai făcuse sex de atunci, dar probabil că o făcuse departe de casă. Ori asta, ori cineva îi sigilase gura. M-am crispat.

— De fapt, de atunci mi-a devenit un bun prieten, doamnă Winsbanger. Şi-mi pare rău să-l văd că pleacă.

— Plecarea lui mă încântă – frumos cur oricum.

Mi-a făcut cu ochiul şi a trântit uşa brusc.

Ce băbuţă perversă! E mai rea decât mine!

Prietenii lui Deacon şi colegii de muncă se adunaseră în camera privată închiriată de către Adrian din spatele unui restaurant din centru. Era un amestec de tineri de aproape treizeci de ani, bine îmbrăcaţi, râzând şi bând. Erau destule femei atractive şi m-am întrebat cu câte dintre ele fusese Deacon într-un fel în care noi doi nu fuseserăm

niciodată.

L-am observat într-un colţ, vorbind cu câţiva bărbaţi. Arăta dureros de chipeş, purtând un tricou polo care se mula pe pieptul lui conturat. Părul des era pieptănat într-o parte, un pic diferit decât de obicei. Era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor din cameră şi se remarca în mulţime. Eram sigură că majoritatea femeilor de aici voiau să se urce pe el ca într-un copac – inclusiv eu.

Nu mă observase încă. Am stat într-un loc o vreme, observându-i interacţiunile cu prietenii. A sorbit dintr-o băutură de culoarea chihlimbarului şi a părut un pic deconcertat – afişând un zâmbet forţat în timp ce făcea conversaţie. M-am întrebat dacă plecarea iminentă îl ţinea pe vârfuri. A privit în jur, chiar în mijlocul conversaţiei, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva. *Pe mine?* Când m-a zărit, a zâmbit larg şi imediat s-a scuzat ca să vină la mine. Poate că *eram* eu cea după care se uita.

Spre surpriza mea, s-a aplecat şi m-a tras într-o îmbrăţişare strânsă, şoptindu-mi în ureche:

— Mulţumesc că ai venit.

Respiraţia lui fierbinte mi-a trimis fiori pe şira spinării.

— Nu aş fi ratat asta nici în ruptul capului.

Când mi-a dat drumul, m-a analizat din cap până în picioare.

— Carys… tu… Şi-a pierdut cuvintele. Arăţi absolut fermecător.

Simţindu-mi obrajii cum se înroşesc, m-am uitat în jos.

— Mulţumesc. Am încercat. Voiam să arăt bine pentru petrecere.

— Nu trebuie să încerci. Eşti foarte frumoasă. Tot

timpul. Chiar şi când eşti în tricoul tău cu pete de cafea sau cu mâncare prinsă între dinţi. Dar în seara asta, m-ai lăsat cu răsuflarea tăiată.

Nu ştiam ce însemna asta. E destul să spun că pentru câteva secunde m-am simţit de parcă eram doar noi doi pe lume. Toţi ceilalţi dispăruseră.

Apoi mi-a luat mâna.

— Vino. Vreau să-mi cunoşti prietenii.

Am savurat căldura care emana din palma lui în timp ce traversam camera. Deacon m-a adus lângă un grup care stătea într-un colţ şi m-a prezentat multor prieteni şi câtorva colegi de serviciu.

Un bărbat chipeş cu părul creţ, întunecat şi cu umeri largi ni s-a alăturat.

— Tu trebuie să fii Carys.

— Da, am spus eu zâmbind, surprinsă că cineva de acolo mă cunoştea deja.

— Am auzit multe despre tine. A întins mâna. Eu sunt Adrian.

— Mă bucur să te cunosc. Deacon vorbeşte despre tine tot timpul.

— Nu ştiu dacă-mi place asta, a spus el făcând cu ochiul. Oricum, sunt bucuros că pot să asociez numele cu figura.

— Şi eu. Şi mulţumesc mult că ne-ai lăsat să folosim cabana familiei. Ne-am simţit minunat.

Amintirea acelei excursii în Hamptons m-a întristat pentru o clipă.

Deacon mi-a şoptit la ureche:

— Cu ce te pot servi?

Din nou, faptul că i-am simţit căldura respiraţiei mi-a alertat restul corpului. „Sărbătorirea” acestui eveniment sigur că necesita ceva mai tare decât ce beam eu de obicei.

— Un cocktail martini sec?

— Bineînţeles.

Deacon a părăsit zona privată şi s-a dus la barul din cealaltă cameră. Atmosfera era mai rece în absenţa lui, doar o vagă impresie a felului în care aveam să mă simt în zilele următoare.

Când s-a întors cu băuturile noastre, probabil că a observat expresia mea sobră.

— Totul e în regulă? m-a întrebat în timp ce mi-a întins băutura, care avea şi câteva măsline spaniole plutind la suprafaţă.

— Da… cred că mă loveşte în valuri faptul că pleci.

A clătinat din cap încet.

— E straniu că noi doi nu am apucat să ieşim în oraş în felul ăsta de când ne cunoaştem.

Forţând un zâmbet, am dat replica:

— Mai bine mai târziu decât niciodată?

— Cred. Da. Doar că-mi doream să fi avut mai mult timp.

Deacon a luat o înghiţitură lungă din băutură.

Am înfipt o scobitoare într-una dintre măsline şi am băgat-o în gură.

— Cum rezişti?

El a oftat şi a privit în gol către pahar.

— Sincer?

— Da… sincer.

— Nu prea bine. Petrecerea asta e grozavă. A privit în jur. Dar pare ireală. Ultimele ore le resimt de parcă ar trece înfiorător de repede.

— Ştiu. Nu cred că o să ne dăm seama ce se întâmplă decât atunci când vei fi deja plecat.

M-a fixat cu privirea, măsurându-mă din cap până în picioare.

— Eşti atât de frumoasă că mă doare sufletul,

Carys.

Sfârcurile mele s-au întărit şi inima mea a accelerat, dar, înainte să pot răspunde, unul dintre prietenii lui ne-a întrerupt.

— Iată-l pe omul momentului, a spus bărbatul, bătându-l pe Deacon pe spate. Haide, vino, avem nevoie de sfatul tău pentru un pariu pe care vrem să-l facem.

— Îmi pare rău, a adăugat Deacon înainte să fie târât departe de mine. Mă întorc, a reuşit el să spună.

— E în regulă.

Am râs de chestia asta şi am încercat să fac orice altceva decât să mă gândesc la ce-mi spusese. Cât timp Deacon vorbea cu prietenii lui, un tip s-a apropiat de mine şi a întins mâna.

— Salut. Sunt Scott.

— Salut, am răspuns pe un ton inconfortabil, neavând chef de o discuţie superficială. Sunt Carys.

— Karen?

— Carys… ca Paris.

— Ah, ce nume frumos! Vii din partea lui Deacon Mathers?

— Sunt o amică de-a lui. Suntem vecini.

— Înţeleg. Păi, nu m-am putut abţine să nu admir cât de drăguţă eşti în seara asta. Rozul ăsta sigur ţi se potriveşte. Şi în sinea mea speram că D. nu te-a revendicat pentru el însuşi.

Când Deacon l-a observat vorbind cu mine, privirea i s-a întunecat şi i-a părăsit pe prietenii lui ca să mi se alăture. Ochii lui scăpărau.

— Care-i treaba, Scott?

— Mai nimic. Vorbeam cu Carys.

Deacon m-a prins de mână.

— Ne poţi scuza?

Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să mă grăbească în direcţia barului din camera alăturată.

— Vrei o altă băutură? a întrebat el.

— Ce a fost asta? am rostit eu.

— Nu-mi place tipul.

— Atunci de ce e la petrecerea ta?

— Nu eu l-am invitat. E un prieten al unui prieten cu care mai ies din când în când. Ştiu că nu a fost politicos din partea mea, dar mă doare undeva acum. Nu vreau să se apropie de tine. E un nenorocit cu femeile.

Un luciu de sudoare acoperea fruntea lui Deacon. Părea foarte încordat. Am decis să o las baltă.

S-a dus la bar şi a comandat două băuturi, un lichid în culoarea chihlimbarului pentru el şi un alt martini pentru mine. A luat o înghiţitură lungă în timp ce-l priveam.

— Eşti în regulă? am întrebat.

A făcut o grimasă de parcă alcoolul i-ar fi ars gâtul, apoi s-a şters la gură cu dosul palmei. Într-un final a zis:

— Fac o greşeală?

— În legătură cu plecarea?

— Da. Adică… sunt fericit aici. Nu-mi doresc cu nici un chip mutarea. Mă simt obligat să ocup postul fiindcă e o oportunitate bună. Dar nu pot să nu mă întreb dacă o să am regrete. Cum nu am răspuns, el a clătinat din cap. Totuşi, ce naiba am? Apartamentul meu e aproape curăţat şi sunt aşteptat la noul birou miercuri. Cred că e prea târziu să-mi schimb părerea.

Era prima dată când realizam că Deacon avea îndoieli serioase. Am presupus că nici nu încăpea discuţie fiind o chestiune bănoasă. Părerea mea sinceră nici nu avea importanţă – eram prea

implicată – aşa că am încercat să nu-l fac să se simtă vinovat în legătură cu alegerea lui. Inima mea, totuşi, ţipa: „Nu pleca! Te rog, nu pleca”.

Dacă Deacon oricum nu voia să ne dea vreo şansă, poate că era mai convenabil să plece. Poate că *trebuia* să plece ca eu să depăşesc momentul. Indiferent dacă ar fi stat sau ar fi plecat, eu oricum eram destinată durerii, luând în considerare faptul că nu puteam să anihilez ceea ce simţeam pentru el.

— La ce oră e zborul tău? am întrebat.

— Luni dimineaţă, la ora opt şi jumătate.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi, dar nu aveam de gând să le las să picure.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Sunny, a spus el. Nu sunt sigur care ar fi cea mai bună metodă. Simt că o să observe că sunt plecat şi o să se întrebe unde. Nu vreau să o întristez. Dar simt că-i datorez o explicaţie, chiar dacă ea nu poate să înţeleagă complet.

Imaginea cu el luându-şi rămas-bun de la fiica mea, care ştiam deja că-l iubeşte foarte mult, mi-a rănit inima. Nu puteam să-mi mai controlez emoţiile. Trebuia să fug la baie ca să plâng.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Mă întorc imediat, bine? Trebuie să mă duc până la baie.

Fără să mai aştept răspunsul lui, mi-am făcut loc printre oameni ca să ajung la unica baie, unisex, din spatele localului. După ce am bătut ca să mă asigur că nu era ocupată, am intrat şi mi-am şters lacrimile privindu-mă în oglindă.

Rahat. Rahat. Rahat. De ce nu i-am spus să rămână când a exprimat îndoieli? Poate că ar fi ascultat. Poate că ar fi stat.

Ştiam că vorbeam ca o nebună. Era o dovadă de egoism din partea mea să-l conving pe Deacon să rămână pentru a-mi servi propriilor interese. Dar părea trist în seara asta, nu-i aşa? De parcă şi-ar fi dorit să-i dea cineva un motiv bun să rămână. În ciuda conflictului meu interior, ştiam că era bătălie pierdută. Tristeţea pe care Deacon o simţea în seara asta era normală – trecătoare. Urma să plece în Tokio, să se acomodeze cu noul şi minunatul serviciu şi să nu se mai uite niciodată în urmă.

Imagini cu Deacon plimbându-se în luminile strălucitoare şi adulmecând vibraţia acelui oraş străin mi-au împânzit mintea. Putea să fie cu orice femeie japoneză pe care şi-o dorea. Şi toate s-ar fi ploconit în faţa minunatului bărbat american.

Cineva a bătut în uşa băii. *Rahat*. Petrecusem prea mult timp acolo. Deacon avea să se întrebe ce păţisem.

— Ies imediat!

Ochii mei încă erau înroşiţi. Dacă m-aş fi întors acum, Deacon şi-ar fi dat seama că am plâns. Cu cineva aşteptând la uşă, mă simţeam presată să ies. Trebuia să mă strecor afară pentru câteva minute înainte să mă întorc în interior.

Când am deschis uşa, o femeie stătea în dreptul ei. Părea enervată. Am trecut pe lângă ea şi mi-am făcut drum către ieşire. Aerul proaspăt de afară m-a lovit peste faţă şi m-am sprijinit de clădirea de cărămidă, plănuind să-mi scot oglinda şi să mă aranjez înainte să mă întorc la petrecere. Să-mi ascund urmele lacrimilor cu şi mai mult machiaj avea să fie o provocare, dar aveam să-i fac faţă. Să-mi maschez emoţiile? Asta nu fusese niciodată punctul meu forte, mai ales atunci când mă loveau la fel de puternic

precum s-a întâmplat astă-seară.

Înainte să am ocazia să-mi scot oglinda din poşetă, i-am auzit vocea.

— Carys… Dumnezeule! Adrian mi-a spus că te-a văzut ieşind pe uşă şi nu am ştiut ce să cred. S-a oprit. Plângi?

Ar trebui să neg? Mi-a scăpat un fornăit pe nas.

— Îmi pare rău. Nu voiam să mă vezi astfel. Am venit aici să iau puţin aer. Privind asfaltul am adăugat: Mă simt atât de prost că m-ai prins. Doar că… atunci când ai spus toate lucrurile alea, că te simţi trist că pleci, că vrei să-ţi iei rămas-bun de la Sunny, au ieşit la iveală toate emoţiile pe care le-am ascuns din ziua în care mi-ai spus că ai să pleci. Mi-am ridicat privirea spre el. Deacon, dacă după ziua de luni nu te mai văd niciodată? E nasol. Şi-mi pare rău că nu gestionez mai bine situaţia. Nu voiam să arăt toate astea.

Am închis ochii, regretându-mi vulnerabilitatea. Apoi i-am simţit mâinile pe faţă. Ochii mi s-au deschis, doar ca să se închidă la loc la senzaţia gurii fierbinţi care a cuprins-o pe a mea. Poate că şi respiraţia mi s-a oprit o clipă. Picioarele mi s-au înmuiat şi simţeam că mă topesc în el. Când mi-am dat seama ce se întâmpla, am deschis gura şi mai mare, lăsându-i limba înăuntru şi aducându-mi aminte foarte bine cum o simţisem prin alte părţi ale corpului meu. Dar, în ciuda intimităţii acelei seri, de data asta era o senzaţie diferită – mai mult pasională decât sexuală. L-am gustat pentru prima dată, respirându-l ca pe oxigen. Şi nu mă puteam sătura.

Şi-a aruncat limba mai adânc în gura mea, forţând-o. Pieptul lui s-a apăsat de al meu, în timp ce spatele mi-era lipit de peretele de cărămidă al clădirii. Inima lui Deacon bătea intens pe măsură ce limbile

noastre făceau cercuri într-o competiţie frenetică. Mi-am ridicat mâinile şi i le-am pus pe ceafă, trăgându-l mai tare spre mine şi inhalându-i aroma îmbătătoare. Percepeam vag cum oamenii treceau pe lângă noi, precum şi zgomotele înăbuşite făcute de cei care discutau în apropiere.

Geamătul lui a vibrat în interiorul meu şi el m-a apucat de păr.

— La naiba, Carys!

Puteam să-i simt erecţia prin pantaloni în timp ce se freca de mine. Clitorisul meu vibra de poftă. Dacă ar fi vrut să mă aibă acolo, pe trotuar, sunt destul de sigură că l-aş fi lăsat.

Nu ştiu exact cât timp a trecut, căci sărutul a părut să dureze câteva minute bune, nici unul dintre noi nefiind dispus să se oprească. Eram sigură că ceea ce făceam acum avea să facă plecarea lui şi mai dureroasă, dar asta nu a fost destul să mă oprească. Nimic nu avea să mă distragă de la gustul delicios al buzelor lui fierbinţi sau aroma îmbătătoare.

Deacon a întrerupt sărutul, dar nu înainte să-mi ciupească buza de jos cu dinţii. A gâfâit când mi-a cuprins trupul cu un braţ, ţintuindu-mă de perete.

— Buzele astea ale tale! Am visat să fac asta de mult timp. Şi a fost chiar mai bine decât mi-am imaginat. Aş putea să te sărut pentru o eternitate.

— Mi-aş dori să nu te opreşti, am spus cu mâinile încă prinse de gâtul lui.

Luminile stradale i se reflectau în ochi.

— Am să intru înapoi şi am să-mi cer scuze de la prietenii mei, să le spun că plec mai devreme. Jumătate dintre ei oricum sunt atât de beţi că nici nu le pasă. După care vreau să mergem la mine, la apartament, ca să vorbim. Bine?

Nu aveam idee ce mai rămăsese de discutat, dar am aprobat din cap, încă ameţită. Cât timp l-am aşteptat, mi-am frecat braţele dezgolite.

Câteva minute mai târziu, Deacon a reapărut şi m-a luat de mână, iar eu l-am urmat până la marginea trotuarului. Din fericire, un taxi gol s-a apropiat de noi aproape imediat. Deacon a ridicat mâna ca să semnalizeze. Ne-am urcat amândoi şi am dat adresa şoferului.

Nu-mi venea să cred că plecase de la propria petrecere. Cât am stat unul lângă altul pe bancheta din spate, Deacon m-a ţinut strâns de mână. Piciorul lui lipit de mine era destul ca să mă menţină într-o stare de excitaţie. Îmi venea să-l călăresc pe loc. Dar senzaţia pe care mi-o conferea acum nu era deloc una sexuală. Tânjeam să mă sărute din nou, dar el s-a întors într-o parte. Părea cam tensionat în timp ce privea pe fereastră, iar genunchiul lui sălta la fiecare mişcare a maşinii. Orice ar fi vrut să-mi spună îi ocupa în mod evident mintea, şi a păstrat distanţa tot drumul.

După ce a plătit taxiul, am ieşit din maşină şi ne-am făcut drum către clădire şi apoi sus pe scări. A fost ciudat să trec de apartamentul meu fără să mă opresc să verific lucrurile. Deacon a bâjbâit cu cheile înainte să reuşească să deschidă uşa principală.

Inima a început să-mi bată cu putere când am intrat în apartamentul lui. Era prima dată când intram acolo doar eu, fără Sunny. M-am privit în oglinda de pe hol, cea pe care ştiam că fiica mea o adora. Buzele mele erau un pic umflate, rujul mânjit şi părul un dezastru.

Ce se întâmplă cu seara asta?

Deacon încă părea tensionat când a aruncat cheile

pe masă. De când plecaserăm de la restaurant nu-mi adresase nici un cuvânt. Am privit în jur în apartamentul gol. O cutie cu lucruri pe care plănuise să o trimită în Japonia cu curierul stătea pe podea. Într-un colţ era un geamantan mai mare – fără nici o poză sau vreun tablou atârnând de pereţi. Asta m-a întristat incredibil de mult.

— Pot să-ţi ofer o băutură? a întrebat el.

— Poate nişte apă.

L-am urmat în bucătăria mică, observând pentru prima dată cât de asemănătoare era arhitectura apartamentelor noastre. Deacon a luat un pahar din dulap şi apoi a deschis frigiderul, turnând nişte apă filtrată dintr-o cană. Mi-a întins paharul şi m-a privit cum l-am băut dintr-o singură lungă înghiţitură. Porţia asta de apă se simţea precum ploaia în deşert.

A întins mâna pentru a lua înapoi paharul.

— Mai vrei?

— Nu, mulţumesc, am zis, întinzându-i-l.

A trântit paharul pe tejghea probabil mai tare decât intenţionase. Pieptul lui palpita în timp ce stătea în faţa mea.

— Spune-mi să rămân, a zis el.

Am făcut ochii mari.

— Poftim?

— N-am fost sincer cu tine, Carys.

— În regulă…

Acum inima mea bubuia să-mi spargă pieptul.

— Ţi-am dat impresia că sunt lucruri mai importante pentru mine decât persoana ta – precum serviciul pe care l-am acceptat sau banii. Dar tot ce mi-am dorit ai fost tu. Ţi-am mai spus şi înainte că mă lupt cu sentimentele mele pentru tine, dar le-am portretizat ca şi cum aş putea să le controlez sau să le

anulez. Dar te doresc, Carys. Nu doar ca prietenă, ci în toate ipostazele – şi dacă nu ţi-aş fi spus toate astea ar fi fost o minciună prin omisiune.

Deşi trebuia să răspund ceva, nu mi-a ieşit nimic. Eram în şoc.

— După ce am acceptat oficial serviciul am simţit o senzaţie sufocantă că am făcut o greşeală uriaşă. A devenit din ce în ce mai rău cu fiecare zi care trecea. Dar uite care e faza: sunt un risc, Carys. Un risc uriaş. Nu ştiu dacă sunt potrivit pentru tine. Şi sunt absolut sigur că nu pot să-ţi promit că nu am să o dau în bară la un moment dat.

S-a apropiat de mine. Buzele lui erau foarte aproape de ale mele când a zis:

— Dar vreau să rămân. Doar că trebuie să ştiu că şi tu vrei asta. E posibil să fie cea mai mare greşeală pe care o poţi face, dar, dacă-mi spui să rămân, voi rămâne.

Inima mea duduia.

— Am vrut să-ţi cer să rămâi din clipa în care mi-ai spus că pleci. Dar nu m-am gândit niciodată că asta ar fi o opţiune. Am crezut că oportunitatea asta la muncă înseamnă mult pentru tine.

— Dă-o naibii de muncă! Deacon şi-a rezemat fruntea de a mea, iar respiraţia lui s-a intensificat. Dă-o naibii de muncă! Spune-mi să rămân.

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz şi am şoptit:

— Rămâi.

În clipa în care cuvântul a fost spus, buzele lui le-au cuprins pe ale mele, chiar mai intens decât o făcuseră la restaurant.

— Am nevoie de tine, Carys. Chiar acum, a mârâit el.

Deacon m-a ridicat pe sus. M-am simţit de parcă

zburam când mi-a apucat picioarele pe care le-a înfăşurat în jurul taliei lui şi m-a dus în dormitor, continuând să ne sărutăm.

M-a aruncat pe pat şi s-a aşezat deasupra mea, sprijinit pe palme şi pe genunchi.

— Spune-mi să mă opresc dacă nu vrei asta.

— Nu, am gemut eu. Te rog nu te opri.

M-am întors, ştiind că avea să-mi desfacă fermoarul din spate, ceea ce a şi făcut. Pe urmă, m-am răsucit cu faţa la el. Mi-a dat jos rochia şi sutienul cu uşurinţă. Aerul rece mi-a învăluit sânii şi sfârcurile mi s-au întărit. Fiori mi-au acoperit pielea.

— Mi-a fost dor de sânii tăi frumoşi, a gemut el în timp ce mi-a luat un sfârc în gură. Am visat la ei în fiecare seară care a trecut de la aniversarea ta.

Clitorisul a început să-mi tremure de parcă eram gata-gata să ajung la orgasm. Eram deja incredibil de umedă, muşchii dintre picioare pulsau cu nevoia de a-l simţi în mine.

Deacon mi-a copleşit pieptul cu sărutări, după care a coborât în dreptul buricului.

— Eşti nemaipomenit de frumoasă, Carys. Îţi iubesc trupul.

A urmat traseul sărutărilor invers şi s-a oprit în dreptul gurii mele, cuprinzând-o.

Nu mă puteam sătura de gustul lui şi de mirosul parfumului său. I-am apucat tricoul şi i l-am tras peste cap. Aruncându-l deoparte, l-am sărutat mai apăsat lăsându-mă în voia pieptului tare care-mi apăsa sânii goi. Trupul lui se simţea foarte greu peste mine. Îmi dorisem dintotdeauna să-l simt în felul ăsta. Senzaţia pielii mele lipite de pielea lui Deacon era raiul pe pământ. Mi-am încleştat muşchii dintre picioare pregătită să-l primesc înăuntru.

S-a oprit din a mă săruta, destul cât să zică:

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am atins-o. Nu mi-am imaginat vreodată că o să te am în felul ăsta. E un vis devenit realitate.

Nu-mi păsa dacă spunea toate aceste lucruri dintr-o confuzie sexuală. Egoul meu disperat şi excitat iubea fiecare cuvinţel.

S-a îndepărtat de mine cât să-mi tragă chiloţii jos. M-am scuturat ca să grăbesc acţiunea. Deacon s-a întors la a-mi săruta sânii, sugând din ce în ce mai tare. Nimeni nu se îngrijise de corpul meu atât de atent şi atât de neruşinat până la Deacon.

Trecându-mi degetele prin părul lui, am simţit sincer că voi exploda dacă nu mă penetrează. Mi-am coborât mâinile către talia lui, i-am deschis cureaua şi am aruncat-o cât colo cu un pocnet. I-am desfăcut pantalonii, şi din dorinţa de a-l atinge, mâna mi-a alunecat înăuntru.

— Uşor acum, a murmurat el pe deasupra gurii mele. Nu ai idee cât de aproape sunt să-mi pierd minţile, frumoaso. Dacă mă atingi acum, s-ar putea să-mi dau drumul pe mâna ta.

Deacon s-a întins până la noptieră şi a pescuit ceva dintr-un sertar. A scos o fâşie cu prezervative şi l-a apucat pe cel care era la margine.

— Eşti sigură de asta? m-a întrebat el.

— Crede-mă, sunt sigură.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet şi s-a aplecat să mi le devoreze pe ale mele. Când s-a retras, a rupt ambalajul prezervativului cu dinţii. Şi-a tras boxerii un pic mai jos şi s-a lăsat din nou peste mine. I-am simţit penisul fierbinte şi gros în dreptul abdomenului meu. Îmi doream foarte mult să-l cuprind pe tot cu mâna. În timp ce mă săruta, pubisul lui îmi apăsa clitorisul. M-

am împins în el şi l-am acoperit cu umezeala mea.

S-a retras şi s-a grăbit să-şi pună prezervativul. Am urmărit fiecare pas din acest proces, uimindu-mă de circumferinţa penisului său vânjos. Îmi imaginasem cum arăta Deacon gol, dar nimic nu mă pregătise pentru splendoarea pură pe care o aveam în faţa mea. Atârna frumos – minunat şi masculin în toate privinţele.

Înainte să intre în mine, i-am cuprins penisul cu mâna şi l-am mângâiat delicat.

— Ai grijă, m-a avertizat el. Când eşti pregătită, bagă-mă în tine.

Deşi îmi era greu să rezist să nu-l împing în mine, îi mângâiam capul penisului de corpul meu. Până la Deacon, fusesem cu puţini bărbaţi, dar eram sigură că nu mă simţisem atât de pregătită cu nici unul.

Incapabilă să-i mai rezist, l-am pus în dreptul intrării în vagin. În câteva secunde, el s-a împins în mine.

— Futu-i, a răsuflat el. Îmi pare rău. Nu mai puteam să aştept.

M-a penetrat cu penisul lui gros şi am simţit o mică arsură. Când a intrat cel mai adânc, mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui.

La început a împins încet, dar imediat a trecut la mişcări mai rapide şi mai adânci.

— Drace, te simt atât de bine, Carys. Atât de bine, fată frumoasă. Dumnezeule…

Nu ştiu dacă era din cauză că trecuse atât de mult timp pentru mine, sau fiindcă scula lui era groasă, dar resimţeam totul ca pe un amestec de plăcere şi durere – tot ceea ce-mi imaginasem. Nu-mi păsa dacă mă durea. *Voiam* să mă doară.

— Nimic – repet, *nimic* – nu e mai grozav ca

senzaţia păsăricii tale umede în jurul penisului meu. E cel mai grozav lucru dintre toate.

Mă zvârcoleam sub el.

— Împinge mai tare, Deacon.

— Dacă nu te opreşti, o să-mi pierd minţile. Eşti atât de strâmtă. E incredibil.

Cu asta, mi-am contractat muşchii, încordându-mă şi mai mult în jurul lui.

Corpul lui s-a cutremurat când a gemut:

— Rahat.

L-am apucat de fund, iar şoldurile lui se mişcau în cerc. Nu putea să intre mai adânc de atât. Din nou, mi-am încleştat muşchii în jurul lui.

— Opreşte-te, că vine orgasmul.

A râs pe deasupra buzelor mele.

Aşa că, evident, am strâns şi mai tare.

— Eşti atât de rea. Măcar pentru asta şi ar trebui să ţi-o trag mai tare.

Depărtându-mi picioarele cât mai larg, Deacon a plonjat înăuntru şi-n afară atât de tare încât eram sigură că o să juisez în orice secundă. Mi-am ţinut respiraţia, sperând că puteam să prelungesc momentul. Mi-a luat sfârcul în gură şi aproape că m-am pierdut.

Apoi şi-a adus gura în dreptul gurii mele, sărutându-mă cu forţă. Era o senzaţie diferită de prima dată când experimentasem asta. Să fiu în stare să-l am cu totul, să-l gust, să-l miros, să-l simt înăuntrul meu, şi peste toate, să ştiu că-i ofeream atât de multă plăcere amplifica înmiit propria excitare.

Deacon a încetinit deodată, iar pieptul lui s-a opintit în timp ce sărutările lui au devenit din ce în ce mai lente. Am continuat să tresalt, dorindu-mi mai mult, când el încerca să evite inevitabilul. Părul îi era

complet ciufulit. Îl iubeam aşa, lipsit de control, ştiind că eu eram cauza.

Încet, dar sigur, mişcările lui s-au înteţit din nou, şi testiculele lui îmi loveau cu putere fundul. Mi-am mişcat şoldurile ca să egaleze intensitatea lui, şi muşchii mi s-au contractat când am ajuns deodată la orgasm.

— Acum, am şuierat, abandonându-mă senzaţiei de pierdere a controlului. O, Dumnezeule, Deacon!

— Slavă Domnului!

Deacon a tremurat când în sfârşit şi-a dat şi el drumul, zguduindu-mă adânc. Puteam să simt fierbinţeala spermei lui prin prezervativ în timp ce a gemut gălăgios cu ecou în tot dormitorul.

Mişcările noastre au încetinit şi eu mi-am dorit să rămână în mine pentru totdeauna. După ce ne-am revenit, a ieşit încet, lăsând o senzaţie de răceală în urma lui.

M-a sărutat pe nas.

— Mă întorc îndată.

Încă într-un delir ceţos, i-am admirat corpul gol, sculptat, când a aruncat prezervativul.

Ce ţi-e şi cu viaţa asta?

Tocmai am făcut dragoste cu Deacon – intens.

Şi *nu* pleca?

Se simţea ca fiind cel mai bun vis posibil. Nu voiam să mă mai trezesc niciodată.

S-a întors în pat şi şi-a gudurat nasul în dreptul gâtului meu.

— Nu vreau să petrec noaptea asta departe de tine. Pot să vin la tine?

— Am o idee mai bună.

Mi-am luat mobilul, am căutat numele lui Sharon şi i-am trimis un mesaj.

Carys: Mai e valabilă oferta de-a sta peste noapte?

Câteva secunde mai târziu, a răspuns:

Sharon: Bineînţeles. Nu e nevoie să explici. Pereţii sunt destul de subţiri; -)

Ups. Nici măcar nu mă puteam simţi ruşinată fiindcă euforia făcea imposibil să simt altceva decât extaz.

În dimineaţa următoare, soarele lumina fereastra din dormitorul lui Deacon. M-am trezit văzându-l că mă privea de la câţiva centimetri depărtare. De cât timp mă urmărea dormind?

— Noaptea trecută chiar s-a întâmplat? am întrebat.

S-a aplecat să mă sărute pe nas.

— Da.

— Şi nu mai pleci?

— Cum aş putea să plec după tot ce am făcut azi-noapte?

M-a tras mai aproape şi i-am simţit penisul rigid lipit de mine.

— Vreau şi mai mult, Carys, mult mai mult din tine. Toată ziua.

Acum, că ieşisem un pic din ceaţa dată de sex, am reuşit să pun o întrebare pertinentă.

— Oricât de minunată a fost noaptea trecută, cred că sunt un pic îngrijorată că te-ai răzgândit atât de repede în legătură cu plecarea. Adică ar putea să se întâmple din nou când îţi revine sănătatea mentală?

A închis ochii şi a dat din cap, părând să-mi înţeleagă îngrijorarea.

— Treaba e că nu a fost o decizie atât de bruscă precum a părut. Cum ţi-am spus şi seara trecută, din

momentul în care am acceptat oferta, m-am întrebat dacă n-am făcut vreo greşeală. Ţi-am spus în trecut că m-am luptat mult cu sentimentele pe care le aveam pentru tine. Voiam să fim împreună, dar eram îngrijorat că nu sunt omul potrivit pentru tine şi Sunny. Am făcut greşeli pe care nu vreau să le repet…

A făcut o pauză, frecându-şi faţa.

— Nu sună aşa cum ar trebui. Când te-am văzut plângând la petrecere – ăla a fost punctul meu de cotitură. De aia trebuia să ascult de inima mea. Nu vreau să te rănesc. Vreau să fim fericiţi. Asta mi-am dorit întotdeauna.

Suna grozav, dar reţinerea mea era încă prezentă.

— Ce ai să spui la serviciu?

A oftat.

— Am să spun adevărul – că am făcut o greşeală, că am crezut prosteşte că pot să-i las în urmă pe oamenii la care ţin. Ei merită pe cineva care le poate da totul, nu pe cineva care rămâne fixat pe o femeie şi regretă fiecare secundă în care e departe de ea. Sunt o pleiadă de oameni care aşteaptă să ia poziţia asta, nu-ţi face griji. Compania va fi bine.

O expresie imperceptibilă de îndoială i-a traversat chipul.

— Şi dacă îmi creează probleme, am să-mi găsesc alt loc de muncă. Sper să nu fie cazul, totuşi.

— Şi cu apartamentul ăsta? Ţi-a confirmat proprietarul că l-a dat altcuiva?

— Nu am habar. Contează?

— Bineînţeles că nu. Doar mi-a trecut prin cap.

— Sper că pot să-l iau înapoi. Dacă nu, cred că ştiu pe cineva care mă va lăsa să locuiesc la ea până îmi găsesc un loc.

Ideea că Deacon ar putea să se mute la mine m-a

entuziasmat pentru o clipă, deşi era prea devreme pentru asta. Nu voiam să-mi fac speranţe deşarte în legătură cu ce se întâmpla între noi.

Am clătinat din cap.

— Scuze. Caut să-mi dau seama ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că rămâi.

Şi-a dus mâna pe bărbia mea.

— Promite-mi ceva.

— Ce?

— O să petrecem nişte timp împreună să ne cunoaştem mai bine. O dată pe săptămână, vreau să angajăm o bonă – am să o plătesc eu. Vreau să ieşim doar noi doi, chiar şi pentru o oră sau două.

— Ideea ta e minunată.

Şi-a pus mâna în dreptul cefei mele şi m-a tras într-un sărut, în timp ce trupurile noastre goale s-au unit într-o îmbrăţişare. Se întărise din nou.

Puteam să o aud vag pe Sunny. Deşi eram doar la un perete distanţă, să fiu reţinută în apartamentul lui Deacon mi se părea ca şi cum aş fi trăit o altă viaţă.

Deacon şi-a coborât mâna, cuprinzându-mi fundul, iar erecţia lui fierbinte îmi atingea piciorul.

— Probabil că trebuie să i-o returnez lui Sunny pe mămica ei, dar nu vreau să te las să părăseşti patul ăsta.

— Chiar trebuie să plec. Sharon trebuie să meargă acasă.

Mi-am trecut degetul peste buzele lui superbe.

— Treci pe la mine mai încolo?

— Ce zici dacă mă duc să iau micul dejun şi să-l aduc la tine?

— Mi-ar face plăcere. Foarte frumos din partea ta.

— Nu chiar. Am un motiv personal.

— Mda?

— Îmi hrănesc fata ca să aibă energie mai încolo când o voi iubi din nou cât timp Sunny îşi face somnul de frumuseţe.

Fata.

Habar nu avea ce efect avusese acest cuvânt asupra mea.

— Nu te îngrijora. Nu am terminat nici pe departe.

— Bine, pentru că nici eu nu am terminat cu tine.

19. DEACON. SPUNE-MI NUMELE!

Trei săptămâni au trecut de când am decis să rămân în New York şi nu a existat nici un moment în care să regret decizia. Mi se părea că eram cel mai norocos bărbat de pe Pământ. Reuşisem să-mi păstrez serviciul vechi, deşi o dădusem în bară cu managerii superiori pe ultima sută de metri. Am reuşit să păstrez apartamentul pentru că proprietarul încă nu-l dăduse altcuiva. Şi, peste toate, reuşisem să fiu cu fata visurilor mele, să-mi depăşesc temerile destul cât să îmi permit să rămân cu ea.

Carys a găsit o nouă dădacă pentru Sunny care o supraveghea vreo două ore în fiecare weekend pentru ca noi să avem întâlnirea. Timpul petrecut doar în doi era preţios.

Azi a fost una dintre acele zile – o zi de neuitat. Am ieşit în oraş la micul dejun şi am vorbit la masa de lângă fereastră mâncând brioşe şi bând ceaşcă după ceaşcă de cafea. Era o dimineaţă ploioasă în New York, aşa că ne-am petrecut ultima oră din întâlnirea noastră la mine în apartament înainte ca ea să se întoarcă alături.

Abia ce venisem de la baie când am dat peste o privelişte mai minunată decât orice mi-aş fi putut

imagina vreodată. Carys era complet dezbrăcată în faţa oglinzii înalte din dormitor. Şi *dansa*. Dansa atât de graţios, precum balerina care fusese odată. Cu călcâiele împreunate, şi-a ridicat braţele deasupra capului. Apoi s-a ridicat în poante de parcă ar fi purtat cu uşurinţă greutatea trupului ei. A aterizat pe călcâie scurt, înainte să-şi azvârle piciorul drept în aer. Apoi a făcut o piruetă. Baletul dezbrăcat cu Carys Kincaid în rolul principal a fost cel mai grozav spectacol pe care l-am văzut tot anul – posibil în toată viaţa mea.

A tresărit când a observat că o priveam în oglindă, punându-şi mâna în dreptul pieptului.

— O, Doamne! M-ai speriat.

— A fost uimitor, am spus când am păşit în cameră.

— Te-ai întors mai repede decât am crezut. Altfel nu aş fi…

— Ştiu. De asta e atât de uimitor, să te văd în elementul tău.

Mâna mi-a alunecat în jos pe pielea netedă a spatelui ei.

— Eşti frumoasă şi curajoasă. Îmi doresc să te fi văzut pe scenă, dar să te văd dansând aşa? Dezbrăcată în camera mea? E visul oricărui bărbat.

S-a întins pe vârfuri ca să mă sărute. Îmi plăcea la nebunie faptul că nu se grăbea să-şi pună hainele pe ea, că se simţea confortabil să se descopere în felul ăsta în faţa mea.

— Şi mie mi-ar fi plăcut să te fi văzut jucând fotbal, a admis ea. Ştiu cât de dureros e pentru tine să te gândeşti la zilele alea, dar pariez că erai incredibil în acţiune.

Am oftat.

— Mi-aş dori măcar să mai pot juca din când în

când. Doar fiindcă ceva îţi curmă cariera profesională, asta nu înseamnă că nu mai poţi practica niciodată ceea ce iubeşti – înţeleg asta. Dar de fiecare dată când mă gândesc să mă întorc la această pasiune, dau înapoi. Nu m-am mai atins de fotbal de ani de zile. La un anumit nivel, totuşi, intuiesc că mi-ar prinde bine dacă aş face-o. Ar fi terapeutic.

I-am condus buzele către ale mele.

— Poate într-o zi voi ajunge acolo. Tu mă poţi motiva.

Carys m-a apucat de fund.

— Îmi imaginez cât de sexy arăţi în echipamentul acela de fotbal.

Încă mai aveam vechiul jerseu pus deoparte într-o cutie în fundul dulapului. Era singura amintire pe care o păstrasem şi pe care îl luam peste tot oriunde mă mutam. M-am îndreptat spre dulap şi am localizat cutia. Când am scos tricoul albastru, inima mi-a luat-o la goană. Nu mai atinsesem materialul din ziua în care-l pusesem deoparte, în urmă cu un deceniu. Să-mi văd numărul şi numele *Mathers* scris pe spate mi-a dat fiori.

Carys a rămas cu gura deschisă.

— O, Dumnezeule, ăla e…?

Încă privindu-l, am aprobat din cap:

— Jerseul meu.

— Numărul opt.

Am oftat.

— Da.

Când mi l-am aruncat peste cap, am realizat brusc că-mi rămăsese un pic strâmt. Acumulasem ceva muşchi de atunci. O vreme, m-am privit în oglindă. Carys îmi stătea alături, glorios de goală. Eram mai înalt decât ea cu aproape treizeci de centimetri.

S-a mutat în spatele meu şi mi-a îmbrăţişat talia.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să te îmbraci cu acest tricou.

— Păi, tu m-ai inspirat. Mereu o faci.

M-am întors cu faţa la ea. M-a întâmpinat cu un rânjet poznaş.

— M-am cam excitat un pic când te-am văzut îmbrăcat aşa.

Am ridicat din sprânceană.

— Mda?

Mi-am apăsat pieptul de corpul ei gol.

— Vrei să ţi-o tragi cu fundaşul, fată obraznică?

— De fapt, da. Chiar vreau. Doar dacă fundaşul cu pricina eşti tu.

Mi-am coborât mâinile spre sexul ei şi am făcut cercuri cu degetele în dreptul deschizăturii.

— Sfinte Sisoe! Eşti deja umedă.

Obrajii ei s-au înflăcărat.

— Nu este nevoie de mai mult cu tine.

Penisul meu aproape că exploda şi nici măcar nu intrasem în ea. Niciodată nu am fost atât de nesătul aşa cum mi s-a întâmplat cu ea în ultimele săptămâni. Iar acest moment putea foarte bine să fie apogeul.

Şi-a strecurat mâinile pe sub tricoul meu în timp ce am continuat să o pipăi, devorându-i buzele. Cu fiecare suspin, membrul meu se întărea din ce în ce mai mult, până ce nu am mai reuşit să rezist. Ne-am prăbuşit în pat. Am făcut sex cam o jumătate de oră, dar aveam nevoie din nou de ea.

Am pescuit un prezervativ din dulap cât de repede am putut şi mi-am învelit penisul umflat, nerăbdător să o pătrund.

Aproape că mi-am dat drumul în secunda în care i-am simţit fierbinţeala, şi păsărica ei strâmtă în jurul

penisului meu.

Deşi eram conştient de dădaca de alături, nu m-am putut abţine să plonjez înăuntru şi-n afara lui Carys, făcând patul să scârţâie şi tăblia să se lovească de perete. Mai avea să treacă ceva timp până aveam ocazia să facem din nou asta – cel puţin până diseară – şi nu mai aveam răbdare. Ce pot să zic? Recuperam timpul pierdut.

— Deacon, a gâfâit ea în timp ce o pătrundeam.

Îmi plăcea al dracului de tare felul în care îmi pronunţa numele când eram înăuntrul ei. Adoram s-o aud când spunea orice în timpul sexului. Nu era tot timpul vocală, dar şi când o făcea, mă înnebunea.

— Spune-mi numele din nou.

— Deacon.

— Din nou, am poruncit împingând mai tare. Spune-mi nai-bii numele!

— Deacon… Deacon… Deacon.

— La naiba, Carys. Ce mă fac cu tine? Te vreau pentru toată ziua.

M-a apucat de fund şi m-a tras înspre ea.

— Ia-mă oricând ţi se face chef.

Când a spus asta, mi-am pierdut minţile. Mi-am dat drumul prematur, ceva ce nu mi se mai întâmplase din liceu. Dar în ultima perioadă, se întâmpla câte puţin.

— Rahat. Scuză-mă. Nu pot să mă controlez când sunt cu tine.

— Suntem bine. Îmi place când îţi pierzi controlul.

Când mi s-a calmat respiraţia, m-am întors spre ea.

— Cred că am nevoie de o duşcă să mă calmez un pic, opusul Viagrei.

— Mă auzi pe mine că mă plâng?

A afişat cel mai adorabil zâmbet.

Fiindcă terminasem înaintea lui Carys, mi-am scos scula şi mi-am îngropat faţa între pulpele ei, aducând-o pe culmile orgasmului câteva minute mai târziu.

După asta, am stat unul lângă altul, savurând ultimele clipe în care eram doar noi doi.

Ţinând-o strâns, m-am confesat:

— Nu-mi aduc aminte ultima dată când am fost atât de fericit. Mulţumesc că ai făcut imposibilul să nu-ţi pot rezista, şi astfel nu am făcut o greşeală enormă plecând la Tokyo.

— Şi tu mă faci fericită. Dar mă şi sperii, a admis ea.

Am clătinat din cap, simţindu-mi inima strânsă. Îi dădusem multe motive să-i fie frică, pentru că-i spusesem că sunt destinat să o dau în bară. Totuşi, jurasem că voi face tot posibilul să nu o fac.

— Ştiu că te-am speriat. Şi asta e din vina mea. Nu am mai fost implicat într-o relaţie din timpul facultăţii. Şi nici n-am vrut să fiu până nu te-am întâlnit pe tine. M-ai schimbat. Mă faci să vreau să fiu un om mai bun. Încă nu am încredere în mine. Vine din ani de lipsă de încredere în sine, dar astea sunt problemele mele şi nu au nici o legătură cu ce simt pentru tine.

Carys a părut pierdută-n gânduri.

— Cu toţii am dat-o-n bară în multe feluri, Deacon. Eu niciodată nu am plănuit să mai intru într-o altă relaţie. Îmi scosesem cu totul asta din cap. Deci, dintr-un anumit punct de vedere, amândoi învăţăm pe măsură ce trăim.

Am zâmbit, cuvintele ei m-au încălzit, făcându-mă să mă simt de parcă nu era necesar să am toate răspunsurile acum.

— Am petrecut prea mult timp sabotându-mă cu

grijile mele pentru viitor. Hai să luăm fiecare zi aşa cum vine. Îţi promit că am să fac tot posibilul să nu te rănesc.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Ştii asta, nu?

Sunny.

Am aprobat din cap.

— Înţeleg.

M-a luat de mână şi ne-am încrucişat degetele.

— Dar ai dreptate. Hai să luăm fiecare zi aşa cum vine.

Carys s-a întors la apartamentul ei în jur de două după-amiaza, iar eu m-am dus la sală ca să ard nişte calorii. Apoi m-am întâlnit cu Adrian la Starbucksul din cartierul meu. Nu ne mai văzuserăm de la petrecerea de rămas-bun pe care mi-o organizase cu o lună în urmă – un efort risipit.

Zâmbea larg în timp ce mă privea cum mă apropiam de masa noastră cu un cappuccino.

— Ce e cu privirea asta? am întrebat, trăgând un scaun.

— Nimic. Doar sunt bucuros să te văd şi curios să aflu ce-ai mai făcut, a chicotit el.

— Adică eşti curios să afli despre faptul că eu m-am îndrăgostit nebuneşte de o femeie.

— Nu credeam că am să prind ziua asta, omule.

— Da, păi… s-a întâmplat.

Am luat o gură, zâmbind din spatele ceştii.

— Ştiam din secunda în care am întâlnit-o că nu ai să renunţi la ea.

M-am încruntat.

— Pe bune?

— Când am văzut cum arată, ştiam că ai dat de belea. Dar felul în care te-ai dus la ea când tipul ăla a

abordat-o la petrecere? Asta a pus capac. Mă gândeam, cum se va muta omul ăsta de partea cealaltă a lumii când e în mod evident îndrăgostit de această fată?

A chicotit din nou.

— Apoi ai plecat de la afurisita de petrecere dată în cinstea ta ca să îi faci curte.

Îndrăgostit, nu?

Tocmai pusese o etichetă pe sentimentele mele pentru Carys. Ştiam că ăla era numele oficial a ceea ce simţeam, doar că nu fusesem conştient – nici faţă de mine, nici faţă de altcineva, cu atât mai puţin faţă de Carys. Poate că era timpul să o fac.

— Mă bucur că am reuşit să văd lucrurile clar înainte să mă mut în Japonia.

— Şi ce înseamnă asta – v-aţi mutat împreună acum?

— Nu. Am reuşit să-mi păstrez apartamentul. Şi o luăm încet, încercăm să ne cunoaştem mai bine.

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Pun pariu.

— Da, şi *asta*. *O grămadă*. Dar ne-am rezervat timp să şi ieşim şi să fim singuri doar noi. Nu e uşor, aşa că profităm de tot timpul de care dispunem.

— Aşa că… nu te supăra că întreb, ce naiba s-a schimbat?

— Ce vrei să spui?

— Ai spus la un moment dat că nu voiai să te implici niciodată într-o relaţie cu cineva care are un copil, că nu voiai să fii tată. Sentimentele tale pentru Carys au schimbat asta? De parcă are o păsărică magică ce te face să vrei să ai şi tu copii?

Asta m-a făcut să mă înfior. Şi tocmai atinsese punctul dureros, singurul lucru care mă măcina, acel

lucru care mă împiedica să respir până la capăt în preajma lui Carys. Ajunsesem să apreciez faptul că exista Sunny în viaţa mea, dar teama că eram responsabil cumva pentru ea, că aveam să o dezamăgesc, încă mă paraliza. Egoistul din mine nu voia să înfrunte aceste îndoieli chiar acum – pentru că mă bucuram prea mult de timpul petrecut cu Carys.

— Încă lucrez la asta, am răspuns.

Nu aveam de gând să mă gândesc la asta acum cu Adrian – niciodată de fapt. Ziua fusese perfectă şi voiam să o păstrez aşa.

— Ţin la Sunny destul, am zis. Şi vreau ce-i mai bun pentru ea. Timpul va decide dacă ce e mai bun pentru ea sunt… eu.

— Bine, în regulă. O să încetez să mă mai bag. Doar că nu vreau să te văd într-o situaţie fără ieşire.

— Înţeleg şi mersi pentru că-ţi faci griji, am zis. O să încerc să fiu sincer cu ea pe măsura ce înaintăm în viaţă.

A schimbat subiectul la cursele de Formula 1 şi am răsuflat uşurat.

După ce a plecat Adrian, am aşteptat la rând ca să iau un latte pentru Carys. Trecuseră deja câteva ore de când fuseserăm împreună, şi deja mi-era dor de ea. Realizam cât de puternice deveniseră sentimentele mele pentru ea.

Când barmanul a luat un pahar din carton pentru băutura lui Carys, l-am întrebat dacă pot să împrumut un pix ca să scriu un mesaj.

Inima mea a luat-o la goană cât aşteptam. Când barmanul a terminat de preparat spuma de lapte şi a turnat băutura, a pus capacul peste şi mi-a întins-o.

— Un latte cu o doză de vanilie la pachet pentru…

A făcut o scurtă pauză.

— „Te iubesc, Carys”?
Am ridicat mâna şi am zâmbit.
— Asta e a mea.

20. CARYS. PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT

În următoarele două luni, apetitul unuia pentru celălalt a rămas la fel de nestăvilit. Nu se asemăna cu nimic din trecut. Făceam sex aproape în fiecare seară. Venea la mine după ce Sunny adormea. Ne petreceam timpul împreună, vorbind, bând vin şi într-un final făcând sex ca animalele. Apoi se întorcea la el la apartament spre dimineaţă.

Din fericire, aveam o întâlnire programată pentru mai târziu în după-amiaza asta. Era o zi de sâmbătă rece şi uscată şi abia aşteptam să ies afară să mă bucur de atmosfera de toamnă odată ce dădaca avea să vină. Din nefericire, îmi venise ciclul, aşa că urma să nu avem parte de momente sexy de data asta.

Deacon avea nişte treburi de rezolvat azi, aşa că fusese de acord să se ducă la magazin pentru mine. Trebuia să cumpere nişte tampoane mari, pe lângă alte lucruri. La puţin timp după ce a ieşit, a sosit un mesaj.

Deacon: Care e diferenţa dintre Super şi Super Plus?

Carys: Super Plus sunt mai mari, mai absorbante. Doar că eu nu am observat nici o diferenţă.

Deacon: Iar eu sunt un… Super Plus sau Super?;)

Carys: Sigur un Super Plus.

Deacon: Deci, când vine vorba de mine… observi?

Mi-am dat ochii peste cap.

Carys: O, da.

Deacon: La naiba! Ar fi nasol să fiu „Regular”. Sau, mai rău, „Light”. (Brrr!)

Cumpărăturile erau mereu o aventură cu bărbatul ăsta. Deacon s-a oprit din a trimite mesaje, aşa că am presupus că a găsit ce trebuia şi a plecat. Câteva minute mai târziu, a sosit un alt mesaj.

Deacon: Crezi că lui Sunny i-ar plăcea asta?

A ataşat o poză cu el zâmbind larg şi un coş de cumpărături în miniatură umplut cu fructe şi legume din plastic.

Carys: Nu-mi dau seama. Dar cred că e adorabil.

Deacon: Arată-i poza. Vezi cum reacţionează.

Am dus telefonul în locul în care Sunny se juca. A zâmbit când i-am arătat fotografia. Dar am suspectat că nu a făcut-o datorită jucăriei.

Carys: A zâmbit. Dar sunt sigură că ţi-a zâmbit ţie. E la fel de îndrăgostită de tine cum sunt eu.

Deacon: Te iubesc la nebunie, Carys.

Inima voia să-mi sară din piept.

Carys: Şi eu te iubesc la nebunie.

Deacon: Să nu se confunde cu faptul că iubesc la nebunie să fac dragoste cu tine… pentru că asta e sigur. Dar te iubesc chiar mai mult decât ador să fac dragoste cu tine.

Din ziua când venise de la Starbucks cu o cafea într-un pahar pe cartonul căruia scria „Te iubesc, Carys”, telefoanele noastre şi schimburile de mesaje rareori se terminau fără să-mi spună că mă iubea. Şi nu mă săturam să aud sau să citesc asta. Probabil că-mi luase vreo zece minute să observ acel mesaj scris cu cariocă neagră, dar, şi când am făcut-o, am

izbucnit în lacrimi. Iar lucrurile, de atunci, au devenit din ce în ce mai bune.

Totul era perfect, în afară de faptul că tot nu înţelegeam de ce considera Deacon că n-ar fi fost partenerul ideal pentru mine. Acţiunile lui demonstrau contrariul. Ceva îmi scăpa, dar am ezitat să-l forţez să-mi dea răspunsuri pentru că ne aflam într-un moment foarte bun al relaţiei. Însă avertizarea lui încă mă bântuia. Uneori, mă îngrijoram imaginându-mi că într-o zi avea să se trezească şi să realizeze responsabilitatea pe care şi-a asumat-o – şi avea să plece.

Cel puţin momentan, eu şi Deacon eram maeştri la petrecutul timpului împreună. Imediat ce a sosit dădaca în acea după-amiază, ne-am retras alături. Oricând aveam timp pentru noi, mergeam la el acasă mai întâi, făceam dragoste, ca să ne asigurăm că am bifat asta. Apoi ieşeam în oraş, luam ceva de mâncare şi ne bucuram de oraş. Azi, pentru că nu puteam să fac sex cum trebuie, am folosit timpul petrecut în apartamentul lui ca să îi ofer plăcere lui, făcându-i sex oral şi mângâindu-mă la clitoris până ce am ajuns amândoi la orgasm. Satisfăcuţi, am făcut duş şi ne-am aventurat în oraş.

Amândoi am decis să mergem în Central Park. După o călătorie scurtă cu metroul, am mers un pic pe jos până la destinaţie. Pe drum, Deacon s-a oprit în faţa unui chioşc. M-a luat de mână şi m-a invitat înăuntru. Pe raft era o minge cu emblema „Iubesc New Yorkul”. Şi-a rotit-o pe degete şi mi-a pus o întrebare:

— Ai vrea să te joci cu mine un pic?

Ştiam că Deacon nu se mai atinsese de fotbal din

facultate. Pasul ăsta era monumental.

— Bineînţeles că da. Aş fi încântată să încercăm asta.

A zâmbit şi m-a sărutat pe frunte.

— A sosit vremea.

— Va fi prima dată când arunc o minge, l-am avertizat.

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Pe bune?

— Sunt o începătoare get-beget când vine vorba de a mă juca cu orice *bilă* de-a ta, l-am tachinat.

— Poate că ar fi bine să te păstrăm aşa, a concluzionat el, făcându-mi cu ochiul.

Când am ajuns în parc, Deacon mi-a arătat tot ce trebuie să fac, stând în spatele meu, ţinându-mă strâns şi trecându-şi braţul pe după talia mea. A încercat să mă înveţe cum se ţine mingea corect.

— Pune-ţi degetul mijlociu chiar aici, unde se împreunează cusătura.

Mi-a desfăcut degetele. Apoi s-a oprit să mă sărute pe gât.

— Credeam că asta e o lecţie de fotbal.

— Mmm… nu mă pot abţine. De fiecare dată când sunt în preajma ta, simt nevoia să te ating – compensând pentru toate lunile alea în care am fost cuminte, presupun. Acum sunt dependent de tine.

Am zâmbit. Corpul meu era mereu conştient de prezenţa lui, tânjind după atingeri în fiecare secundă pe care o petreceam împreună, practic făcându-mă să fiu la fel de dependentă. Nu fusesem niciodată într-o relaţie atât de satisfăcătoare şi sexual, şi emoţional. Înainte ca Charles să mă trădeze, credeam că eram îndrăgostită de el. Dar nu experimentasem nici măcar un strop din ceea ce aveam cu Deacon. Dacă relaţia

mea cu Deacon eşua, aveam să trăiesc cea mai mare dezamăgire.

Deacon a luat mingea de la mine şi a început să facă demonstraţii.

— Când arunci mingea, se va învârti pe degetele tale în aşa fel încât să prinzi o mişcare de rotaţie.

Primele dăţi când am încercat să imit tehnica lui au fost dezastruoase.

— Vino aici! a spus el. Hai să-ţi arăt cum trebuie să te poziţionezi ca să arunci!

S-a aşezat din nou în spatele meu şi i-am simţit căldura trupului. Şi-a băgat mâna între picioarele mele, depărtându-le. Fierbinţeala atingerii lui mi-a făcut corpul să-şi dorească mai mult.

— Trebuie să-ţi aşezi picioarele la o distanţă egală cu cea dintre umeri, cam aşa.

Mâna lui a aterizat pe fundul meu în timp ce mă împingea un pic în jos.

— Îndoaie-ţi genunchii un pic.

Apoi mâna i-a alunecat cuprinzându-mi şoldurile.

— Nu-ţi mişca picioarele, ci doar partea de sus a corpului dintr-o parte în alta şi în acelaşi timp roteşte-ţi umerii.

M-a înconjurat cu braţele şi le-a folosit ca să-mi întoarcă delicat corpul.

— Vezi asta? Asta e mişcarea când vei arunca mingea.

— Minus erecţia ta pe care o simt în dreptul fundului meu, nu-i aşa? am râs.

— Dacă vrei, putem rezolva şi asta.

Mi-a sărutat ceafa.

— Nu am făcut sex azi, aşa că sunt în mod special, aţâţat. Nu mă băga în seamă.

— Ah, dar nu mă deranjează deloc.

Într-un final, Deacon s-a tras deoparte. Am pasat mingea de la unul la altul, şi inima mea a explodat de fericire când i-am văzut zâmbetul pe faţă. De câte ori prindeam mingea, el mă felicita.

La final, m-a trântit pe pământ şi m-a sărutat pe gât în timp ce stăteam întinşi în iarbă. Asta a marcat finalul jocului. Nici nu ne dădeam seama dacă oamenii se uitau la noi.

— Arăţi neobişnuit de frumoasă azi, a spus el. Poate fiindcă păreai atât de fericită când ne jucam şi asta ţi-a scos în evidenţă frumuseţea naturală.

I-am luat faţa minunată în palme.

— Fericirea e frumoasă, nu-i aşa?

— Ai atâtea treburi pe cap că uneori uit cât de tânără eşti. Astăzi eşti doar o fată lipsită de griji.

— Paşi mici, nu-i aşa?

A rânjit.

— Nu m-aş fi gândit niciodată să mai ating o minge dacă nu eram cu tine. Ştiu că ţi-am mai spus, dar am să o mai fac o dată… mă inspiri, mă motivezi să fiu mai puternic. Simt asta mai mult ca oricând, de parcă trebuie să fiu puternic pentru tine – şi pentru Sunny.

Se obişnuia cu ideea de a fi tată pentru fiica mea? Îmi spusese că nu voia copii. Refuzasem să-mi fac speranţe şi, în schimb, îmi jurasem să mă bucur de fiecare zi aşa cum venea ea. Dar altceva mă făcea curioasă.

— I-ai spus familiei tale de mine?

A clipit de câteva ori, părând surprins de întrebarea mea.

— Mama mea ştie despre tine. Sunt sigur că l-a informat şi pe tata, deşi eu nu am vorbit cu el despre asta.

— I-ai spus de Sunny, că eu am un copil?

M-am pregătit pentru răspuns.

— Da, bineînţeles. Nu aş ascunde asta.

Deşi asigurarea primită din partea lui m-a făcut să mă simt mai bine, plutea în aer o senzaţie de disconfort din cauza subiectului.

— Şi cum se simte mama ta în legătură cu faptul că te vezi cu cineva care are un copil?

— Singurul lucru pe care-l vrea e să fiu fericit. Doar atât şi-a dorit. Tatăl meu e un tip critic în general, şi sunt sigur că a găsit el câteva motive ca să se îndoiască de alegerea mea. E Gică-contra de la natură. De aia nici nu mă deschid faţă de el.

— Şi fratele tău? Cu el vorbeşti?

— Relaţia mea cu Alex e mai bună acum decât în trecut. Vreme de câţiva ani am fost gelos pe el. Când am absolvit facultatea, el abia îşi începea cariera de fotbalist şi, deşi eram mândru de el, mental nu eram pregătit să fac parte din viaţa lui – însemna să fiu faţă în faţă cu visul pe care eu îl pierdusem. Nu am fost la înălţime.

— Şi el cu ce se ocupă acum?

— Lucrează la o firmă de consultanţă financiară în Minneapolis. Vorbim la telefon din când în când, dar n-am mai vorbit cu el de când suntem împreună. Am dat-o în bară cu Alex, aşa că e treaba mea să repar relaţia. Ştiu că trebuie să lucrez la asta.

— Când ai de gând să te mai vezi cu familia ta?

— Se presupune că ar trebui să mă duc acasă de Crăciun.

— Aha…

Asta însemna că nu avea să fie cu noi de sărbători.

— Dar planurile astea le-am făcut înainte ca noi doi să fim împreună, a clarificat el. Aş vrea să petrec

Crăciunul cu tine.

Am zâmbit.

— Sunt sigură că familia ta îşi doreşte să te vadă, dar aş iubi dacă am petrece sărbătorile împreună.

— Poate că am să mă duc acasă câteva zile şi m-aş întoarce în ajun. Găsim noi o soluţie.

Deacon a întors foaia.

— Şi la tine? Care e treaba cu familia ta? Nu vorbeşti prea des de mama sau de tatăl tău. Nu te vezi cu ei de sărbători?

— Mama vine în oraş o dată la doi ani. Nu ne-am mai văzut de la Crăciunul trecut. Anul ăsta, de sărbători, se duce în Caraibe cu prietenul ei. Fratele meu, Aaron, e fotograf pentru un blog de călătorii. E în Praga acum şi nu cred că plănuieşte să se întoarcă în State anul ăsta. Şi cam aia e. Asta e familia mea. Îi iubesc, dar nu ne vedem la fel de des precum mi-aş dori.

— Sunt surprins că mama ta nu vrea să petreacă mai mult timp cu nepoata ei.

Am ridicat din umeri. Eram de acord.

— Mama mea a fost mereu un pic mai distantă. Aşa e ea. Ne-a vizitat când s-a născut Sunny şi apoi la Crăciunul trecut, dar nu a mai venit de atunci.

Voiam să-i spun lui Deacon că-l simţeam mai aproape decât pe membrii propriei familii, dar nu-mi găseam curajul. Mereu aveam grijă să nu spun lucruri care ar fi putut să-l facă să se simtă îndatorat faţă de mine. Voiam ca el să fie primul care ajunge la anumite concluzii despre noi. Cu siguranţă, îmi spusese de destule ori că mă iubea, doar că speram ca dragostea lui să nu fi avut o dată de expirare.

— Atunci mama ta nu ştie ce ratează când stă departe de nepoata ei.

Zâmbetul lui ascundea o urmă de tristeţe.

— Şi apropo de Sunny, crezi că e destul de mare ca să aprecieze vizita la o fermă?

— Cu animale?

— Da. Am un coleg de muncă a cărui familie deţine o fermă în partea de nord a statului. E genul de loc unde oamenii plătesc bilet de intrare. Am verificat pe site. Au animale pe care le poţi mângâia şi un magazin de cadouri. Crezi că i-ar plăcea aşa ceva?

— La naiba, dacă nu ei, mie sigur! Dar da, cred că i-ar plăcea. Se luminează ori de câte ori o luăm la plimbare şi vede un căţel.

— Atunci ar fi bine să plănuim excursia. Poate weekendul următor, dacă vremea e frumoasă.

— Sună minunat!

Am privit ceasul.

— Ar fi bine să mergem. Dădaca trebuie să plece în jumătate de oră.

— Rahat, bine.

S-a ridicat şi a întins mâna ca să mă tragă după el.

— Timpul petrecut cu tine mereu trece repede.

— Aşa e. Şi apreciez că insişti să o facem săptămânal. E important să petrecem timpul ăsta doar noi doi.

Am arătat un pic timorată.

— Nu mă pot abţine să nu te păstrez doar pentru mine uneori.

Am luat cafele de la un chioşc mobil pe drumul înapoi către metrou. Chiar şi asta mi se părea un lux. Simţeam că revin la vechea mea personalitate, persoana care eram înainte să o nasc pe Sunny. Mă bucuram să fiu mămică, dar până să beneficiez de timpul pe care mi-l doream pentru mine, nu am realizat cât de dor îmi era de anumite aspecte din

viaţa mea anterioară. Acum părea că le aveam pe toate.

Oare asta se întâmpla fiindcă mă regăsisem sau fiindcă Deacon mă completa?

21. DEACON. ULTIMELE CUVINTE

Am închiriat o maşină pentru călătoria de nouăzeci de minute către nord spre Poughkeepsie şi am avut parte de un drum lin, fără trafic. Fusese în mod cert o idee bună. Acum o ţineam pe Sunny călare pe un ponei la Fermele Archwood. Mereu a fost un copil vesel, dar poneii i-au adus o fericire pe care nu o mai întâlnisem înainte la ea.

După plimbarea cu poneiul, m-am dus să iau cafele pentru mine şi Carys de la mica clădire concesionată, în timp ce ea a dus-o pe Sunny în zona cu iarbă şi cu dovleci. Sunny mergea acum singură. Deşi un pic nesigură, era complet mobilă.

După ce am comandat băuturile, femeia despre care ştiam că era una dintre proprietarele fermei mi-a zâmbit.

— Fiica ta arată de parcă se distrează de minune la noi. Sunt aşa de bucuroasă că aţi reuşit să ajungeţi la noi azi.

Vorbisem un pic cu ea când am ajuns, dar nu mi-am dat seama că ea a presupus că eu eram tatăl lui Sunny. Am deschis gura să o corectez, dar a ieşit altceva:

— Îţi mulţumesc. Da… a meritat călătoria.

Începeam să-mi imaginez o viaţă alături de Sunny?

— Ştii, a continuat ea, avem aici ceea ce se numeşte terapie ecvestră. E gândită pentru copiii cu nevoi speciale. E un pic cam mică acum, dar e posibil

să fie ceva la care puteţi apela pentru când va creşte.

— Şi ce face această terapie? am întrebat.

— Păi, sunt multe beneficii, atât fizice, cât şi mentale pentru cei care învaţă să călărească. Pe partea fizică, îmbunătăţeşte echilibrul, coordonarea şi aptitudinile motorii în general. Şi cognitiv, ajută cu atenţia, comunicarea şi cu orientarea în spaţiu. Nu mai menţionez beneficiile sociale şi emoţionale.

— Ai un pliant pe care l-aş putea studia acasă?

— Desigur.

A întins mâna spre un dulap şi a scos o broşură pe care mi-a înmânat-o.

— Mersi, chiar apreciez.

Entuziasmat să-i povestesc şi lui Carys, am pus broşura în buzunarul de la spate.

Cât am aşteptat să ne prepare cafelele – cu frişcă şi un plic de zahăr fiecare – mi-am dat seama că, dacă o străină concluzionase că eram tatăl lui Sunny, probabil că şi Sunny credea acelaşi lucru. *Oare Sunny crede că sunt tatăl ei?*

Tehnic, eram singurul bărbat pe care-l cunoştea. Cum mă făcea asta să mă simt? În afară de faptul că eram într-o relaţie cu Carys, în acest moment nu mai voiam să pun o etichetă în plus. Era iubita mea. Am clarificat asta în mod repetat. Dar fiica ei nu avea nici un rol, decât acela că îmi era dragă. Mă făcea sincer fericit să petrec timp cu Sunny şi îmi făcusem un scop în viaţă din a o face să zâmbească. Deşi era dificil să recunosc, ştiam că o iubeam şi pe Sunny. Dar asta venea la pachet cu lucrurile pe care mă jurasem că nu o să le am – şi pe care nu le meritam. *Fiecare zi la rând.*

Femeia mi-a întrerupt gândurile când mi-a întins două cafele aburinde. Am luat câte o protecţie din

carton pentru fiecare băutură după care le-am pus capacele.

— Pot să iau şi din astea? am întrebat arătând spre nişte acadele pe băţ roz.

— Bineînţeles.

După ce am plătit şi m-am întors afară, le-am localizat pe Carys şi pe Sunny venind în direcţia mea. Nu mă observaseră încă, aşa că mi-am luat un moment să apreciez femeia frumoasă care îmi aparţinea şi adorabila ei fetiţă. Sunny aproape că s-a împiedicat în timp ce-şi făcea loc cu un dovlecel în mână. Când a văzut că mă apropii, Carys s-a aplecat ca să mă arate lui Sunny. Expresia de pe faţa lui Sunny când m-a observat a fost nepreţuită; şi-a luat avânt, părând nerăbdătoare să ajungă la mine şi atât de mândră că ţinea un dovleac mic, dar care părea cumva imens între degeţelele ei.

Când s-a apropiat, a întins dovleacul. Voia să mi-l dea mie. Mi s-a încleştat inima. Nu meritam piedestalul pe care mă aşezase acest îngeraş. Încrederea pe care mi-o acorda era atât de pură şi nu se asemăna cu nimic din ce experimentasem până atunci.

— Ce ai făcut?

Am îngenuncheat, punând cafelele şi acadelele pe asfalt înainte să întind mâinile.

— E pentru mine?

Obrajii ei s-au înroşit, de parcă se simţea timidă să mi-l ofere. Era adorabilă.

Am luat dovleacul cu o mână şi am tras-o cu cealaltă.

— Mulţumesc foarte mult. Îmi place la nebunie, i-am şoptit la ureche. Te iubesc şi pe tine.

Vorbeam foarte serios. O iubeam pe Sunny.

Ochii lui Carys i-au fixat pe ai mei. Acum ştia unde mi-era inima. Din ce în ce mai mult, mă lăsam pradă faptului că, deşi nu alesesem viaţa asta, fusesem ales. Şi mă simţeam cel mai norocos bărbat.

În legătură cu îndoiala care mă acaparase? Vocea care-mi spunea că nu meritam nimic din toate astea? Vocea care-mi zicea că o să dau greş inevitabil, aşa cum făcusem cu tot ce a fost important pentru mine? Trebuia să-i spun mai des să se ducă dracului.

Pe drumul de întoarcere, am ascultat nişte Bee Gees în maşina închiriată şi am coborât geamurile pe autostradă.

Sunny iubea senzaţia vântului pe faţă, ceea ce i-a declanşat un acces de râs şi ţipete de bucurie. Am aflat asta din greşeală, când am coborât un alt geam decât trebuia.

Părul ei blond zbura în toate părţile, ochii ei închişi pe jumătate în bătaia vântului.

— Îi place să trăiască pe muchie de cuţit, am zis pe deasupra zgomotului. Poate că o să ajungă motociclistă când va creşte mare.

Carys a râs.

— Hai să nu ne dorim asta. Mi-aş face prea multe griji.

— Şi dacă eu aş face-o fericită?

A ridicat din umeri.

— Ar trebui să-mi văd de treaba mea.

— De fapt..., am admis eu. Nu cred că aş putea să fac faţă acestui gând nici eu. Aş fi îngrijorat de moarte.

Carys şi-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Ooo, asta e aşa drăguţ...

Au fost ultimele cuvinte pe care mi le amintesc

înainte să avem accidentul.

22. CARYS. SINGURA CONSOLARE

Două luni mai târziu

Simone urma să treacă azi pe la noi şi avea să fie dificil să-i povestesc întâmplările din ultimele două luni. Nu voiam să vorbesc despre ele, dar era timpul să le scot la lumină. Azi aveam să retrăiesc fiecare amintire dureroasă. Aveam să reiterez ceea ce mi se păruse un coşmar din care nu mă puteam trezi. Pe de o parte, săptămânile astea au trecut într-o clipită, pe de altă parte, mi se părea că trecuse o eternitate de când îl văzusem pe Deacon ultima dată.

În majoritatea dimineţilor, la trezire, îmi lua vreo câteva secunde să mă obişnuiesc cu noua realitate – şi apoi mă lovea din plin faptul că Deacon nu mai era.

Deacon plecase.

Nu conta cât de des mă gândeam la toate astea, nu reuşeam să justific plecarea lui din New York. Dar era realmente o surpriză? Nu. Fiindcă mă avertizase. Mă avertizase să nu am încredere în el şi nu-l ascultasem. Nu există şi o vorbă despre asta? Când cineva îţi arată cine este, ai face bine să-l crezi. Am crezut că eu eram persoana care să-l schimbe şi că iubirea lui pentru mine avea să depăşească frica pe care o avea de a fi cu cineva care are un copil.

Ceva s-a rupt în el imediat după accident. A intrat în vrie, iar eu n-am mai fost în stare să-l aduc înapoi pe bărbatul pe care-l cunoşteam. Ştiam că un accident îi ruinase cariera de fotbalist în urmă cu un deceniu, aşa că m-am gândit că poate era vreun simptom de stres posttraumatic. Orice ar fi fost şi oriunde se afla

acum, speram că avea parte de ajutorul necesar.

A trecut mai mult de o lună de când plecase Deacon şi urma să-i explic totul şi lui Simone azi. Când avusese loc accidentul nostru, ea era la Paris, unde dansa într-un spectacol. Şi deşi era acasă de câteva săptămâni, nu mă încumetasem încă să o văd. Dar a insistat să mă vadă azi.

Un pic mai târziu a sosit cu două cafele de la Starbucks. Era prima dată când beam Starbucks după multă vreme, fiindcă pe ultima mi-o cumpărase Deacon, iar eu stăteam departe de acel loc – îmi aducea aminte de el. Cum aveam să mă mai uit vreodată la un recipient Starbucks şi să nu-mi aduc aminte prima dată când mi-a spus că mă iubea?

Simone a lăsat băuturile pe măsuţa de cafea şi m-a luat în braţe.

— Sunt atât de confuză, Carys. Ajută-mă să înţeleg ce naiba s-a întâmplat cât am fost plecată.

M-am dus lângă măsuţă şi am ridicat latte-ul. Chiar şi gustul cafelei îmi aducea aminte de el. Privirea mea a rămas fixată pe recipientul de carton unde era scris numele „Simone”, într-o parte. Am simţit cum se formează o lacrimă, chiar înainte să cadă. Mi-am şters obrazul.

— Doamne! Şi mi-am jurat că n-o să plâng!

— Orice ar fi, trebuie să te descarci.

A privit în jur.

— Unde e Sunny?

— Doarme.

— Bine, în regulă. O să ne lase ceva timp să vorbim.

Ne-am aşezat cu băuturile pe canapea. Îi povestisem lui Simone detalii ale accidentului – că o maşină ne lovise pe drumul de întoarcere de la ferma

din Poughkeepsie. Că ne-a lovit destul de tare şi am rămas cu nişte vânătăi, dar că nici unul dintre noi nu fusese grav rănit – pe dinafară cel puţin. Dar nu am elaborat în legătură cu ce s-a întâmplat după accident. Ştia doar că eu şi Deacon ne-am despărţit.

— De unde să încep?

Am luat o gură de aer adâncă şi am început să povestesc.

— Ziua în care s-a întâmplat accidentul a fost o zi perfectă. Am dus-o pe Sunny la o fermă în nordul statului. Eram ca o mică familie. Deacon i-a spus lui Sunny că o iubeşte. Era totul foarte frumos.

— Asta a fost înainte de accident?

Am dat din cap.

— Accidentul s-a întâmplat în drum spre casă. Un bărbat care conducea un camion ne-a lovit maşina închiriată, împingându-ne într-o balustradă. Aveam geamul jos pentru Sunny, aşa că era destul de multă gălăgie, dar nu cred că asta a făcut diferenţa. S-a întâmplat totul foarte rapid. N-am impresia că aveam ce să facem ca să prevenim acest accident. Dar nu cred că Deacon a simţit la fel, totuşi.

A oftat.

— Nu înţeleg…

— Nici eu, Simone.

Am clătinat din cap.

— Oricum, am mers cu toţii la camera de urgenţe, preventiv, dar ni s-a dat drumul să plecăm acasă destul de repede. Deacon însă nu mai era acelaşi. Petrecea tot mai mult timp în apartamentul lui, departe de noi. Se învinovăţea pentru ce s-a întâmplat, a spus că reflexele lui nu au fost destul de rapide, că vântul i-a distras atenţia.

— Dar nu a fost vina lui, a insistat ea.

— Nu. Dar se simţea responsabil să ne protejeze. Cred că, dacă nu aveam centurile de siguranţă, am fi murit cu toţii.

— Dar le aveaţi. De ce crezi că e atât de dur cu el însuşi?

Am oftat.

— I-a adus aminte de ceva nasol din trecut. În facultate a avut un accident care i-a terminat cariera de fotbalist.

A clătinat din cap.

— Bine… uau…

— Am încercat să-l determin să vorbească despre ceea ce simţeam, dar a continuat să se învinovăţească, spunând că Sunny ar fi putut să moară şi ar fi fost din vina lui. Am sperat că avea să-i treacă în timp, că îşi va reveni din chestia asta, dar nu s-a întâmplat.

— Când a plecat?

— La câteva săptămâni după accident. Într-o seară, a trecut pe la mine. M-am retras să fac un duş, şi l-am lăsat să o supravegheze pe Sunny.

Când mi-am adus aminte am închis ochii.

— Am ieşit din duş, înainte ca el să-şi dea seama că eram acolo, şi l-am auzit vorbind cu ea. La final i-a spus: „Ştiu că nu ai să-ţi mai aduci aminte de mine, dar eu nu am să te uit niciodată”.

Simone şi-a dus mâna la piept şi faţa ei s-a întristat.

— Oh… nu…

— Am zis: „Deacon, despre ce vorbeşti?” Şi el a tresărit, şocat să mă vadă stând lângă el înfăşurată în prosop.

Am ezitat.

— Plângea. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Spunea încontinuu: „Îmi pare rău, Carys. Îmi pare rău.

Nu pot să fac asta. Îmi pare aşa de rău”.

Simone m-a mângâiat pe spate.

— O, Dumnezeule! Şi tu ce ai făcut?

Am clătinat din cap.

— Mi s-a rupt filmul. Am început să ţip: „Ştiam că ai să faci asta. Ştiam că ai să-mi faci asta”. Şi era adevărul, fiindcă m-a avertizat încă de la început că avea să mă rănească, nu intenţionat bineînţeles, dar că se va întâmpla. Şi eu nu am ascultat. Nu l-am ascultat, fir-ar a naibii de treabă, şi e vina mea!

— Cum a reacţionat când i-ai reproşat asta?

— Se holba la mine. Nu zicea nimic. A încercat să mă atingă la un moment dat, dar nu l-am lăsat. I-am zis să plece. Nu mai puteam să ascult nimic din ce avea să mai zică. Nu-mi păsa că el nu mai luptă pentru noi.

— Iisuse Hristoase, Carys. Unde e acum?

— A mai rămas câteva zile prin preajmă, m-a mai sunat ca să se asigure că sunt bine, dar n-am mai răspuns. Ştiu că nu am reacţionat matur, dar eram prea rănită. Într-un final, mi-a trimis un mesaj că el pleacă în Minnesota pe termen nedefinit, spunând încă o dată cât de rău îi părea.

— Cum poate să plece în Minnesota dacă are o viaţă aici?

— Poate să muncească de oriunde. Şi familia lui e acolo.

— Încă e chiriaşul apartamentului vecin?

— Aparent, da. Nu am auzit şi nici n-am văzut nimic care să demonstreze contrariul.

A clătinat din cap.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat.

Am dat din umeri.

— Mai bine acum decât peste cinci ani, când aş fi

fost şi mai implicată.

Încercam să par puternică, dar mă simţeam exact opusul. În majoritatea nopţilor adormeam plângând, rugându-mă ca la trezire să aflu că fusese doar un vis urât, că trupul cald al lui Deacon era alături. Siguranţa pe care o simţisem alături de el era o amintire îndepărtată acum. Deşi îmi frânsese inima, încă mi-era dor de el. Chiar mai mult decât ca iubit, îmi era dor de prietenia lui.

— Şi ce se întâmplă dacă-şi revine, se întoarce şi te imploră să-l ierţi? a întrebat Simone.

În adâncul sufletului, ştiam că plecarea lui nu avea legătură doar cu mine şi Sunny. Avea propriile lui probleme şi cumva accidentul îl aruncase acolo, în locul acela întunecat unde mai fusese şi altădată. Deşi înţelegeam asta, nu puteam să trec destul de mult peste propriile sentimente rănite ca să concep că l-aş putea ierta. Şi *chiar* dacă aş fi reuşit asta, încrederea pierdută ar fi fost o problemă între noi.

Mi-am strâns ochii.

— S-a terminat. Chiar dacă se întoarce, nu pot să mai am încredere în cineva care m-a părăsit o dată. Nu doar pentru mine îmi fac griji. E şi Sunny. Îmi e mai bine să nu mă mai implic cu nimeni o perioadă. E prea mare riscul. Deacon a fost singura mea şansă şi a eşuat mizerabil. Nu-mi mai pun inima la bătaie în felul ăsta niciodată.

O expresie tulburată a traversat chipul lui Simone.

— Asta chiar e trist. Totuşi simt că atunci când durerea va trece, poate vei gândi altfel. O să dureze ceva timp, dar să nu-ţi pierzi încrederea, Carys. Eşti încă foarte tânără.

Voi mai putea să iubesc vreodată? Mi se părea al dracului de greu în momentele astea.

Mi-am frecat tâmplele.

— Nu ştiu ce să zic, Simone. Chiar nu ştiu.

După ce a plecat Simone, am mers la Sunny să o trezesc. În timp ce i-am schimbat scutecul, a spus ceva care m-a aruncat în fântâna cu melancolie.

— Deek.

Inima mea s-a spart în bucăţi. Era doar în imaginaţia mea? Nu a mai zis „Deek” de când a plecat el. Sau poate realiza abia acum că nu mai era cu noi? Sau sunetul pe care-l scosese era doar o coincidenţă?

Indiferent de răspuns, m-am simţit obligată să răspund:

— Deacon a plecat, iubirea mea. Îmi pare foarte rău.

Cred că mai mult mă consolam pe mine. Puteam doar să sper că Sunny va începe să-l uite. Singura consolare era că ea era prea mică să-şi aducă aminte de toate astea.

Târziu în seara aia, abia ce mă aşezasem pe canapea ca să mă uit un pic la televizor când a sunat telefonul. Nu prea mă căuta lumea la ora aceea. Soneria m-a făcut să tresar, gândindu-mă că s-ar putea să fie Deacon. Nu era. În loc să spun „Alo”, am răspuns:

— Ce vrei, Charles?

Deşi acceptasem că aveam să-l las să ne viziteze la un moment dat, deocamdată nu era cazul. Aşa că, de fiecare dată când suna Charles, încă îi dădeam aceeaşi versiune a răspunsului: nu eram pregătită să o vadă pe Sunny.

— Ţi-am spus că nu renunţ. Am să continui să te sun până primesc un răspuns favorabil. Aş vrea să-mi

văd fiica.

Nu aveam chef de asta.

— Nu ai nici un drept să o vezi, aşa că nu trebuie să respect nici o condiţie. Dacă te las să o vezi, va fi doar fiindcă sunt eu fată bună.

— Bine. Am înţeles. Dar nu pot să renunţ, Carys. Am făcut o greşeală uriaşă în modul în care am tratat lucrurile când s-a născut.

A răsuflat adânc în telefon, sunând învins.

— Şi, din nou îţi spun, îmi pare rău că am încercat să o văd fără permisiunea ta. Aşa cum ţi-am spus, nu se va mai întâmpla niciodată.

Trebuia să încetez să prelungesc inevitabilul. Poate că eram prea slăbită ca să mă mai cert cu cineva, aşa că am capitulat.

— Vrei să o vezi?

— Da, a răspuns el imediat.

— Vino mâine după-amiază la unu.

Charles a răsuflat uşurat.

— Îţi mulţumesc, Carys. Mulţumesc.

A doua zi, Charles stătea în uşă, ţinând în braţe un urs de pluş mai mare decât Sunny.

M-am dat la o parte.

— Intră.

M-a analizat din cap până-n picioare.

— Arăţi minunat.

Afirmaţia asta chiar m-a amuzat având în vedere că nu aveam nici un strop de machiaj. De fapt, mă îmbrăcasem în blugi şi tricou special pentru ocazia asta.

Ochii lui s-au plimbat prin cameră.

— Unde e Sunny?

— Doarme. Urmează să o trezesc. De obicei nu o

fac decât dacă e vreun motiv.

Când i-am spus să vină la unu, nu m-am gândit că Sunny avea să doarmă. Dar am optat să păstrez ora întâlnirii pentru că voiam să se termine cât mai repede.

— Pot să te însoţesc când o trezeşti?

Am ridicat din umeri.

— De ce nu?

Am făcut o conversaţie uşoară în sufragerie atât cât am putut, după care am decis să o trezesc pe Sunny un pic mai devreme, împotriva principiilor mele.

Charles m-a urmat în cameră. Am ridicat-o pe Sunny din pătuc. I-a luat câteva secunde până şi-a deschis ochii complet. Când l-a văzut pe Charles, nu a avut nici o reacţie.

— Salut, fetiţă frumoasă, a spus el, părând vrăjit de ea.

Sunny a continuat să-l privească cu indiferenţă. Poate că detecta tensiunea dintre noi.

— Eu sunt Charles, a spus el. Şi îmi pare foarte rău că nu am venit să te văd mai devreme. Nici n-ai idee.

Părea emoţionat.

Era sincer? Probabil. Deşi era un pic cam târziu pentru mine să uit ce mi-a făcut – sau ce nu a făcut – până în momentul ăsta. Nu aveam să uit, dar puteam să lucrez la iertare. Credeam că-i pasă de ea, în ciuda a tot ce se întâmplase. Şi chiar credeam că regreta felul în care se purtase.

Charles ne-a urmat înapoi în camera de zi. Am stat în tăcere cât timp a privit-o pe Sunny jucându-se pe podea cu jucăriile, care acum includeau şi ursul de pluş pe care îl adusese el.

— Te-am întrebat ceva odată şi m-ai ignorat. Aşa că am să te mai întreb o dată. Cine era bărbatul care avea grijă de Sunny în seara cu gala? a întrebat el deodată.

Pieptul mi s-a strâns.

— Încă mai cred că nu e treaba ta.

— Ştiu că nu e. Sunt doar curios.

— Era un fost iubit, am recunoscut.

— Fost? Ce s-a întâmplat?

— Nu contează.

Charles a clătinat din cap, abandonând subiectul. Am continuat să ne uităm la Sunny în linişte. Ea bolborosea şi ciripea în timp ce încerca să vorbească cu ursul uriaş.

Şi-a frecat mâinile şi s-a întors către mine.

— Ce pot să fac ca să repar lucrurile între noi? Ştiu că am pierdut toate şansele de a mai fi vreodată iubitul tău. Dar, la naiba, Carys, trebuie să rectific greşelile pe care le-am făcut. Vreau să ajungem în punctul în care suntem politicoşi unul cu altul, poate chiar prieteni. Ştiu că e cale lungă, dar nu-mi poţi interzice să visez.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu ce să zic.

A privit tavanul şi a oftat.

— Carys, când te-am întâlnit eram nebun după tine. Nu sunt sigur că realizezi cât de rău îmi făcea asta. Îţi admiram frumuseţea şi eleganţa chiar de dinainte de a fi rănită sau de a lucra pentru mine. A trebuit să-mi ascund atracţia faţă de tine fiindcă eram căsătorit. Apoi, când eu şi cu Violet ne-am despărţit, asta mi-a lăsat o fereastră deschisă pentru noi. Nu am simţit vreodată că te merit. Dar te iubeam. De-adevăratelea – încă te iubesc. Dar era ceva ce

iubeam şi mai mult – pe copiii mei. Din ce în ce mai mult, am văzut cum divorţul iminent le făcea rău. Am început să mă frământ dacă luasem decizia corectă de a-mi părăsi familia. M-am convins că soluţia era să mă împac cu Violet, când în realitate nu era cazul. Am fost un laş când mi-am pus nevoile personale pe primul loc. În acel moment, desigur, nu ştiam că erai însărcinată. Când am aflat, deja luasem decizia să îmi salvez familia. Şi apoi, ea a început să mă ameninţe. Eu…

— Ştiu deja de ce…

— Te rog, lasă-mă să termin, m-a întrerupt el.

Am răsuflat exasperată.

— Când Violet a aflat despre sarcina ta, m-a ameninţat că nu am să-i mai văd niciodată pe Talia şi pe Xavier decât dacă te părăsesc şi renunţ la drepturile mele de tată al lui Sunny. M-am simţit de parcă a trebuit să aleg între a-i răni pe copiii pe care-i ştiam sau pe cel pe care nu-l cunoscusem încă. Decizia mea s-a bazat pe o reacţie pripită din teamă. Mi-e ruşine în legătură cu ce ţi-am făcut. Şi dacă trebuie să-mi petrec restul zilelor revanşându-mă, am să o fac.

Ştiam că Violet îşi dorea ca băiatul şi fata ei să nu afle de Sunny, dar nu am realizat că îşi folosise propriii copii ca să-l ameninţe pe Charles. Şi totuşi, urma să văd dacă noua informaţie avea să-mi schimbe percepţia de tot.

— Nu ştiu ce să zic. Chiar nu ştiu. Te-am scos de tot din viaţa mea sau a lui Sunny.

— Şi merit asta cu prisosinţă.

A luat o scurtă pauză.

— Le-am spus Taliei şi lui Xavier despre Sunny.

Am făcut ochii mari.

— Poftim?

— A fost împotriva dorinţei lui Violet, dar m-am săturat să fiu şantajat.

— Mereu ai spus că erau prea mici ca să înţeleagă.

— Sunt. Dar am ajuns la următoarea concluzie: cu cât amân mai mult adevărul, cu atât mai mare va fi şocul şi cu atât mai puţin timpul pe care l-ar putea petrece cu sora lor.

Soră?

Nu-mi venea să cred că folosea acest termen.

— Sper că realizezi că nu eşti pe certificatul de naştere, aşa că, tehnic, termenul „soră” e incorect.

S-a holbat la mine.

— E sânge din sângele lor, Carys. Nu am nici un drept să îi ţin departe de ea.

— Ce le-ai spus mai exact?

— Adevărul, că atunci când mama şi cu tata s-au despărţit, eu m-am îndrăgostit de o femeie frumoasă şi am avut un copil împreună. Le-am arătat singura fotografie cu Sunny pe care o am, una pe care a postat-o Simone pe canalele de socializare. Şi le-am povestit despre ea, despre ce înseamnă sindromul Down şi despre greşelile pe care le-am făcut. Mi-am cerut scuze de la ei, aşa cum îmi cer scuze de la tine acum.

Mintea mea alerga în toate părţile.

— E prea mult de digerat.

— Ştiu că e. Dar trebuia să-ţi spun. M-am săturat să fiu o dezamăgire pentru tine şi pentru mine însumi. Trebuia să fac ce e corect. Poate că numele meu nu e pe acel certificat, Carys, dar sunt tatăl ei. Eu *mereu* voi fi tatăl ei.

Mi s-a făcut rău. Nu merita o a doua şansă, dar Sunny nu avea o figură paternă în viaţa ei. Tatăl ei

biologic voia să-şi asume acum această responsabilitate. Nu voiam să iau o decizie care să o supere mai târziu.

— Şi ce aşteptări ai de la mine? am întrebat.

— Nu trebuie să o luăm de la zero. Doar vreau să te vezi cu mine din când în când. O dată pe lună poate, ar fi un început bun. Vreau ca ea să mă cunoască, chiar dacă crede că sunt un amic. Şi la un moment dat, vreau să o cunoască şi copiii mei. Ştiu că am mult de muncă să-ţi recâştig încrederea. Şi plănuiesc să fac tot posibilul.

23. CARYS. ÎMI PARE BINE SĂ TE REVĂD

În următoarele şase săptămâni şi ceva, Charles a demonstrat că nu glumise când jurase că-mi va câştiga încrederea din nou. Şi apreciam, totuşi, că mă lăsa să hotărăsc cu privire la integrarea lui în vieţile noastre.

Pe lângă faptul că se conformase cu programul de vizită, îmi trimitea bani în contul bancar mult mai des. Nici în trecut nu refuzasem vreun ajutor din partea lui, dar acum nu mai făcea nimic pe la spatele lui Violet, ci trimitea o sumă stabilită direct în cont. Nu aveam să mă plâng. Sunny merita sprijinul lui.

Am fost amândoi de acord cu o vizită de două ori pe lună pentru început. Îi lăsam câteva ore la dispoziţie în zilele de sâmbătă. O scoteam pe Sunny la plimbare, şi încet-încet părea că se obişnuieşte cu el, oferindu-i zâmbete ocazional şi reacţii la îndelungatele lui eforturi de a o face să râdă. Totuşi vedeam o diferenţă între felul în care se ataşase de Deacon şi cum se comporta cu tatăl ei.

Charles nu a insistat să folosim cuvântul *tată* în preajma ei, iar eu eram recunoscătoare. Se referea la

el spunând Charles, şi respecta astfel dorinţa mea puternică de a păstra lucrurile aşa şi în viitorul apropiat.

Într-o sâmbătă rece, dar însorită, de ianuarie, eu şi Charles am dus-o pe Sunny la magazinul de jucării ca să-şi aleagă ceva special. Era prea rece pentru îngheţată, dar Sunny văzuse deja semnul cu un con uriaş de îngheţată pe faţada magazinului şi nu se oprea din a-l arăta cu degetul.

După, am ajuns în Bryant Park şi l-am observat pe prietenul lui Deacon, Adrian, la masă cu o femeie. Urma să trecem fix pe lângă ei. Am vrut să mă întorc din drum şi să merg în direcţia opusă, dar nu voiam să-i dau vreo explicaţie lui Charles, aşa că m-am forţat să-i depăşesc. Nu aveam nici o idee dacă Adrian va privi în sus sau dacă mă va recunoaşte.

Dar bineînţeles că, atunci când am trecut pe lângă el, a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea. S-a încruntat în soare, ducându-şi mâna streaşină la frunte.

— Carys?

Am părut surprinsă şi am zâmbit.

— Salut!

— Nu sunt sigur că mă recunoşti. Ştiu că ne-am întâlnit doar o dată. Sunt prietenul lui Deacon, Adrian.

A zâmbit.

— Bineînţeles că te recunosc. Ce mai faci?

— Îmi merge bine.

S-a întors spre Charles.

— Şi tu eşti?

— Eu sunt Charles, a spus el întinzând mâna. Tatăl lui Sunny.

Când au dat mâna, am detectat o urmă de şoc pe faţa lui Adrian. Am simţit o nevoie uriaşă de a explica

situaţia, dar ce câştigam cu asta? Ce conta dacă trăgea concluzia greşită? Nu-i eram datoare nici lui, nici lui Deacon cu vreo explicaţie.

Adrian s-a aplecat să o privească pe Sunny în cărucior.

— Şi ea e faimoasa Sunny.

Adrian i-a picat cu tronc aproape imediat lui Sunny, care a început să zâmbească la el în timp ce-şi devora conul de îngheţată. Inima mea a luat-o la galop când m-am întrebat dacă avea să apară şi cel mai bun prieten al lui pe aici.

În schimb, Adrian a clătinat o dată din cap şi a spus:

— Păi, mă bucur că te-am revăzut.

— Şi eu pe tine, am replicat.

M-a cuprins un sentiment de uşurare. Cel mai probabil că Adrian ştia care era treaba. Nu aveam nici un motiv să mai dezgrop trecutul. Îmi doream, pe undeva, să-l întreb ce mai face Deacon? Da. Dar, în definitiv, nu eram pregătită pentru nici un răspuns. Nu voiam să aud că se întâlnea cu alte femei sau că îşi vedea de viaţă oricum. Era mult prea dureros.

— Cine a fost ăsta? a întrebat Charles când ne-am îndepărtat. Pari cam tensionată acum.

Am răsuflat.

— E un amic al unui fost prieten.

— Tipul pe care l-am întâlnit la tine? Acel iubit?

— Hm, n-avea stofă de iubit. Deacon, am zis amar. A fost singura mea relaţie.

— Te-am întrebat de mai multe ori ce s-a întâmplat şi nu mi-ai răspuns. Dacă insist acum voi primi acel răspuns?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Bine. Are sens.

Şi-a pus mâna pe spatele meu.

— Într-una din zile am să te conving să mi te destăinui.

Am clătinat din cap. În mod normal şi în timpul zilei, puteam să ţin la distanţă gândurile despre Deacon. Dar Adrian mă răscolise.

— Şi nu cred că ţi-am povestit ce s-a întâmplat când i-am povestit lui Violet că am vorbit cu copiii despre Sunny, a spus Charles.

Nu era schimbarea ideală de subiect.

— Cum a reacţionat?

— Nu prea bine, dar nu a făcut nimic drastic. Nu e fericită cu mine, dar asta a devenit normalitatea.

A dat din umeri.

— Acum că ştiu, copiii insistă să o vadă pe Sunny. I-au spus lui Violet că vor să-şi cunoască surioara cât mai curând. Şi nici ea nu i-a refuzat.

— Vorbeşti serios?

— Da. A cedat.

M-am oprit din mers pentru o clipă.

— Bine, şi ce înseamnă asta mai exact?

— Înseamnă că mi-ar plăcea să-i aduc cu mine într-una dintre vizitele viitoare, dacă eşti deschisă să facem asta.

Deşi mă făcea să mă simt inconfortabil, nu voiam ca Sunny să treacă prin ce trecusem eu, şi anume că nu-mi cunoscusem rudele. Îmi făceam griji pentru viitorul ei în caz că mi se întâmpla ceva. Deşi speram că Sunny va duce o viaţă cât se poate de normală, în acelaşi timp înţelegeam că era posibil să aibă nevoie de mai mult sprijin decât o persoană obişnuită. Ideea că ar fi putut să aibă mai multe rude care să o vegheze îmi aducea linişte.

— E în regulă atunci, am răspuns într-un final. Eşti

sigur că sunt pregătiţi?

— S-au obişnuit cu ideea. Cred că trebuie să o vadă şi în realitate. Iar ei sunt nişte copii amabili, toleranţi şi am impresia că va merge mai bine decât ne imaginăm.

— Dacă aşa stă treaba, atunci mi se pare o idee bună. Nu vreau să o ţin pe Sunny departe de rudele ei.

Charles a răsuflat uşurat.

— Îţi mulţumesc. Te-aş săruta dacă aş putea acum.

Am ridicat palma.

— Nici să nu te gândeşti.

— Ei, nu poate omul să viseze? A făcut cu ochiul. Pas cu pas.

Charles era nebun să creadă că aş putea să-l accept din nou înapoi. Pe lângă obstacolul iertării, acum ştiam că nu-l iubisem niciodată cu adevărat. Sentimentele mele pentru Deacon erau la un alt nivel. Indiferent cum se terminaseră lucrurile între noi, ceea ce simţeam pentru el şi experienţa îndrăgostirii nu puteau fi şterse. Chiar dacă îmi doream să pot face asta.

24. DEACON. MOARTEA PASIUNII

— La ce te uiţi? m-a întrebat fata.

Rahat. Oare de cât timp mă holbam la ea? Nu intenţionam să o fac să se simtă stânjenită. Doar că… nu reuşeam să-mi iau ochii de la ea. Reuşisem cumva să nu mă gândesc la Carys săptămâna asta. Eram în supermarketul de unde făceam cumpărături pentru bunica mea, aşteptam la coadă la casă. Casieriţa arăta ca o versiune mai în vârstă a lui Sunny. Credea că mă uit la ea fiindcă aveam sindromul Down? *Rahat.* Nici

vorbă.

— Îmi pare rău. Ştiu că mă holbez la tine. E datorită faptului că-mi aduci aminte de cineva la care am ţinut în mod special, pe care nu am mai apucat să o văd. Nu am vrut să fiu nepoliticos.

Şi-a dat ochii peste cap şi asta m-a făcut să chicotesc, pentru că îmi imaginasem că şi Sunny ar fi putut să crească şi să ajungă la fel de arţăgoasă precum fata asta. Pieptul mi s-a strâns la gândul că s-ar putea să nu le mai văd niciodată pe Sunny şi pe Carys.

Trecuseră trei luni de când plecasem din New York şi viaţa mea de acolo părea la o eternitate distanţă. Încă nu ştiam ce să fac cu apartamentul abandonat. Plăteam chiria în continuare, ceea ce puteam să fac fiindcă locuiam la bunica fără să plătesc nimic. Buni apreciase compania şi ajutorul pe care i-l dădeam, iar eu apreciam faptul că puteam să stau în Minnesota fără să apelez la ai mei părinţi. Nu am plănuit cât să stau aici, dar întoarcerea la New York nu era o opţiune încă.

Casieriţa mi-a întins bonul. Pe bon era înscris numele ei, *Autumn*.

Am mulţumit dând din cap şi am zâmbit.

— Să ai o zi bună, Autumn.

Ea a mormăit:

— Du-te dracului!

Frumos.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc iarăşi. Universul făcea mişto de mine azi.

O caracteristică a faptului că locuiam cu buni era că ea putea să vadă direct prin mine şi nu tolera prostiile. Refuzasem să-i spun de ce am venit în

Minnesota. Încă nu discutasem despre adevăratul motiv cu nimeni din familie. Dar, în timp ce toţi ceilalţi îşi vedeau de treabă, buni insista să mă descoasă în orice moment.

Cât i-am aşezat cumpărăturile, mă analiza din scaunul ei din camera vecină.

— Nu sunt atât de proastă precum crezi, să ştii.

Mâna mea s-a oprit pe cutia de cereale pe care abia o aranjasem în dulap.

— Ce vrei să spui, bunico?

— Ştiu că asta are de-a face cu o femeie. Ce altceva ar putea să fie?

Am continuat să pun lucrurile deoparte ca să mă distrag de la tensiunea pe care o simţeam.

— De ce presupui asta?

— De ce ai părăsi cel mai captivant oraş din lume ca să vii să locuieşti cu mine? O inimă rănită e singurul lucru care poate determina pe cineva să fugă departe şi să se întoarcă în locul pe care l-a evitat toată viaţa.

Avea dreptate. Mă fream de Minnesota ca de dracu’.

Am oftat.

— Ai dreptate. Are legătură cu o femeie. Dar nu e ce-ţi imaginezi. Eu i-am frânt inima, nu invers. Dar nu sunt încă pregătit să revin în joc.

Sprâncenele bunicii s-au apropiat.

— Plănuieşti să stai aici nedefinit?

— Nu, am zis, după o pauză. Cel puţin nu cred că vreau.

Am arătat spre o cutie cu Pringles şi am întrebat-o:

— De ce? Te grăbeşti să mă vezi plecat? Credeam că-ţi place să mă ai aici.

— Deşi uneori îmi place să-l am pe ditamai nepotul alături, bunica ta are nevoie de spaţiul ei din când în când.

— Pentru ce?

M-a privit de parcă ar fi trebuit să ştiu, dar ceva nu se lega.

— Am un prieten care nu a mai putut să treacă pe aici de când ai sosit tu.

Îmi storceam creierul să înţeleg, dar tot nu reuşeam. Până când mi-a picat fisa.

Oh.

Ooo…

Nu cred aşa ceva.

— Îţi stric combinaţiile, bunico?

Iisuse. Şi mă întrebam cui îi semăn.

— Nu zic că nu poţi să stai aici. Dar poate te mai vezi şi cu frate-tău vreo noapte sau două pe săptămână.

— Şi eu care mă gândeam că-mi ajut biata bunicuţă, drăguţa de ea, îi ţin companie, îi fac cumpărăturile.

Acum ajunsesem să aflu că eram moartea pasiunii. Am clătinat din cap.

— Păi, mersi că m-ai luminat.

Odată ce mi-am dat seama că îi deranjam viaţa amoroasă a bunicii, am apelat la fratele meu pentru găzduire măcar câteva zile pe săptămână.

Dacă părinţii şi bunica locuiau în suburbie, Alex locuia în centrul oraşului Minneapolis. Cu rucsacul în spinare, am ajuns la clădirea unde era apartamentul lui. Privind arhitectura înaltă, am simţit un dor pentru viaţa de metropolă.

Deşi cred că era mai puţin vorba despre oraş, cât

despre ce lăsasem în urmă. După ce am luat liftul, am bătut la uşa fratelui meu.

El a deschis numaidecât:

— Salut, omule.

— Salut.

Ne-am îmbrăţişat ca-ntre bărbaţi, bătându-ne pe spate. Mi-am lăsat bagajul să cadă şi am privit în jur. Mobila părea nouă, iar locul mirosea grozav. Fratele meu mai tânăr ajunsese mult mai departe decât mi-l aduceam aminte când am plecat de acasă în California, unde aveam facultatea. Era un pic mai mic ca înălţime, dar odată cu trecerea anilor ajunsese să-mi semene.

— Abia dacă te-am văzut de când te-ai întors acasă, a spus el. Mă bucur că bunica te-a pus la colţ.

— Şi care-i planul pentru diseară? am întrebat.

— Lindsay va trece pe aici după ce termină serviciul şi vom ieşi cu toţii să luăm cina.

— Sună bine. Nu-mi vine să cred că sunt aici de trei luni şi nu am cunoscut-o pe iubita ta încă.

A deschis o bere pe care mi-a înmânat-o.

— Te simţi bine? a întrebat în timp ce-şi deschidea una şi pentru el.

— Da. De ce?

Am luat o înghiţitură.

— Toată lumea se întreabă de ce eşti aici.

A scos un râgâit încet.

— Nu mă înţelege greşit, nu e că nu te vrem acasă. Dar ceva pare straniu. Încercăm să ne dăm seama ce anume. Ştii că poţi să-mi spui orice, nu?

Deci el şi cu părinţii mei vorbiseră despre mine. *Al naibii de minunat.*

— Da, ştiu. Şi o voi face. Doar că nu acum.

— În regulă. Oricum, diseară ne distrăm – îţi iei

mintea de la probleme. Şi ţi-am pregătit camera cu chitară în care să te odihneşti.

— Mişto, mersi, omule. Chiar apreciez gestul tău. Dacă ştiam că bunica e o ciudată, aş fi venit aici mai demult.

— Cel mai prost ţinut secret din lume, a râs el. Dar mă bucur că te-a dat afară.

Alex şi cu mine ne-am întins pe canapea şi ne-am băut berile în următoarea jumătate de oră, aplecându-ne asupra amintirilor din copilăria noastră.

Soneria s-a auzit, întrerupându-ne conversaţia.

Când Alex a răspuns la uşă, două femei au intrat în apartament.

— Linds, în sfârşit ai ocazia să-l cunoşti pe fratele meu mai mare, a spus Alex, sărutând-o pe obraz. Credeam că va trebui să zburăm la New York, dar în schimb a venit el acasă.

Lindsay era o minioană cu părul lung şi negru, ceea ce era interesant fiindcă lui Alex îi plăceau blondele, din ce-mi aduceam aminte. Erau multe chestii pe care nu le ştiam despre fratele meu şi regretam asta.

— Mă bucur să te întâlnesc, a spus ea, întinzându-mi mâna. Eşti ca o creatură mitică pe care nimeni nu apucă să o vadă vreodată. Sunt foarte fericită că te afli aici.

— Da, şi eu.

S-a întors către amica ei.

— Ea e Hallie. M-am gândit să ieşim în patru ca să nu te simţi a cincea roată la căruţă.

Perfect. Era un aranjament?

Sigur Alex organizase totul.

— Mă bucur să te cunosc, Deacon, a spus ea. Semeni mult cu Alex.

— Îmi pare rău, n-am încotro.

Cu părul şaten, lung şi ochii mari, Hallie era simpatică. Această întâlnire neaşteptată ar fi fost o surpriză plăcută pentru mine, cel de odinioară. Dar în actuala situaţie, nu-mi făcea nici o plăcere. Acum, că fratele meu mă pusese în această poziţie, trebuia să rezist şi să încerc să am parte de o seară plăcută.

Am sfârşit prin a merge la un restaurant sofisticat din apropiere. Fiind într-un loc ca ăsta, atât de aglomerat, mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors în Manhattan.

Când mobilul meu a sunat în timpul cinei, nu eram sigur dacă ar fi bine să răspund pentru a nu părea nepoliticos. Am privit în jos şi am văzut numele apelantului. *Adrian.*

Nu mai vorbisem cu el de săptămâni întregi. Când am plecat din New York, fusese şocat să afle că mă despărţisem de Carys şi nu înţelegea de ce voiam să vin în Minnesota. Am ales să nu-i povestesc despre accident şi, în felul ăsta, nedivulgându-i motivul bine întemeiat al deciziei mele de a pleca, l-am lăsat confuz şi pe bună dreptate. A considerat că am reacţionat din teamă şi nu a pus nici un fel de presiune pe mine. Era convins că o să-mi revin şi am să mă întorc înapoi în oraş. Credea că am vreo criză de vârstă fiindcă abia împlinisem treizeci.

Nevrând să fiu nepoliticos în timpul cinei, am lăsat apelul să treacă în căsuţa vocală. Dar când telefonul a sunat a doua oară, m-am gândit că s-a întâmplat ceva. Era neobişnuit ca Adrian să sune de două ori la rând. Sora lui făcea tratament pentru cancer, aşa că mi-am făcut griji să nu i se fi întâmplat ceva. Am ridicat un deget, scuzându-mă de la masă, înainte să mă îndepărtez pentru a prelua apelul.

Telefonul a încetat fix înainte să răspund, dar am

apelat înapoi.

A sunat de câteva ori până să răspundă:

— Salut.

— Salut, omule. Care-i treaba? Totul bine?

— Da. Totul e bine.

Pulsul meu s-a stabilizat.

— Bine, în regulă. De obicei nu suni de două ori la rând. Mi-am făcut griji că a păţit ceva Natalia. Eu sunt la cină cu fratele meu şi iubita lui. Am ieşit un pic afară.

— Ah, bine. Păi, am ceva pe suflet, aşa că m-am gândit să sun de două ori.

— Ce te frământă?

— Nu ştiam dacă să-ţi spun asta, dar mă roade încă de când s-a întâmplat.

Pulsul meu s-a înteţit iarăşi.

— Ce anume?

— M-am întâlnit cu Carys în Bryant Park azi.

Mi-am simţit inima oprindu-se în piept la auzul numelui ei. Efectiv nu mai bătea.

— Ce s-a întâmplat? E bine?

— Da. Nu e nimic de rău. Doar că nu era singură. Era cu Sunny. Şi cu… tatăl lui Sunny.

Tatăl lui Sunny?

Nu avea nici un sens. Carys abia dacă vorbea cu fostul ei, darămite să iasă la o plimbare împreună.

— Ia stai un pic. De unde ştii că era el?

— S-a prezentat. Deborda de relaxare. Cea mică degusta un con de îngheţată.

Inima mea s-a încleştat. Ştirea asta m-a redus la tăcere.

Poate Carys hotărâse să-l lase pe Charles în preajma lor, dar mă deranja că ar fi putut să se simtă vulnerabilă din cauza plecării mele şi ar fi acceptat

ceva ce în mod normal nu ar fi făcut. Poate că a profitat de ea. Poate că situaţia asta nu avea nici o legătură cu mine, ci era doar un amestec de gelozie, furie şi confuzie care fermenta înlăuntrul meu.

Privind în gol la strada ocupată, nu mi-am dat seama câte secunde au trecut până când am întrebat:

— Ea a spus ceva?

— Doar m-a salutat. A fost un schimb rapid şi politicos de cuvinte. Mi-a dat impresia că m-ar fi ignorat dacă nu o abordam. Dar ştii cum e. Nimeni nu scapă neagăţat de extrovertitul de mine.

Când am tăcut din nou, el a zis:

— Mai eşti acolo?

— Da… da. Sunt aici. Încerc să mă gândesc la ce mi-ai zis.

— Îmi pare rău că ţi-am spus asta. Doar că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi vrut să ştiu.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit.

— Încă nu pricep ce s-a întâmplat între voi, dar ştiu cât de mult ai ţinut la ea la un moment dat. Sper că nu-l lasă pe individul ăla să o manipuleze.

Îmi exploda capul. Asta era şi teama mea. Dar era ceva mai mult. Faptul că ea ieşise în parc cu Sunny îmi aducea aminte cât de dor îmi era de ele, cât de multe pierdeam.

— Păi, ar fi bine să mă întorc la cină.

— Da. Du-te şi distrează-te cu fratele tău. Încearcă să nu laşi asta să-ţi strice seara.

Slabe şanse.

— Bine, omule. Ai grijă de tine!

După asta, mi-a fost imposibil să mă gândesc la altceva în afară de Carys. Indiferent dacă mă uita pe mine în compania lui sau era altceva, părea inevitabil pierderea ei definitivă. Mi-am pecetluit soarta când

am ieşit din viaţa ei.

25. DEACON. PRIVIND ÎN URMĂ, TOTUL CAPĂTĂ UN ALT SENS

De când am ajuns în Minnesota, am evitat să rămân singur cu tatăl meu. Deşi am luat cina cu părinţii, nu i-am dat nici o şansă tatei să mă abordeze. Nu spusese nimic care să mă rănească, încă, dar mă temeam de versiunea aia a lui pe care mi-o aminteam – cea care nu făcea nimic altceva decât să mă critice. Nu aveam nevoie să mă facă să mă simt şi mai inadecvat, când deja mă simţeam destul de nasol că o părăsisem pe Carys în felul acela.

Însă nu am fost în stare să mă ascund pentru multă vreme. Într-una din zile, în timp ce curăţam zăpada din faţa casei bunicii, am văzut parcat camionul roşu al tatei.

Am înfipt lopata în zăpadă şi m-am sprijinit în ea pe măsură ce el se apropia. A întins mâna şi mi-a periat puţina zăpadă pe care o aveam pe umeri şi am făcut ochii mari. Era ceva complet neobişnuit pentru el să mă atingă. În afară de scurta îmbrăţişare pe care i-am oferit-o când am ajuns aici, nu mai existase nici un alt contact fizic între noi – nici o strângere de mână sau bătăi pe spate.

Am făcut un pas în spate:

— Care-i treaba, tată?

— Mi-am dat seama că nu vei veni să mă vizitezi prea curând, aşa că m-am gândit să te caut eu primul.

— Da. Am fost destul de ocupat să o ajut pe bunica pe aici.

A privit lunga potecă pe care o curăţasem.

— Văd asta.

Am continuat să sap.

— Cum mai e mama?

Un val rece a năvălit din gura tatei.

— E bine. Îşi doreşte să o vizitezi mai des.

Lopata s-a zgâriat la atingerea asfaltului.

— Am să trec pe acolo curând.

— Oricum, a spus el, voiam să vorbesc cu tine.

Şi iată. Urma să-mi ţină morală despre cum îmi arunc viaţa la gunoi şi-mi irosesc potenţialul continuând să muncesc într-un domeniu cu venituri limitate. O să reuşească şi de data asta să facă o legătură cu greşelile mele din trecut şi eu o să regret că am venit pe acasă. Mă ferisem de asta ca de ciumă, de când ajunsesem aici.

— Cu câteva săptămâni în urmă am observat nişte sânge în lichidul seminal, a început el.

Poftim?

— Mi-am făcut nişte teste şi s-a dovedit că am cancer la prostată.

Am îngheţat, sprijinindu-mă de lopată pentru echilibru. Am reuşit cu greu să-l privesc în ochi.

— Cancer?

— Trebuie să încep radioterapia. Doctorii cred că e destul de mic încât să fie tratabil, dar nu e chiar în fază incipientă. E un cancer în stadiul doi şi recomandarea doctorului e să-l tratăm agresiv. Dar prognoza e bună.

Am simţit că mi s-a întors lumea cu susul în jos. Tata a fost mereu întruchiparea sănătăţii şi a puterii. Dacă asta i se întâmplase lui, atunci se putea întâmpla oricui.

— Alex ştie?

— Ştie, dar l-am rugat în mod deosebit să nu spună nimic. Voiam să-ţi spun eu. Am aşteptat să mai

treci pe la noi, dar nu ai făcut-o. Şi fiindcă încep tratamentul în câteva zile, voiam să-ţi zic cât mai repede.

În câteva zile?

Am inhalat o doză mare de aer îngheţat.

— Îmi pare rău, tată. Evident, dacă aş fi ştiut aş fi…

— Ştiu. A privit pentru o clipă cerul şi apoi şi-a întors privirea la mine. Uite… îmi dau seama că lucrurile nu stau cum trebuie între noi de multă vreme – de prea multă vreme. Îmi asum vina total. Nu contează cât de dezamăgit am fost de anumite lucruri, tu rămâi fiul meu. Trebuia să te pun deasupra propriilor sentimente. Toată chestia asta cu cancerul m-a forţat să reflectez asupra propriei vieţi şi, din nefericire, văd mai multe greşeli decât pot să număr pe degete.

Vina nu era exclusiv a lui.

— Am fugit. Nu poţi să lucrezi la o relaţie cu cineva când nu e prezent. Nu e doar vina ta. Eu am făcut orice efort imposibil.

— Pentru multă vreme, nu am simţit că există ceva mai important în viaţa mea decât cariera – decât fotbalul. Atunci când mi-am conştientizat mortalitatea mi-am dat seama că ceea ce simţeam era un rahat.

Lucrurile se desfăşurau destul de ireal.

— Ştii cum se spune… privind în urmă, totul capătă un alt sens.

Tata şi-a privit bocancii şi a lovit zăpada.

— Trebuia să fiu mai atent la durerea ta de după accident, a spus el privindu-mă din nou. Nu trebuia să mă las prins în ce însemna asta pentru mine. Toate visurile mele în ceea ce te priveşte duceau la înscrierea ta în NFL. Îmi doream să ai succes. Am fost

distrus şi nu am ştiut cum să procedez. Aşa că m-am închis în mine şi am dat-o în bară fiindcă am tăcut în toţi anii ce au urmat. Tu probabil ai crezut că sunt dezamăgit de tine, dar, pe măsură ce treceau anii, singurul lucru de care eram dezamăgit era propria persoană.

Deşi îmi făcea bine să-l aud vorbind astfel, acum nu era momentul ca el să se simtă vinovat.

— Totul e în regulă, tată. Nu vreau să te îngrijorezi de toate astea acum. Au trecut. Trebuie să te concentrezi pe prezent şi să te vindeci. Stresul poate să-ţi facă mult rău.

A clătinat din cap.

— Nu am realizat atunci că succesul nu poate fi măsurat în elogii şi bani. Pentru că atunci când mori, nu poţi să iei toate astea cu tine. La final, tot ce-ţi rămâne e familia. Trebuie să mă străduiesc să repar aceste relaţii, nu doar pe cea cu tine, ci şi pe cea cu mama şi cu fratele tău. Dar mai ales cu tine.

— Nu ştiu ce să zic, tată. Sunt şocat. Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spui.

— Nu trebuie să zici nimic. A oftat. Ei bine, mint. Spune-mi că vii la cină diseară. Spune-mi că vom petrece puţin timp împreună înainte să încep rahatul ăsta de tratament.

Deodată am simţit că măcar atât puteam să fac.

— Bineînţeles că vin.

Eu şi tata aveam un trecut tumultuos, dar toate astea au zburat pe geam în clipa în care am realizat că aş fi putut să-l pierd. Desigur, şansele lui de supravieţuire erau bune, dar nu am putut să ignor acest avertisment care mă făcea să conştientizez că nu aveam o eternitate să îndrept lucrurile.

În următoarele săptămâni, am petrecut o grămadă de timp cu tata. El insista să lămurim nişte chestii din trecut, din fericire nu foarte des. De cele mai multe ori, încercam amândoi să ne cunoaştem mai bine. Erau şi momente tensionate, dar şi un amestec de clipe frumoase, precum jocurile de cărţi din nopţile târzii şi, în mod ironic, cel de Parcheesi.

Eu, mama şi Alex îl duceam cu schimbul pe tata la şedinţele de radioterapie. Îşi luase concediu şi se gândea să se pensioneze mai devreme din postul de antrenor.

Într-una dintre vizitele la tratament, am stat împreună în camera de aşteptare.

— De ce eşti aici? m-a întrebat el brusc.

— Despre ce vorbeşti? Sunt aici să te susţin.

— Nu mă refeream la *aici*. De ce eşti în Minnesota şi nu în New York? Îţi plăcea mult să trăieşti acolo, nu? Sper că nu te obişnuieşti cu noua ta viaţă de servitor al bunicii.

Privind în cafea, am chicotit.

— Poţi să vorbeşti cu mine, a continuat. Ce s-a întâmplat?

S-a lăsat liniştea între noi în timp ce contemplam dacă să-i spun adevărul.

— E o poveste lungă.

— Ţi se pare că mă grăbesc undeva? Vorbeşte cu mine.

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu câteva luni că prima persoană cu care aveam să vorbesc despre Carys urma să fie tata, nu aş fi crezut defel. Am luat ultima înghiţitură înainte să stâlcesc cartonul şi să-l arunc în cel mai apropiat coş.

— M-am despărţit de cineva la care ţineam foarte mult. Nu ştiam cum să-i fac faţă în fiecare zi. Aşa că

am plecat. Am fost un laş, dar mi s-a părut că sunt lipsit de opţiuni. Locuia chiar lângă mine.

În următoarele minute i-am povestit despre Carys, Sunny şi despre accident. Şi fiindcă vorbeam cu tatăl meu, nu mai era nevoie să explic cum ceea ce se întâmplase în trecut îmi afectase prezentul. El înţelegea foarte bine care erau resorturile mele şi de ce mă speriasem.

— Ştii..., a spus el. Frica de eşec e un lucru puternic. Mereu mi-a fost teamă de asta în cariera mea. Sigur am dezamăgit ca tată, dar asta nu conta foarte mult pentru mine în urmă cu un deceniu. Văd lucrurile în altă lumină acum.

— Nu am privit niciodată problema mea ca pe o frică de eşec, am admis.

— Dar e. Frica ta constă în a nu-i dezamăgi pe *oameni*, în a nu-i răni. Trebuie să te întrebi dacă într-adevăr meriţi o sentinţă pe viaţă pentru ceva care ţi s-a întâmplat când erai un puştan şi nici măcar n-a fost în întregime vina ta.

— Ştii ce simt în legătură cu asta.

— Ştiu ce ţi-ai spus ca să crezi asta, dar a sosit momentul să nu te mai învinovăţeşti.

— Ai fost supărat pe mine atâţia ani, am spus. Sunt surprins că-mi spui că n-a fost vina mea.

— Cred că mai mult am fost supărat că s-a întâmplat, dar niciodată nu am simţit că greşiseşi tu cu ceva. Cealaltă maşină mergea prea repede şi era o noapte ceţoasă. Ai fost pentru o clipă distras, încercând să ajungi unde aveai nevoie. Nu erai beat. N-ai fost imprudent. Chiar dacă nu te opreai să verifici sistemul de navigare şi chiar dacă reflexele tale ar fi fost mai rapide, tot nu ştim dacă ai fi putut să eviţi impactul.

— Dacă simţeai asta, de ce te-ai comportat de parcă eu am fost vinovatul?

— Pentru că eram supărat pe viaţă. Am exprimat asta prin felul în care mă purtam cu tine şi îmi pare foarte rău, fiule. Nu a fost corect. Îmi pare rău că nu am spus toate astea mai devreme.

Mi-am rezemat capul pe zidul din spatele nostru şi am răsuflat adânc.

— Accidentul cu Carys... l-am retrăit ca pe un coşmar la infinit.

— Da, nu încape discuţie. Dar nimeni nu a fost rănit. Asta înseamnă că a mai fost şi altceva care a contribuit la plecarea ta din New York?

— Nu e neapărat vorba de accident, ci de ceea ce reprezintă accidentul. M-a făcut să mă simt de parcă nu eram în stare să am grijă de ele. Iar responsabilitatea pentru un copil e... uriaşă. Efectiv, viaţa ei era în mâinile mele – nu doar în ziua aia, ci şi în cele care urmau. Atâtea ocazii să o dau în bară.

— Aşadar, preferi ca altcineva să aibă grijă de copilul la care în mod evident ţii, de femeia pe care o iubeşti, şi asta fiindcă ţi-e teamă că o să dai greş? Am o veste pentru tine, asta e cea mai sigură metodă să-ţi ratezi viaţa. Şi hai să-ţi mai spun ceva. Dacă vei avea vreodată parte de o sperietură ca a mea, ai să-ţi doreşti să fi luat viaţa în piept şi să te laşi iubit de cei care ţin la tine. Uită-te la mine... Nu ar fi foarte distractiv să fiu singur acum. Tot ce am e familia mea. N-am apreciat-o pe mama ta multă vreme. Dar ea a fost piatra de temelie în perioada asta, în ciuda unor ani grei pe care i-a trăit cu mine. Unde aş fi fără ea, fără tine şi fratele tău, făcând cu schimbul ca să nu mă lăsaţi singur?

M-am întors spre el.

— Mă bucur că pot fi alături de tine în momentele astea.

— Ţi-ai făcut datoria. Aş prefera să te întorci şi să-ţi faci datoria şi faţă de tine însuţi.

— Nu pot să te las aşa.

— Desigur că poţi. Mama ta o să te ţină la curent. Iar dacă e nevoie să mai vii acasă, sunt la un zbor distanţă. Nu mă folosi ca pe o scuză să te ascunzi de lucrurile nerezolvate. La un moment dat, va trebui să te întorci la New York. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să o înfrunţi.

Oare? Sau voi părăsi apartamentul ăla şi mă voi muta în altă parte ca să nu fiu nevoit să o văd pe Carys zilnic?

— Cred că-l lasă pe tatăl fetei să se implice din nou în viaţa lor. Nu am încredere în el. Dar simt că nici în mine nu pot să am.

— Ai pus punctul pe „i” când zici că n-ai încredere în tine. Încrederea de sine e un risc. Trebuie să accepţi că orice merită să ai va veni cu riscul unei pierderi. Poate că motivul pentru care n-ai putut să te ocupi de anumite lucruri acum se datorează faptului că nu te-ai ocupat de trecut. Ai fugit în schimb.

— Şi cum pot să fac asta acum? A trecut un deceniu.

— Poate că ai nevoie să te întâlneşti cu Becca, să vezi ce viaţă duce.

Mă despărţisem rapid de fosta iubită după accident. Ea a ales să termine relaţia, iar eu am părăsit oraşul. Dar m-am gândit la ea mult de-a lungul anilor. Însă, pe măsură ce trecea timpul, a devenit din ce în ce mai greu să o contactez.

Poate că tata avea dreptate. Poate că aveam nevoie să aud că era bine.

— Mulţumesc pentru sfat, tată. Am să mă gândesc la asta.

În seara aceea, am căutat numele Beccăi pe canalele de socializare.

A fost chiar prima Becca Henderson care mi-a ieşit în cale, fiindcă aveam câţiva prieteni comuni. M-am uitat un pic peste fotografiile ei. Chipul familiar – acoperit de pistrui şi încadrat de păr şaten – m-a transportat în trecut aproape instant. Pentru că nu eram „prieteni” aici, aveam acces doar la câteva imagini şi majoritatea erau din anii trecuţi. Într-una era Becca şi un labrador negru. Nu găseam nici un indiciu cu privire la viaţa ei recentă. Deşi auzisem din nişte zvonuri că locuia aici în continuare, nu ştiam mare lucru. Habar nu aveam unde era casa ei, fiindcă noi ne-am întâlnit când frecventam amândoi şcoala din Iowa.

Am inspirat adânc şi am apăsat pe butonul de cerere a prieteniei.

Ăsta avea să fie un început. Dacă-mi ignora cererea, se termina aici, dar, dacă accepta, asta putea să însemne că era receptivă la o posibilă conversaţie. Am închis aplicaţia şi am deschis e-mailul ca să mai recuperez la serviciu. Câteva minute mai târziu, am primit o notificare că Becca acceptase cererea de prietenie.

Uau!

Bine atunci.

Nu a trimis nici un mesaj şi nici nu a postat ceva pe profilul meu, deci era rândul meu să fac următoarea mişcare. Am apăsat pe butonul mesageriei de pe contul ei. Am scris şi am şters de câteva ori ceea ce trebuia să fie un mesaj simplu.

Salut, Becca. A trecut ceva timp. Cum mai stau lucrurile?

Apoi am aşteptat nerăbdător un răspuns, sperând că acesta va fi pozitiv şi, mai mult decât atât, sperând că nu mă ura.

26. CARYS. MESAJUL

Asta era o zi foarte, foarte importantă. A fost prima dată când l-am lăsat pe Charles să o vadă pe Sunny fără ca eu să fiu prezentă. Planul părea destul de inocent. Urma să-i aducă pe copiii lui la apartamentul meu şi aveau să petreacă împreună câteva ore.

Talia şi Xavier o întâlniseră de curând pe Sunny pentru prima oară. Astăzi era a treia lor vizită. Copiii deja o plăceau şi Sunny pe ei. Să-i las să se vadă părea să fie una dintre acele decizii bune, dar rare, pe care le luasem anul trecut.

Şi fiindcă Sunny era ocupată cu Charles şi copiii lui, eu am profitat să mai rezolv din treburi şi să iau o pauză. Aveam sentimente mixte în legătură cu faptul că o lăsasem pe Sunny singură cu ei, dar Charles reuşise să-mi câştige puţină încredere în ultimele luni. Deşi nu aveam să-i mai încredinţez inima, ştiam că era un tată responsabil a doi copii. Câtă vreme Sunny se afla în grija lui, nu prea aveam motive să-mi fac griji.

Şi, apropo, mămica asta avea nevoie de o pauză. În principiu, aveam o dădacă pentru zilele în care eram la muncă, aşa că o oră liberă mi se părea un vis. Când Charles s-a oferit am cedat, deşi eram prin preajma casei. Am mers la farmacia din cartier ca să-mi cumpăr articole de toaletă şi apoi la cafeneaua din colţ. Eram pe aproape în caz că Charles avea nevoie

să mă întorc.

În timp ce-mi beam cafeaua într-un scaun confortabil din colţ şi stăteam pe telefon, am făcut ceva ce probabil că nu trebuia să fac. Aplicaţia cu jocuri pe care o crease compania lui Deacon era instalată pe telefonul meu de ceva timp. O simţeam ca pe singura conexiune cu el. Din când în când, mă uitam acolo pentru a vedea ce jocuri noi mai lansaseră, ştiind că Deacon era implicat în felul în care arătau. Uneori le şi jucam. Da, ştiu că sună jalnic. Dar mi s-a părut un mod sigur de a mi-l aminti pe Deacon fără să fie nevoie să interacţionez cu el.

Când am ajuns la selecţia personajului într-un joc nou, ceva m-a oprit brusc. Unul dintre personajele principale arăta diferit – totuşi foarte familiar pentru mine. Era frumoasă, ca Sunny a mea şi arăta de parcă avea sindromul Down. Numele ei era Autumn.

Nu ştiu cu cât timp în urmă o desenase Deacon, dacă înainte sau după despărţirea noastră, dar descoperirea asta mi-a îngreunat inima.

Câteva zile mai târziu, Sharon a venit să aibă grijă de fiica mea. Mi-era greaţă din cauza emoţiilor, abia ce mă îmbrăcasem şi mă pregăteam să ies la prima întâlnire oficială de când cineva îmi frânsese inima. Am decis să accept o invitaţie la o cină obişnuită de la un tip pe care-l cunoscusem pe internet. Dacă nu mă forţam să trec peste Deacon, aveam să rămân blocată. Şi poate că la un moment dat avea să se simtă mai degrabă natural decât forţat, dar sigur nu prea curând. *Prefă-te până reuşeşti.*

— Arăţi minunat, Carys, mi-a spus Sharon. Te vezi undeva în siguranţă cu tipul ăsta?

— Da, bineînţeles. Iau un Uber până la restaurant

şi Uber înapoi.

— Bine, a zâmbit ea. Nu-ţi face griji pentru noi. Distracţie plăcută!

La aproape doi ani, Sunny începuse să pronunţe mai multe cuvinte şi să indice diferite lucruri spunând „aia”. Un nou logoped trecea pe la noi de două ori pe săptămână ca să lucreze cu ea la vocabular, iar eu făceam tot posibilul să repet cuvintele pe care credeam că vrea să le spună ori de câte ori se ivea ocazia. Eu şi Sunny învăţaserăm limbajul semnelor care să o ajute în comunicare până ce devenea capabilă de a pronunţa cât mai multe cuvinte.

— Mama se întoarce curând, bine?

Fata mea a întins mâinile către mine şi eu am început să plâng.

— Nu, mami.

Devenise mai ataşată de mine în ultima vreme, poate ca urmare a faptului că, nemaifiind bebeluş, era conştientă de mai multe lucruri.

Vina m-a urmat când am ieşit pe uşă şi până la maşina care aştepta afară. Pe drum, am privit geamul care era acoperit de stropi de ploaie. Simţeam o tristeţe care părea să se potrivească perfect cu vremea posomorâtă de afară. Trebuia să fiu fericită că mergeam la întâlnirea asta. Dar mi-era dor de Deacon, tânjeam să fiu în braţele lui şi ştiam că nu mai exista nici o şansă ca asta să se întâmple vreodată. În mod cert, mâhnirea venea în valuri, iar a mea părea să lovească mereu la momentul inoportun.

Odată ce am ajuns la restaurant am descoperit că tipul cu care mă întâlneam, Peter, rezervase o masă la lumina lumânărilor într-un colţ.

Când m-am apropiat, el s-a ridicat şi ochii lui s-au mărit:

— Carys, arăţi şi mai frumoasă în realitate, mi-a spus practic salivând. Uau!

— Mulţumesc.

Peter era chipeş – nu de-a dreptul frumos ca Deacon, dar destul de atractiv. *Destul*. Asta avea să fie povestea vieţii mele de acum? *Destul* de atractiv. *Destul* de bun. La momentul ăsta, dacă erai o persoană decentă şi arătai decent, aveai o şansă să fii cu mine. Pentru că asta însemna că eşti o distracţie facilă, ceva de care să mă agăţ disperată de când Deacon ieşise din viaţa mea.

Ştiam din discuţiile noastre de pe internet că Peter muncea cu copiii cu nevoi speciale, dar nu realizasem până la discuţia din seara asta că unii dintre elevii lui aveau sindromul Down. Care erau şansele? Asta ne-a dat multe subiecte de discuţie la cină – atât de multe încât îmi părea rău pentru el.

— Dacă vei dori vreodată să vii la un curs şi să vezi câteva dintre lucrurile pe care le facem, aş fi fericit să-ţi fiu ghid, a spus el. De fapt, şi mai bine, pot să te duc până la grădiniţa integrată. Aia nu e clasa mea, dar poţi să vezi câteva modalităţi de învăţare pentru Sunny când va începe să frecventeze şcoala.

— Ştii ce? S-ar putea să-ţi accept oferta. Anii de grădiniţă se apropie şi ar trebui să mă gândesc ce opţiuni am.

Începusem să cred că l-am întâlnit pe omul ăsta doar ca să pun paie pe foc în legătură cu momentul în care va trebui să planific educaţia lui Sunny.

— Dacă nu te superi că întreb, a spus Peter deodată. Ai menţionat că asta e a doua întâlnire pe care o ai cu cineva pe care l-ai cunoscut pe internet. Presupun că nu ai mai fost într-o relaţie de când s-a născut Sunny.

Mi-am dorit să nu mă fi întrebat asta, dar am răspuns sincer.

— Ba da. Am fost într-o relaţie serioasă pentru câteva luni. Am început ca prieteni şi a evoluat în ceva mai mult.

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat?

Aproape că am plâns pe drum încoace. Să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu Deacon avea să-mi pună capac.

— Aş prefera să nu intru în detalii. Hai să zicem că s-a speriat şi s-a mutat în Minnesota. Era un om bun, dar nu eram potriviţi, cred.

— Are sens.

Peter a clătinat din cap şi a schimbat subiectul.

Am petrecut următoarea oră vorbind despre subiecte relaxante. Am descoperit că Peter a crescut nu departe de locurile copilăriei mele, în Wayne, New Jersey. Nu ne-am întâlnit niciodată, fiindcă era mai mare ca mine cu şapte ani. Dar ne-am simţit bine să rememorăm câteva dintre vechile localuri pe care le-am frecventat amândoi, inclusiv restaurantul meu preferat.

Peter mi s-a părut amabil şi atent, şi îndrăznesc să spun că m-am simţit bine la întâlnire. Asta până ce un mesaj mi-a întors noaptea cu susul în jos.

Nu. Mai degrabă, mi-a zguduit lumea.

Sharon: Totul e bine, Carys. Dar voiam să te avertizez în legătură cu ceva. Deacon a trecut în seara asta pe aici şi a întrebat de tine. Se pare că s-a întors la New York.

27. DEACON. DIN TEMELII

La ce naiba te-ai aşteptat, Deacon?

Ai dispărut patru luni, vii neanunţat şi nu te gândeşti la repercusiuni? Sharon era la Carys să aibă grijă de cea mică, în timp ce ea era în oraş. Sharon nu-mi destăinuise unde era Carys, dar am pus informaţiile cap la cap.

La naiba. Mi s-a făcut rău.

La început, am vrut să o sun, să o avertizez. Dar am decis că mai bine ar fi să sar în foc. Aveam să-i spun atâtea, dar sigur nu în seara asta.

Am patrulat prin apartamentul meu mai mult de o oră, am ascultat cu atenţie orice zgomot care ar fi anunţat întoarcerea ei acasă. Când am auzit uşa ei deschizându-se pe hol şi conversaţia înăbuşită, mi-am dat seama că venise.

Pulsul mi-a crescut în timp ce dezbăteam dacă să trec sau nu pe acolo. Nu ştiam dacă avea să îmi trimită vreun mesaj fiindcă aflase că trecusem pe la ea. Poate că era mai bine să aştept până dimineaţă.

Un lucru era sigur: nu aveam să dorm în seara asta.

Carys n-a trimis nici un mesaj şi nici nu m-a sunat. Nu că ar fi trebuit. Doar că mă pregătisem mental pentru un „De ce naiba te-ai întors?”

M-am târât din pat, m-am îmbrăcat înainte de a mă duce la bucătărie şi mi-am făcut nişte cafea. Am privit cum se aduna licoarea în carafă şi am simţit un nod în stomac. Inima mi se urcase până în gât, ştiind că va trebui să discut cu Carys. Nu ştiam de unde să încep sau dacă ea m-ar fi ascultat oricum.

Am băut cafeaua singur la masă, recapitulând totul în mintea mea, dar ştiind că nimic din tot ce pregătisem nu avea să iasă cum trebuie pe gură. După ce am băut două căni pline – destul cât să-mi dea

curaj – m-am forţat să mă ridic.

Mă treceau valuri de adrenalină când m-am apropiat de uşa vecină.

Bătaia a fost şovăitoare, mai uşoară decât obişnuiam să ciocăn, martoră a ruşinii pe care o simţeam fiindcă am rănit-o, fiindcă am plecat.

Privirea stoică de pe chipul ei când a deschis îmi arăta că mă aştepta. În ciuda emoţiilor, corpul meu s-a însufleţit cu o conştientizare pe care nu o mai simţisem de al naibii de mult timp, pentru că, *Dumnezeule*, aproape că uitasem cât era de frumoasă. Acum, când mă privea, ochii ei emanau durere şi confuzie în loc de fericire. Şi meritam asta din plin. Mi-am dat seama şi singur că nu voiam să o mai părăsesc niciodată şi că puteam să mă ţin de promisiune, doar că nu ştiam cum să o conving şi pe ea de asta.

Am stat în linişte o bună bucată de timp, holbându-ne unul la altul până ce mi-am făcut curajul să zic:

— Salut.

— Bună, a şoptit ea.

Am tuşit.

— Pot să intru?

A încuviinţat din cap şi s-a dat la o parte. Acum ne priveam din nou lung, doar că din alt unghi.

— Arăţi minunat.

Nu a spus nimic şi asta era dovada că discuţia noastră avea să fie dificilă. Carys purta o maletă neagră cu guler. Ceva îmi spusese că alesese special această ţinută – ca un soi de armură protectoare – pentru vizita pe care ştia că aveam să le-o fac azi.

Sunny se juca pe jos. *O, Dumnezeule. Sunny*. A trebuit să mă uit de două ori. Crescuse destul de

mult şi îi crescuse şi părul blond, care era prins într-o codiţă. Când într-un final s-a uitat la mine şi m-a văzut, a făcut un contact scurt cu privirea după care s-a întors la jucăriile ei, de parcă aş fi fost un străin.

Mi s-a strâns inima în piept.

Nu-şi amintea de mine? Trecuseră doar patru luni. Depinzând din ce perspectivă analizam, asta putea însemna o fracţiune de secundă sau o viaţă de om. Şi cumva, puteam să pariez că atunci când copilul creştea era mai degrabă a doua variantă. Am mers înspre ea şi am îngenuncheat.

— Bună, Sunny. Mi-a fost dor de tine.

A privit în sus, mi-a întins una dintre jucăriile ei şi a bolborosit ceva, dar nu părea atât de entuziasmată precum aş fi sperat. Nu puteam să o învinovăţesc, dar tot mă durea că nu mă salutase cu zâmbetul ei molipsitor pe care îl iubeam atât de mult.

Am pus două miniaturi în maşina de plastic pe care mi-o oferise, şi am condus-o spre ea.

Când m-am întors să o privesc pe Carys, ea avea braţele încrucişate la piept. Dacă ar fi putut să-şi ascundă tot capul cu maleta aia, sunt sigur că ar fi făcut-o.

Îmi făcusem toate astea cu mâna mea şi mă rugam să nu fi ajuns prea târziu. Ridicându-mă, am mers spre ea.

— Am trecut pe aici aseară.

— Ştiu.

— Presupun că ţi-a spus Sharon.

— Desigur.

Nu m-am putut abţine.

— Erai la o întâlnire cu cineva?

— Da. Eram la o întâlnire.

Groaza m-a învăluit, laolaltă cu adrenalina care-mi

pompa prin vene.

— Cu Charles?

Privirea ei s-a îngustat.

— Charles? Nu. De ce ai crede asta?

— Adrian mi-a spus că v-a văzut împreună acum ceva timp, aşa că m-am gândit că…

— Nu. Mă simţeam singură, dar nu eram chiar atât de disperată. Deşi Charles a depus multe eforturi de a se apropia de Sunny în ultima vreme.

— Şi te mulţumeşte asta? Nu şi-a forţat intrarea sper…

— Totul e în regulă. A fost decizia mea.

Am clătinat din cap, privindu-mi picioarele.

— Deci te vezi cu cineva…

A ezitat să răspundă.

— A fost prima întâlnire. A fost foarte drăguţ, dar, o dată ce Sharon mi-a trimis mesajul, mi-a fost greu să mai rămân acolo.

M-a cuprins un val de uşurare. Urma să-mi cer scuze că-i stricasem seara, dar *la naiba cu asta*. Eram încântat că o interceptasem mai degrabă. Acum, că stătea chiar în faţa mea, nu reuşeam să-mi dau seama cum de o lăsasem să plece de prima oară, nu puteam să-mi imaginez că femeia la care ţineam atât de mult ar fi putut să fie acum în braţele altui bărbat.

Tonul i-a devenit mai rece.

— De ce te-ai întors?

Am tras adânc aer în piept şi i-am explicat:

— Pentru că a sosit timpul. Sincer, am multe să-ţi explic, dar nu te pot învinovăţi dacă nu vrei să mă asculţi.

— Chiar ieri m-am gândit că n-o să ne mai vedem niciodată, aşa că iartă-mă că nu reuşesc să înţeleg ce se întâmplă, Deacon.

— Ştiu că nu am nici un drept să-ţi cer să-mi acorzi atenţia pe loc. Tu conduci ostilităţile, Carys. Dacă nu ai chef de asta acum, doar spune-mi când vrei să vorbim. Dar *trebuie* să vorbim. Ia-ţi cât timp ai nevoie ca să realizezi că m-am întors. Sunt aici şi nu mai plec nicăieri, niciodată.

Buza ei a început să tremure.

— Şi ar trebui să cred asta?

— Nu trebuie să crezi. Nu trebuie să ai încredere în mine când nu ţi-am dat nici un motiv să faci asta. Dar ăsta este adevărul.

Când a început să plângă, aproape că m-a nimicit. Voiam atât de mult să o îmbrăţişez. Dar ştiam că aş fi depăşit o limită.

Şi-a şters ochii.

— Am nevoie de timp pentru asta – înainte să vorbim adică.

— Înţeleg.

Îmi imaginasem deseori momentul, ziua în care aveam să mă întorc. Nu fusese la fel de dureros în mintea mea deformată. Dar acum, mi se părea că păşisem într-un univers alternativ, unul în care Carys, în loc să zâmbească, fusese rănită din pricina mea. Şi unul în care Sunny nu mă recunoştea. Aveam să reconstruiesc relaţia asta din temelie – dacă mă lăsa Carys.

28. CARYS. DOAR O CAFEA

Deşi mi-a spus că-mi va da timp să mă obişnuiesc cu ideea, câteva zile mai târziu, Deacon mi-a trimis un mesaj prin care mă întreba dacă aş fi disponibilă să mă văd cu el în pauza de prânz într-una din zilele în care munceam la birou. Am confirmat. Trebuia să

purtăm această conversaţie departe de Sunny.

Am ales vineri, dar în loc de prânz, am optat să chem o dădacă să stea până mai târziu în aşa fel încât să mă pot vedea cu Deacon după serviciu. Nu ştiam cum aveam să mă simt după discuţia noastră sau cât de lungă avea să fie, aşa că nu voiam să mă întorc la serviciu după.

Când am ajuns la Starbucks, Deacon mă aştepta într-un colţ de cafenea. Era prima dată când intram aici de când plecase el spre Minnesota. Arăta dureros de chipeş, îmbrăcat tot în negru. Se juca cu degetele în timp ce privirea i se plimba prin încăpere. Când m-a observat, colţurile gurii i s-au curbat într-un zâmbet ezitant. S-a ridicat.

Pe măsură ce mă apropiam de el, îmi dădeam seama că nu ştia ce să facă, dacă să mă îmbrăţişeze sau nu. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Sfârcurile mele s-au întărit imediat ce gura lui mi-a atins pielea, aducându-mi aminte ce efect avea bărbatul ăsta asupra corpului meu. Dar nu puteam să-mi las puternica atracţie fizică faţă de el să pună stăpânire pe propria minte.

— Scuză-mă că am întârziat câteva minute, am zis când m-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Îmi pare rău că am insistat să avem această întâlnire mai devreme. Dar nu puteam să mai aştept.

— Probabil că e mai bine că ai insistat, fiindcă nu cred că aş fi fost în stare oricum.

A clătinat din cap.

— Ştiu. A arătat înspre tejghea şi s-a ridicat. Lasă-mă să-ţi iau ce bei de obicei.

Stomacul meu a protestat când a trecut pe lângă mine spre casă, nu din cauza foamei, ci a stresului.

S-a întors şi mi-a întins băutura.

— Poftim. Cu o singură doză, exact cum îţi place.

Am privit în jos la numele său scris cu carioca neagră pe marginea cănii de cafea şi apoi din nou la el.

Când privirile ni s-au intersectat, el a rânjit un pic. Instinctul meu a fost să-i zâmbesc şi eu, dar nu m-am lăsat.

— Îţi mulţumesc pentru cafea.

— N-ai pentru ce.

Atitudinea lui Deacon era uşor schimbată de ultima dată când l-am văzut, chiar imediat după ce s-a întors. Mă privea direct în ochi, părea hotărât să mă cucerească azi. A tuşit şi şi-a dres glasul.

— Ştiu că nu avem timp berechet, aşa că am să încep.

Tăcând, am luat o înghiţitură din băutura din faţa mea.

— Am să încep prin a-ţi spune că nu voi putea niciodată să-mi cer scuze suficient fiindcă m-am speriat în felul ăla după accidentul nostru. Felul în care am plecat nu a fost răspunsul corect. La momentul respectiv, mă simţeam de parcă îţi făceam o favoare plecând, dar acum văd lucrurile mult mai diferit.

A răsuflat lung.

— Accidentul… mi-a adus aminte de nişte întâmplări foarte dureroase şi nu am reacţionat cum ar fi trebuit. A închis ochii. E ceva ce nu ţi-am povestit, iar omisiunea asta era parte din reacţia mea care nu avea deloc sens pentru tine.

Inima mi s-a făcut ca un bolovan. Mereu bănuisem că era ceva ce nu-mi spusese.

A inspirat adânc.

— Când s-a întâmplat accidentul, atunci în

facultate, prietena mea de la momentul respectiv, Becca, a fost şi ea rănită. Într-un final şi-a revenit – ţi-am mai spus asta şi-n trecut. Ce nu ţi-am spus e că era… însărcinată.

A înghiţit în sec. Am simţit cum ochii mei se făceau din ce în ce mai mari.

— Era în patru luni atunci şi impactul accidentului a fost prea mult. Am pierdut copilul.

Tristeţea mi-a cuprins fiecare fibră din corp.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Deacon.

El a aprobat din cap şi a privit cana.

— Şi deşi pierderea carierei mele de fotbalist a fost devastatoare, s-a cumulat cu faptul că ştiam că nu fusesem în stare să evit accidentul care-mi ucisese copilul nenăscut. Era ceva mai profund decât fotbalul. Şi-mi pare rău că nu ţi-am povestit partea asta. Mă simţeam foarte ruşinat.

M-am întins peste masă şi i-am atins mâna. Ne-am încrucișat degetele.

— După accident – firesc – Becca a devenit depresivă. Între asta şi propria mea neputinţă, relaţia noastră nu a supravieţuit. Eram atât de tineri oricum…

Mi-a strâns mâna.

— În fine, ne-am despărţit şi, curând, eu m-am mutat la facultate în afara statului. Şi asta a fost tot.

Acum ar fi avut un copil de vreo zece ani. I-am dat drumul la mână. Atingerea lui era prea intensă în condiţiile astea.

Deacon şi-a trecut degetele prin păr.

— Am fugit de toate atunci, Carys. Nu m-am ocupat de povestea asta decât recent. Abia după ce te-am întâlnit am început să-mi dau voie să reflectez la acele evenimente. A început să rupă un şerveţel. Dar

apoi a urmat accidentul nostru, în drumul spre casă de la ferma de animale…

Şi-a strâns pleoapele pentru un moment.

— M-a aruncat înapoi în locul unde am mai fost în urmă cu zece ani. Nu am fost în stare să protejez cele două persoane la care ţineam cel mai mult pe lumea asta – m-am îngrozit de-a dreptul. Şi m-am panicat, învins de teama că sunt menit să-i rănesc pe oamenii pe care-i iubesc.

Am privit în altă parte.

— Aşa se explică anumite lucruri puţin mai bine, dar tot nu înţeleg de ce nu mi-ai spus astea atunci, de ce nu le-am căutat o rezolvare împreună.

A scuturat din cap tăcut.

— Nu am răspunsul complet în legătură cu reacţia mea, de ce nu am putut să mă aşez şi să-ţi spun povestea aşa cum o fac acum. Mă simţeam ruşinat şi un pic şocat în propria cochilie şi cred că fuga e răspunsul meu la toate. La fel am procedat şi la primul accident şi impulsul meu acum a fost acelaşi. Ştiu că a fost oribil din partea mea, dar am realizat că în tot acest timp eu nu m-am împăcat niciodată cu ce s-a întâmplat în facultate. Doar am îngropat sentimentele. Am avut nevoie să mă întorc în Minnesota, să discut cu oamenii pe care i-am dezamăgit atât de crunt, ca să pot începe procesul de vindecare. Din nefericire, şi *pe tine* te-am dezamăgit şi te-am rănit.

— Ce s-a întâmplat în Minnesota?

— Multe. Nu e nevoie să-ţi povestesc acum totul, dar…

— Spune-mi, l-am întrerupt. Suntem aici acum. Spune-mi totul.

Deacon a început să-mi povestească despre diagnosticul de cancer al tatălui său, cum se

reconectase cu el şi cu întreaga familie. Dar cel mai mult am fost surprinsă de ce a zis la urmă.

— Înainte să mă întorc la New York, am decis să o caut pe Becca pe canalele de socializare. N-o mai văzusem de când am plecat de acasă în urmă cu un deceniu. Tata m-a convins că era important să mă împac cu trecutul, fiindcă o mare parte din vină provenea din credinţa mea că o rănisem.

M-a lovit un val neaşteptat de gelozie. Era, posibil, cea mai puternică emoţie pe care o simţisem de la începutul conversaţiei.

Reluase relaţia cu Becca cât fusese plecat?

— Şi cum a mers? am întrebat.

— Păi, i-am găsit profilul. Am vorbit un pic şi am decis să luăm prânzul împreună.

Oricât de nervoasă eram pe Deacon că plecase şi de tristă că pierduse un copil, nimic nu m-a înhăţat atât de puternic precum gelozia dată de gândul că se reconectase cu o femeie pe care o iubise cândva.

— Ne-am întâlnit la un restaurant din apropierea casei ei. I-am spus că nu e nevoie să vorbim despre trecut dacă nu vrea asta, dar ea s-a arătat deschisă. Şi nu a fost nici pe departe ceea ce mă aşteptasem – sau de ce-mi fusese groază.

— Ai iubit-o?

— Am crezut că da. Dar, sincer, nu sunt sigur că era dragoste. Eram foarte tânăr. Şi nu ştiam ce vreau. Când am aflat că era însărcinată, am plănuit să rămânem împreună datorită copilului, dar apoi totul s-a destrămat.

Am înghiţit nodul din gât şi l-am întrebat:

— Ce a spus Becca când te-ai întâlnit cu ea?

El a oftat.

— A spus că a fost destul de distrusă în acel prim

an, nu doar din cauza pierderii copilului, ci fiindcă mă pierduse şi pe mine. Dar, la final, a ajuns la concluzia că totul se întâmplă cu un motiv. S-a dus la psihoterapie – ceva ce eu nu am făcut şi probabil că ar fi trebuit. La un an după accident, Becca s-a întors la şcoală. Câţiva ani mai târziu l-a cunoscut pe actualul ei logodnic. Locuiesc împreună în oraşul vecin alor mei cu câinele lor.

— Deci e fericită.

— Da, în timp ce eu am crezut în toţi anii ăştia că mă urăşte şi mă acuză pentru tot ce s-a întâmplat. Dar asta era o reflexie a propriilor mele sentimente. Acum ştiu că lipsa de comunicare poate duce la ani de suferinţă inutilă. Poate că *voiam* să sufăr fiindcă credeam că merit asta, dar în mod cert nu a fost necesar. Şi nu vreau să repet aceeaşi greşeală, deşi deja ţi-am provocat o suferinţă inutilă. Îmi dau seama de asta.

Am stat în linişte o vreme până ce mi-a luat mâna din nou şi m-a privit în ochi.

— Felul în care am plecat a fost o greşeală uriaşă. Nu o justific, doar încerc să-ţi explic ce am simţit la momentul respectiv şi să te anunţ că m-am maturizat destul de mult de când am plecat. Nu ştiu exact ce gândeşti acum, Carys, sau dacă vei mai putea să ai încredere în mine vreodată. Dar vreau să ştii că văd lucrurile mai clar acum. Nu plec nicăieri. Chiar şi dacă alegi să nu-mi mai dai o şansă, tot nu am să plec. Voi fi aici indiferent de ce decizie iei – dacă nu ca iubit, măcar ca prieten.

Am oftat, simţind mai multe emoţii în acelaşi timp.

— Nu ştiu ce să spun. Încă nu am procesat faptul că te-ai întors, darămite asta. Nu sunt sigură că am încredere în tine că nu vei mai pleca. Asta e ceva ce

nu vreau să mai experimentez – a doua oară, sau a treia oară. Decât asta, mai bine singură.

— Înţeleg, mi-a zis după o clipă. Pot să-ţi cer o favoare?

— Bine…

— Mă laşi să-ţi aduc cafea din nou? Fără nici un angajament. Nici o promisiune. Doar cafea de câteva ori pe săptămână.

Părea un lucru insignifiant, dar asta însemna să-l las din nou în viaţa mea. Era mai bine să nu-l mai văd o perioadă, câtă vreme mă gândeam la ceea ce-mi spusese? Tocmai ce mi se destăinuise, totuşi… şi acum aveam o perspectivă mai amplă a motivelor pentru care plecase. În sfârşit, privirea plină lui de durere m-a făcut să nu-l pot refuza.

— Bine. Doar cafea.

Faţa lui s-a luminat instantaneu.

— Mulţumesc. E mai mult decât cafea pentru mine. Mersi că nu mă dai afară din viaţa ta, deşi probabil că merit asta.

După ce ne-am terminat băuturile, Deacon şi cu mine am plecat separat de la cafenea. M-am scuzat că trebuie să dau o fugă la magazin fiindcă voiam să merg singură spre casă. În seara aia, insomnia şi-a făcut loc în timp ce milioane de gânduri îmi pluteau prin minte, inclusiv o dezbatere internă despre a avea încredere în Deacon sau nu, şi despre un bebeluş cu ochii ca ai lui care nu a mai ajuns vreodată să se nască.

29. DEACON. CÂT DE PROFUNDĂ E IUBIREA TA?

Ai auzit vreodată zicala aceea: „Viaţa nu e un

sprint, ci un maraton”? Ei bine, să câştig încrederea lui Carys se simţea mai degrabă ca o bălăceală mică într-un ocean. Dar merita, chiar dacă nu reuşeam nici măcar să ajung la ea sau să o ating. La o lună şi jumătate după ce m-am întors în New York, relaţia mea cu Carys s-a îmbunătăţit treptat.

Într-o după-amiază, în timp ce ne beam cafelele în camera ei de zi, i-am arătat ceva ce făcusem în Minnesota şi pe care l-am scos dintr-o sacoşă mică.

— Am uitat să-ţi dau asta. E pentru Sunny. Am făcut-o când eram acasă.

Carys a zâmbit în timp ce examina pălăria roz.

— Ai croşetat tu asta?

— Da. Bunica a încercat să mă scoată din casa unde mi-am petrecut mai mult de jumătate din timp. Voia să invite bărbaţi în vârstă şi obraznici fără ca eu să fiu prin preajmă, dar asta e altă poveste.

Am râs.

— Oricum, m-a însărcinat să o ajut cu pălării şi eşarfe, ca în vremurile de demult, gândindu-se că asta mă va determina să plec. Nu sunt sigur că-i vine. S-ar putea să fie cam mare.

— Există un singur mod de a afla.

Carys s-a îndreptat spre Sunny care se juca pe jos. I-a pus-o pe cap.

— E perfectă.

Chiar părea să-i stea bine, dar, din păcate, Sunny o ura. A dat-o jos aproape imediat şi a aruncat-o pe podea. Cam aşa stăteau lucrurile între mine şi Sunny de când mă întorsesem. Îmi zâmbea uneori, şi lucrurile erau un pic mai bine, dar nu ca înainte. Nu se mai lipea de mine. Nu mă mai adora aşa cum o făcuse în trecut. Iar eu eram hotărât să ajungem din nou acolo.

— Poate că nu-i place cum se simte materialul pe căpşorul ei, am spus eu. Poate că o zgârie niţel.

Expresia de pe faţa lui Carys s-a îmblânzit.

— Gestul contează. Mulţumesc că ai croştetat-o.

— În fiecare moment în care am fost plecat m-am gândit la tine, am adăugat.

— Ai fost cu cineva? a întrebat ea.

Felul în care a pus această întrebare m-a făcut să cred că o frământase gândul ăsta de ceva timp şi abia aşteptase să şi-l scoată din minte.

— Nu! m-am grăbit să o asigur. Nicidecum. Nu am atins pe nimeni în afară de tine. Credeam că se subînţelege. Mă bucur că ai întrebat, în caz că aveai îndoieli.

Faţa lui Carys s-a înroşit şi a răsuflat adânc. Mi-a făcut inima să învie şi mi-a dat speranţa că încă mai credea în noi.

Apoi, a schimbat subiectul.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— E bine. Nu a avut nici o reacţie negativă la radioterapie. Cred că o să se vindece.

— Mă bucur, a spus ea zâmbind.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Aştepţi pe cineva? am întrebat.

— E Charles. I-am spus să treacă azi pe aici ca să o vadă pe Sunny.

Rahat. Reuşisem cu brio să evit întâlnirea cu tatăl lui Sunny până acum, în afară de acea seară, cu luni în urmă, când îl dădusem practic afară de aici. Dar acum venea destul de regulat, aşa că sosise vremea să mă obişnuiesc cu el.

Carys s-a dus la uşă, iar eu m-am ridicat de pe canapea. Charles a părut la fel de surprins ca şi mine când m-a văzut.

— Nu l-ai întâlnit oficial pe Deacon, a spus ea.

A întins mâna.

— Deacon. A trecut ceva vreme. Deşi cred că ultima dată când ne-am văzut mi-ai spus că te cheamă *Dick*.

Am dat mâna.

— Doar îmi făceam treaba, am zis.

— Apreciez că ai tratat cu seriozitatea protejarea fiicei mele în acea zi.

Când l-a observat, Sunny a alergat către Charles şi l-a tras de picior.

El a ridicat-o în aer.

— Bună, fetiţă frumoasă!

Asta m-a durut. Dar el fusese aici când eu eram plecat. Şi lunile în care am fost plecat au fost suficiente ca să rupă legătura pe care eu o avusesem cu Sunny – lăsându-i lui spaţiu să formeze una.

Charles s-a aşezat pe podea şi s-a jucat cu Sunny, cât eu şi Carys i-am privit. Ne-am terminat cafelele în linişte. Era o dinamică stranie.

Mi-am permis să reflectez la viitorul meu alături de Carys. Poate că nu aveam cum să şterg durerea pe care o provocasem. Poate că mă străduiam să o fac uitată. Orişicât, nu-mi dădeam seama cum să fac asta încă, cum să o fac fericită când ea încă era în defensivă faţă de mine.

După vreo patruzeci şi cinci de minute, Charles a sărutat-o pe Sunny pe cap şi mi-a aruncat o privire.

— Te deranjează dacă faci o plimbare cu mine, Deacon?

M-am uitat la Carys care a ridicat din umeri.

— Nicidecum.

Am ieşit din apartament împreună.

— Doi futăcioşi.

— Ai auzit ceva? a spus Charles. A zis cineva… futăcioşi?

Uşa doamnei Winsbanger s-a mişcat.

I-am făcut semn lui să mă urmeze pe hol.

— E vecina noastră cea nebună. Îi place să spioneze oamenii şi are vocabularul unui camionagiu.

Charles a început să râdă şi eu i-am ţinut isonul. Oricât de nebună era doamna Winsbanger, reuşise să spargă gheaţa un pic.

Până când am ajuns în faţa clădirii nu ne-am mai spus nimic. În timp ce mergeam, Charles şi-a vârât mâinile în buzunar.

— Nu mai e nevoie să-ţi spun ce s-a întâmplat între mine şi Carys, mi-a spus el. Sunt sigur că ştii ce am făcut, cum am abandonat-o când avea cea mai mare nevoie.

Am dat din cap, lăsându-l să continue.

— A fost o provocare să restabilesc încrederea destul cât să mă lase în preajma lui Sunny, şi într-un final am ajuns într-o situaţie bună. Nu meritam a doua şansă, dar ea mi-a oferit-o oricum.

Deşi nu mi-a plăcut tipul niciodată, cuvintele lui îmi dădeau speranţă în legătură cu propria situaţie.

— Nu am să te mint, Deacon. Dacă m-ar vrea înapoi Carys, aş adora să fiu din nou cu ea. E frumoasă şi gingaşă şi încă ceva ce tu nu poţi înţelege fiindcă nu erai prezent în zilele alea – era foarte talentată.

— Mi-ar plăcea să o fi cunoscut atunci.

— Ce vreau să spun e că… în ciuda sentimentelor mele, nu am nici un viitor cu ea. Nu mă iubeşte aşa cum te iubeşte pe tine.

Inima mea a început să o ia la galop pe măsură ce depăşeam oamenii pe trotuar.

— De unde ştii că mă iubeşte?

— Cât ai fost plecat, nu a vorbit deloc despre tine. Dar într-un final mi-a spus ce s-a întâmplat. Era clar că avea sentimente puternice faţă de tine. Doar că îi era frică să nu fie rănită din nou. Din nefericire, eu sunt cel care a pornit moda asta. Dar, dacă şi tu mai greşeşti o a doua oară, asta ar însemna că i-am frânt inima de trei ori. Şi asta nu se mai poate întâmpla.

Am ridicat tonul.

— Asta *nu* se va întâmpla.

— Doar tu poţi dovedi asta. Dacă aş fi crezut că am vreo şansă la ea, nu ţi-aş mai fi dat vreun sfat acum. Sunt teribil de invidios pe tine că mai beneficiezi de o şansă. Aşa că nu pierde oportunitatea asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Sunt surprins să primesc o aşa îmbărbătare de la duşmanul meu.

A chicotit.

— Prima dată când te-am întâlnit, nu mi-ai plăcut. M-ai alungat şi nu m-ai lăsat să-mi văd fiica. Dar uite care e treaba: mi-ai câştigat respectul prin felul în care ai procedat. Ai protejat-o pe Sunny în seara aia – o chestie de care eu nu am fost în stare multă vreme. Asta trebuia să fie treaba mea ca tată, nu a ta. Trebuie să fii un bărbat puternic ca să fii un tată bun pentru copiii tăi şi un tip cu totul special ca să fii tatăl copilului altuia.

S-a oprit din mers şi m-a privit în ochi.

— Dacă o vrei pe Carys, dacă îţi doreşti o viaţă cu ea şi Sunny, atunci demonstreaz-o. Fă orice e necesar şi nu o da în bară.

— Nici nu plănuiesc.

Tipul chiar m-a surprins. Poate că, la urma urmei,

nici nu-l uram atât de mult.

Charles a făcut un semn din cap.

— Eu prefer să o văd cu un tip decent pe care îl şi cunosc decât cu vreun nenorocit de pe internet. Doar să ştii că voi fi prin preajmă. Sunt tatăl lui Sunny. Şi mi-am câştigat dreptul să fiu aici. Sunt dispus să împart acest rol cu tine, dacă-ţi câştigi acest drept.

— ’nţeles.

Nu mi-am imaginat niciodată că ticălosul de Charles avea să mă inspire să am încredere în mine că nu aveam să mă abat de la curs, că puteam lupta pentru ceea ce-mi doream. Dar poate că cele mai importante lecţii vin de la cei care au fost în situaţia noastră, cei care au pierdut lucruri pentru totdeauna.

După-amiaza târziu, când m-am întors la apartament, am găsit o ilustrată roz strecurată pe sub uşă. Avea un elefant pe faţă şi scria „Sunny face 2 ani”.

Mi s-a strâns inima. Petrecerea de aniversare avea să se organizeze în clădirea YMCA peste câteva săptămâni.

Doi ani. Când zburase timpul?

Invitaţia asta însemna totul. Carys mă voia acolo, în ciuda rezervei pe care o avea faţă de mine. Elefantul ăsta însemna că mai exista o speranţă.

Sala de sport de la YMCA era toată decorată în roz. O casă gonflabilă, care arăta ca un castel, fusese amplasată alături de o piscină cu bile şi o cursă de obstacole din obiecte moi.

Charles stătea lângă fiul lui adolescent într-un colţ al sălii. Prietena lui Carys, Simone, pe care o întâlnisem doar o dată, sărea cu o fată care părea să fie fiica lui Charles, fiindcă semăna leit cu acesta.

În acest amestec mai erau şi câţiva copii şi părinţii lor, oameni pe care Carys îi cunoştea de la grupul „Mama şi cu mine”.

Carys stătea lângă bufetul cu băuturi lângă o femeie în vârstă. Nu mă văzuse încă. Era încadrată de baloane roz şi gri. Tortul de pe masă avea desenat un elefant mare pe deasupra – şi bineînţeles mai eram şi eu: cel mai mare *elefant* din cameră, bărbatul care îi frânsese inima lui Carys. Bănuiam că majoritatea oamenilor de aici ne ştiau povestea şi azi urma să fiu măsurat din priviri. Am pus geanta uriaşă care conţinea cadoul pentru Sunny pe masă alături de celelalte cadouri. Carys m-a observat şi mi-a făcut semn să vin încolo.

— Deacon, ea este şefa mea, Cynthia.

Ah. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Cynthia… acesta este prietenul meu, Deacon.

Prieten. Aoleu.

Cynthia părea să aibă în jur de 55 de ani. Avea părul şaten închis prins într-un coc şi emana eleganţă, reprezentând exact imaginea cuiva care conducea o companie de balet.

Am întins mâna.

— Cynthia, e o plăcere să te cunosc.

— Şi pentru mine.

Mi-a zâmbit, dar fără să pară că dădea vreun semnal de a mă lua la mişto; asta m-a făcut să cred că, de fapt, Carys nu vorbise niciodată despre mine cu ea.

Simţind că era ceva între noi, Cynthia s-a scuzat sub pretextul că voia să servească un punci, lăsându-ne singuri.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, a spus ea.

— Nici măcar caii sălbatici nu ar fi putut să mă ţină deoparte. Nici elefanţii, am adăugat zâmbind.

— Arăţi drăguţ, a continuat ea, atingându-mi mâna în timp ce obrajii ei au prins culoare.

Eram nesigur de multe lucruri cu privire la Carys, dar ştiam că încă mai aveam un efect asupra ei, cel puţin la nivel fizic. În loc să mă simt mulţumit de sine, mă simţeam mai degrabă trist şi frustrat, pentru că o doream imens. Îmi plăcea să cred că ştiam când trebuia să fac o mişcare cu o femeie. Dar pentru moment, nu era cazul.

— A fost o idee grozavă – să organizezi petrecerea aici.

— Ştiam că apartamentul nu e pe lista de opţiuni şi voiam ca Sunny să se simtă bine.

— Misiune îndeplinită.

Am privit-o pe Sunny cum înota în piscina cu mingi de plastic.

— Uită-te la mutra ei!

Carys i-a zâmbit fiicei sale şi eu am profitat de moment ca să admir profilul ei minunat.

— Fetiţa mea e atât de fericită în preajma altor copii! Şi ei toţi sunt destul de mici cât să nu observe sau să le pese că ea e diferită. E o vârstă frumoasă.

Am clătinat din cap.

— Avea şase luni când eu am întâlnit-o. Când naiba a trecut un an şi jumătate?

Bineînţeles, asta mi-a adus aminte că fusesem absent patru luni. Am înghiţit în sec.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Locul ăsta e minunat. S-au ocupat de toate. Aduc ei pizza şi tortul şi se vor ocupa cu curăţenia.

— Păi, dacă ai nevoie să transporţi toate acele cadouri la maşină, poţi conta pe mine. Stau aici până la final.

Privirea mea s-a înşurubat într-a ei. Nu mă

refeream doar la ziua de azi.

— Am să ţin minte.

Carys purta o rochie roz cu bretele subţiri şi fusta evazată. Pielea de pe gât îi era un pic pătată. Ştiam că asta se întâmpla când era foarte stresată.

— Arăţi superb în roz. De fapt, îţi stă bine în orice. Eşti al naibii de frumoasă.

Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Îţi mulţumesc.

Poate că privirea mea a fost un pic prea lungă, pentru că s-a scuzat spunând că avea de discutat cu unul dintre părinţii prezenţi.

Am petrecut restul după-amiezii observând-o pe Sunny cum se distra de minune şi cum o privea pe furiş pe Carys. Mă întrebam cum ar fi fost ziua asta dacă nu aş fi plecat. Carys s-ar fi sprijinit de pieptul meu, în timp ce eu aş fi ţinut-o în braţe. Sunny ar fi fost mai apropiată de mine decât de Charles. Mi-am adus aminte că nu aş fi stat acum în felul ăsta, dacă nu mi-ar fi fost groază atunci, dacă nu aş fi mers acasă şi nu aş fi făcut pace cu demonii mei. Ştiam acum că nu aveam să le mai rănesc niciodată.

Când Sunny a deschis cadourile, eu am aşteptat cu emoţie să-l deschidă pe cel de la mine.

Într-un final, Carys i-a întins pachetul cel mare şi a deschis felicitarea.

— E de la Deacon, Sunny. Ce e? Hai să vedem! a încurajat-o ea.

Sunny a părut hipnotizată de hârtia roz mai mult decât de orice. Carys a ajutat-o să deschidă şi să scoată un elefant mare, gri şi pufos. Dacă tot îi plăceau elefanţii, nu aveam cum să dau chix cu unul mare, de pluş.

— Dacă apeşi pe piept, cântă o melodie, am spus.

Carys a apăsat pe mijlocul elefantului şi a rămas cu gura căscată la auzul melodiei care a început: „How Deep is Your Love?” de la Bee Gees. Nu aveam nici o idee dacă Sunny avea să o recunoască.

A fost o surpriză plăcută să o văd pe Sunny îmbrăţişând elefantul cu un zâmbet larg pe faţă – cel mai mare la care contribuisem de când m-am întors. Ochii ei au devenit două fante în timp ce zâmbetul larg, frumos i-a cuprins tot chipul. Carys a admis că, de la plecarea mea, nu-i mai punea albumul lui Sunny, aşa că ştiam că trecuse foarte mult timp de când ascultase această melodie. Nu conta dacă-şi aducea aminte sau nu, fiindcă acum părea că se reconectase cu ea. Poate că într-o zi avea să o facă şi cu mine.

Charles şi copiii lui i-au oferit următorul cadou: o stivă uriaşă de cărţi pentru copii. Charles a început să citească titlurile, printre care „Banditul maimuţă şi mingea nărăvaşă”.

Carys, care stătea lângă mine, s-a aplecat şi a şoptit:

— Bile de maimuţoi.

Dumnezeule. Am început să mă destind, euforic că-şi amintea ziua când doamna Winsbanger mă numise astfel. Nu aveam să uit niciodată ziua aia când am băut prima cafea împreună. Totul a început cu *bilele de maimuţoi* şi acestea îmi dădeau speranţa că nu era totul pierdut.

30. CARYS. FATĂ OBRAZNICĂ

Lunile care au trecut de la întoarcerea lui Deacon mi-au adus aminte de începuturile relaţiei noastre. Era prin preajmă când aveam nevoie de el, dar fără să depăşească anumite limite. Observam că era atent să

nu facă presupuneri în legătură cu disponibilitatea mea de a-l primi înapoi în viaţa mea.

Totul se simţea ca un mic déjà-vu, fiindcă Deacon redevenise acel bun prieten cu care voiam, disperată, să fac sex. Dar nu mă puteam lăsa să ajung *acolo* încă. Am tot aşteptat să fiu 100% sigură că n-avea să mă rănească din nou. Dar era vreodată posibil să fiu absolut sigură?

Într-o sâmbătă după-amiază, Sharon m-a sunat să-mi spună că avea timp liber şi să mă întrebe dacă voiam să vină să stea câteva ore cu Sunny. A spus că se gândea că şi eu aveam nevoie de puţin timp pentru mine. Nefiind o persoană care refuză un ajutor neaşteptat, i-am mulţumit şi i-am zis că-i accept oferta.

A ajuns o oră mai târziu. În timp ce o sărutam pe Sunny de plecare şi am ieşit pe uşă, am realizat că nu aveam nici un plan unde să mă duc. Nu voiam să mă *duc* nicăieri. Voiam să-l văd pe Deacon. Voiam să fiu *singură* cu Deacon, ceva ce – foarte strategic din partea mea – nu se întâmplase de când se întorsese.

Dar cum aveam să fac asta să se întâmple fără să transmit mesajul greşit? Îmi mai păsa de consecinţe? Corpul meu era mai mult decât pregătit, dar mintea mea nu era încă acolo. Am stat în faţa uşii lui, îngheţată, în jur de cinci minute.

— Fată obraznică… vrei să fii *bumbăcită* de domnu’ Futăciosu’.

M-am întors către uşa doamnei Winsbanger care s-a închis în mod neaşteptat.

Rahat.

Dacă până şi ea văzuse prin mine, nu era nici o îndoială că şi Deacon avea să-şi dea seama, tocmai datorită acestei vizite intempenstive.

Cu toate astea, am oftat şi am decis să bat la uşă.

Deacon a deschis uşa, cu un prosop alb prins în jurul taliei. Stropi de apă şiroiau pe pieptul lui dezgolit. Aproape că uitasem cât de frumos era trupul acestui bărbat.

— Ce faci, frumoaso? Asta chiar e o surpriză drăguţă.

Ochii mei au coborât în partea de jos a corpului.

— Îmi pare rău că te întrerup.

— Nu e cazul. Am făcut un duş scurt după sală. Mă bucur că eşti aici.

Abia în stare să scot cuvintele, am zis:

— Eu… ăăă… am primit un telefon neaşteptat de la Sharon. Are liber azi şi s-a oferit să stea cu Sunny. Mă întrebam dacă vrei să ne petrecem timpul împreună.

Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la pieptul lui minunat, puternic şi lucitor. Era chiar şi mai bine făcut decât mi-l aminteam. Deacon menţionase că se ducea la sală mai des în ultima vreme, poate şi ca să mai elimine din frustrarea sexuală pe care o acumulase.

— Mi-ar plăcea enorm să ne petrecem timpul împreună. S-a dat la o parte. Intră. Te rog.

Ne-am privit în mijlocul sufrageriei, proximitatea corpului său făcând ravagii în al meu. Mi-a zâmbit ca şi cum ştia ce simt.

Da. Îşi dăduse seama.

— Ce? am întrebat.

Gura lui s-a curbat într-un surâs.

— Îmi place cum mă priveşti acum.

— Mă străduiesc să nu te privesc nicicum.

— Până în momentul ăsta, ştiu că ai încercat destul de mult să nu rămâi singură cu mine. Înţeleg.

Dar… tu de fapt ce vrei, Carys? Ochii lui au strălucit cu intensitate. Pentru că sunt al naibii de sigur că e acelaşi lucru pe care mi-l doresc şi eu.

Simţeam în tonul lui aceeaşi nevoie absolută care pe care o resimţeam şi eu în vintre. Şi-a lipit pieptul de al meu, iar eu mi-am îngropat faţa în pectoralii lui duri.

— Aparent, sunt transparentă, am recunoscut. Până şi doamna Winsbanger m-a demascat spunând că am venit aici ca să fac sex cu tine.

Râsul lui ne-a cutremurat pe amândoi.

— Doamna Winsbanger crede că toată lumea face sex douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Am ridicat capul ca să-i întâlnesc privirea umedă.

— Te doresc, am şoptit.

El a clătinat din cap.

— Dar îţi este teamă.

— Da.

S-a retras un pic şi m-a privit în ochi, cuprinzându-mi faţa cu palmele lui mari şi puternice.

— Te rog să nu-ţi mai fie frică de mine vreodată.

Respiraţia mea s-a accentuat.

— Îmi pare rău.

Deacon m-a sărutat ferm pe frunte.

— Nu admit ca tu să-ţi ceri scuze.

M-a sărutat pe nas, apoi pe gură. Am deschis gura pentru el, iar limba lui a alunecat înăuntru. *La naiba.* Era bine să-l gust din nou.

Unghiile lui mi s-au înfipt în şolduri, vocea lui era plină de dorinţă.

— A trecut al naibii de multă vreme pentru amândoi. Dacă mă vrei acum, nu trebuie să însemne nimic, Carys. Foloseşte-te de mine. Lasă-mă să te satisfac. Îţi promit că nu trebuie să fie ceva mai mult

decât sex, dacă asta vrei. Şi da, aş spune orice acum ca să te am. Pentru că am nevoie de tine. Dar îţi promit că nu am să te mai rănesc.

Închizând ochii, am clătinat din cap, disperată să-l am.

Şi dintr-odată, i-am simţit mâna pe sub rochie, între picioare, dându-mi la o parte chiloţii umezi şi strecurându-şi degetele înăuntru. Sunetul care mi-a scăpat semnifica o nevoie îndelungată, care în sfârşit era satisfăcută.

Îngropându-şi degetele în mine, s-a mişcat înainte şi înapoi în timp ce-mi încleştam muşchii dintre picioare. Mă stimula cu mâna când buzele lui le-au învăluit pe ale mele. Trupul meu a luat-o razna. Fiindcă nu puteam să-l trag de păr, aproape că mă urcasem pe el. Imediat ce şi-a scos degetele, apăsându-şi erecţia de corpul meu, am ştiut că-mi venise de hac. Nu mai aveam cum să dau înapoi.

— Carys, am să ţi-o trag foarte tare. Vrei asta?

— Da, am zis, gâfâind.

Am sfâşiat prosopul de pe el. Penisul lui erect strălucea în dreptul vârfului şi abia aşteptam să-l simt în mine.

Deacon mi-a tras fermoarul de la spatele rochiei şi mi-a scos-o pe cap. Apoi, m-a ridicat în aer, mi-a strâns picioarele în jurul taliei lui, şi a intrat în mine cu putere. Am simţit că mă arde acolo pentru câteva secunde, asta până ce s-a instalat euforia. Era gol în mine, fără nici o protecţie, ceva ce nu mai experimentasem cu el până acum.

— La naiba, am uitat ce senzaţie grozavă e asta, a spus el, pompând în mine.

Dinţii lui Deacon s-au afundat blând în carnea de pe o parte a gâtului meu, în timp ce a început să mi-o

tragă cu putere, ridicându-mi fundul cu mâinile. Era ceva foarte carnal în felul în care îmi muşca gâtul. Mă simţeam diferit faţă de celelalte dăţi când făcuserăm sex.

A ieşit deodată din mine.

— Trebuie să-mi iau un prezervativ.

Deşi nu voiam să se oprească, ştiam că era decizia corectă.

M-a aşezat cu blândeţe, iar eu am continuat să-i admir fundul sculptat când a ieşit din dormitor. S-a întors cu un prezervativ în mână, căruia i-a rupt ambalajul şi l-a tras pe scula lui groasă.

M-am cutremurat de excitare şi m-am scurs pe podea. Imediat ce spatele meu a atins covorul moale, Deacon a intrat din nou în mine penetrându-mă puternic şi repede. Greutatea corpului său era copleşitoare. Cât de dor mi-a fost să-l simt aşa peste mine! Buzele lui lipite de ale mele şi refuzul de a ne desprinde pentru a lua aer, cu degetele împreunate. Fiecare părticică din mine se conecta cu el în timp ce se înfigea în mine.

— Te iubesc, Carys, a şoptit el. Îmi pare rău. Ştiu că am spus că ăsta e doar sex, dar te iubesc al naibii de mult şi vreau să ştii asta cât timp sunt în tine. Te iubesc enorm. Nu trebuie să mi-o spui şi tu. Nu despre asta e vorba.

Oricât de mult voiam să mă conving că era doar sex, imediat ce a spus cuvintele astea, muşchii mei au pulsat şi mai tare. Gândul că-l aveam mă entuziasmase, dar conştiinţa faptului că el făcea dragoste cu mine mă aducea pe culmile extazului. Adevărul era că îl iubeam pe omul ăsta şi nici un fel de frică sau de neîncredere nu putea să şteargă asta. Îl iubeam pe Deacon *pe vecie*.

M-a scos din reverie când mi-a ridicat fundul şi m-a tras înspre el, aruncându-mi picioarele peste umerii lui.

A intrat cu putere în mine câteva secunde din acea poziţie înainte ca trupul lui să se cutremure şi el să geamă de plăcere. După ce am simţit sperma fierbinte a lui Deacon umplând prezervativul, asta mi-a declanşat propriul orgasm. A fost cea mai intensă eliberare din viaţa mea.

— Te iubesc. Te iubesc, Carys. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc! repeta întruna.

După orgasm, trupul meu a rămas inert pe podea cu Deacon deasupra, încă în mine.

S-a aplecat să mă sărute pe gât.

— Te simţi bine?

— Da.

Am zâmbit.

Mi-a dezmierdat obrazul şi apoi m-a sărutat. A ieşit din mine şi s-a ridicat, lăsându-mă să-i admir gloriosul corp dezbrăcat, cu prezervativul atârnându-i încă de vârful penisului.

S-a aventurat până la baie ca să-l arunce şi apoi s-a întors pe covor. Şi-a petrecut braţele în jurul meu şi m-a tras înspre el.

M-am întors să-i văd faţa.

— Te deranjează dacă fac un duş?

M-a tras şi mai aproape.

— Bineînţeles că nu. Doar cu o condiţie.

— Ce?

— Mă laşi să te duc la localul tău preferat ca să luăm prânzul.

M-am luminat.

— Sună grozav.

M-am ridicat, gata să mă duc spre baie când şi-a

trecut un braţ în jurul meu.

— Vino aici! a zis el sărutându-mă încă o dată.

După ce m-a lăsat să plec, am făcut un duş lung, savurând aroma masculină a gelului său de duş. Interiorul meu durea în toate sensurile bune.

Odată ce am ieşit din baie, mi-am luat hainele în camera lui ca să mă schimb şi acolo am observat o carte deschisă, întoarsă invers pe birou. *Cum să fii cel mai bun părinte al unui copil cu sindromul Down 101*. O altă carte stătea lângă aceasta. *Tot ce trebuie să ştii despre Limbajul Semnelor*.

Cât eu fusesem blocată într-o situaţie incertă cu privire la încrederea faţă de Deacon, el continua să meargă mai departe – învăţând şi pregătindu-se pentru o viaţă cu noi, atunci când va fi gata.

Timp de o săptămână, eu şi Deacon nu mai petrecuserăm nici o seară separat. Într-o după-amiază s-a oferit să meargă la magazin pentru mine cât eu am rămas să am grijă de Sunny. Se îmbolnăvea foarte rar, dar azi avea o mică febră.

Unul dintre lucrurile scrise pe lista de cumpărături era un calmant pentru copii, fiindcă rămăsesem fără. Deacon mi-a trimis un mesaj de la magazin.

Deacon: O marcă obişnuită e la fel de bună ca originalul?

Carys: Ar trebui să fie la fel.

Punctele se mişcau pe ecran.

Deacon: Bine.

Câteva minute mai târziu, am primit un alt mesaj.

Deacon: N-am să risc. Iau medicamentul original.

Am zâmbit. Interiorul sensibil şi grijuliu din

spatele aparenţei masculine nu înceta să mă uimească.

Carys: În regulă.

Alte câteva minute au trecut până mi-a scris din nou.

Deacon: Ce e acela un penis organic?

Carys: Poftim?

A trimis o fotografie cu notiţa mea.

Carys: Acolo am scris piersici organice. Scuze pentru scrisul indescifrabil.

Deacon: Voiam să zic că... al meu e complet organic, apropo. Dar am înţeles. Piersici. Organice.

A inserat cinci emoticoane cu piersici.

Deacon: Ironic, văd că emoticonul cu piersică arată ca un fund, deci cred că-ţi imaginezi unde mi-e mintea acum.

Apoi, mi-a trimis un emoticon cu o vânătă şi o piersică.

Carys: Asta-mi aduce aminte că am nevoie de o vânătă. Am să încerc să gătesc o lasagna cu vinete mâine.

Deacon: Da, doamnă.

Mesajele s-au oprit o vreme. Apoi am primit o poză cu un bikini negru de dantelă înfăşurat în palma lui.

Deacon: După toată discuţia asta cu vinete şi piersici, am mers la raionul de lenjerie intimă şi am văzut asta şi mi te-am imaginat îmbrăcată în el, aplecată în faţa mea. Acum am o erecţie în mijlocul magazinului.

Deacon: Ar trebui să mă aşez la rând, dar nu sunt în siguranţă să părăsesc raionul în acest moment.

Deacon: Rahat! O doamnă în vârstă se uită la

chiloţi vizavi de mine şi eu trebuie să-mi ascund erecţia.

Mă tăvăleam pe jos de râs.

Deacon: Nu fac mişto, cred că bătrâna tocmai a tras un fâs.

Deacon: Futu-i mama ei de viaţă!

Deacon: Gata. Plec de aici! Am pus coşul în faţa mea ca să-mi acopere umflătura. Şi, mulţumită doamnei, mi s-a dezumflat un pic.

Carys: Crezi că poţi să ajungi acasă fără să întâmpini alte probleme? LOL

Deacon: Vin. Cu bikini. Tu. Eu. În seara asta. Ne facem de cap.

Am oftat. Am avut suişurile şi coborâşurile noastre, dar îl iubeam pe omul ăsta.

Deacon: Apropo, eşti o măsură mică la bust, nu?

Carys: Da. De ce?

Deacon: Ţi-am luat ceva.

Carys: Aha… am o bănuială. Ceva cu decolteu adânc?

A trimis o poză cu un tricou alb, simplu care avea un mesaj în faţă: *Îmi iubesc iubitul*.

Mă durea faţa de la atâtea zâmbete.

Carys: Ştii, înainte să fim împreună, obişnuiam să zic despre tine că „nu ai stofă de iubit”.

Deacon: Ah, deci aşa? Păi, atunci se pare că cel care „nu are stofă de iubit” tocmai şi-a găsit perechea.

Am oftat.

Carys: Vino repede înapoi!

Încă un mesaj a sosit la vreo cinci minute distanţă.

Deacon: Am luat cafea de la Starbucks.

A trimis o poză cu cana care avea un mesaj scris

cu cariocă neagră. La început, am crezut că scria „Carys ca Paris”, dar apoi m-am uitat mai atent şi am înţeles că îşi lua revanşa pentru greşeala cu piersicile de mai devreme.

Carys place Penis.

EPILOG. DEACON

Nu a fost atât de uşor pe cât am sperat să o determin pe Carys să aibă încredere în mine din nou. Şi nu a existat o discuţie formală sau vreun anunţ când ea a depăşit bariera de neîncredere. Cuplul nostru s-a format încet şi organic. Am petrecut fiecare zi din lunile următoare arătându-i că nu aveam să plec nicăieri şi învăţând cum să fiu un partener bun pentru ea şi un tată pentru Sunny. Fiindcă am depus eforturi susţinute, într-un final am cules şi recompensa.

În cei cinci ani de când Carys a intrat în viaţa mea, am învăţat multe lucruri, inclusiv următoarele, nu neapărat în ordinea dată:

1. Nu-ţi poţi demonstra intenţiile prin vorbe, ci doar prin fapte.

2. Nu poţi alege pe cine iubeşti. Nu a contat că mi-am spus de atâtea ori să nu mă implic într-o relaţie cu Carys. Din momentul în care ne-am întâlnit prima oară, am fost destinat să pierd această bătălie cu mintea mea.

3. Libertatea deplină nu poate fi atinsă până ce nu te ierţi pe tine însuţi. În sfârşit, am căutat să fac terapie pentru a combate frica de eşec şi de a-i răni pe ceilalţi, învăţând cât de importantă e autocompasiunea în vindecare.

4. Nu totul e despre tine, Deacon. Au existat lucruri în viaţă mult mai importante decât propria

existenţă. Sunny m-a învăţat asta. Când ai copii, ei sunt primii pe listă, mereu.

Şi la final am învăţat că nu sângele te face membru al unei familii. Sunny e fiica mea şi nu contează că nu a ieşit din sămânţa mea. Singurul compromis? Că a trebuit să împart rolul de tată cu Charles. Iar ea nu ne spune tată nici unuia. Eu sunt Deek şi el e Cha-Cha. Dar amândoi ne considerăm taţii ei şi nici unul dintre noi nu e pregătit să îi dea complet titulatura celuilalt. Aşa că am acceptat că Sunny are doi taţi şi fiecare îl verifică şi-l compensează pe celălalt şi-l menţine responsabil.

Viaţa cu fiica mea Sunny e o aventură. Recent a învăţat să danseze din fund, mulţumită fiicei lui Charles, Talia. La cinci ani şi jumătate, Sunny încă mai lucrează la capacitatea ei de a vorbi. În timp ce eu şi Carys înţelegem exact ce vrea să ne spună, nu e tot timpul foarte clar şi pentru ceilalţi. Ni s-a spus că, dacă o să continuăm terapia, vorbirea ei va deveni din ce în ce mai corectă pe măsură ce creşte. Că e capabilă să atingă toate etapele de dezvoltare ale unui copil normal, doar că în ritmul ei. Nimeni nu ştie ce-i rezervă viitorul lui Sunny atunci când ne gândim la un trai independent pentru ea, însă eu am speranţa că o să reuşească în tot ceea ce-şi va propune să facă. Iar eu voi fi acolo să o sprijin până în ziua în care voi muri.

Bineînţeles, nu aş fi putut să mă îndrăgostesc de Sunny dacă nu o iubeam pe mămica ei mai întâi. Cu câţiva ani în urmă, Carys şi cu mine am lăsat-o pe Sunny cu Charles pentru prima dată şi am zburat în Vegas ca să ne căsătorim. Am avut parte de patru zile memorabile alături de balerina mea frumoasă. La întoarcere, ne-am mutat în suburbiile New Jersey-ului

ca să avem propria curte.

Acum eram ca locuitorii tipici din suburbii care îşi petreceau dimineţile de sâmbătă la meciul de fotbal al copilului nostru. Nu doar că nu îmi imaginasem că voi fi tată vreodată, dar sigur nu-mi imaginasem marea mea întoarcere în sport ca antrenor al unei adunături de puştani. Şcoala lui Sunny oferea un program de integrare sportivă prin intermediul căruia copiii cu nevoi speciale jucau cu cei normali. M-am gândit că ar fi bine să nu privesc de pe margine, ci să fiu chiar eu antrenorul – în caz că Sunny ar fi avut nevoie de mine cumva.

Dar ştii ce? În marea majoritate a timpului, nu avea nevoie de mine. Totodată, învăţam şi eu că era în regulă să o mai las să cadă. Asta era dificil.

I-am făcut cu mâna lui Charles care stătea în tribune alături de cei doi copii ai lui. Veneau la fiecare meci în care juca Sunny. Când ne-am mutat la casa noastră, am luat, intenţionat, o proprietate în apropiere de Charles, fiindcă venea des să ne ajute cu Sunny.

Era o bucurie să o priveşti pe fiica noastră pe teren. Îi plăcea la nebunie să fie în preajma altor copii şi, de cele mai multe ori, ei o ajutau ghidând-o în direcţia potrivită. Nu întotdeauna respecta regulile jocului, şi dăduse un singur gol în tot sezonul, cu ajutorul unui coleg, dar avea mereu un zâmbet mare pe faţă. Cu Sunny, nu era vorba niciodată despre destinaţie. Călătoria conta. Dacă se întâmpla să cadă când alerga, se ridica singură şi continua să joace. Oamenii aveau ce să înveţe de la micuţa mea.

Când jocul de astăzi s-a terminat, Sunny a alergat la Carys, care privise jocul de pe o pătură aşezată pe gazon. Charles şi copiii au venit să bată palma cu ea.

Câţiva părinţi m-au interceptat în drum spre ele, aşa că mi-a luat ceva timp să mă alătur familiei.

Când în sfârşit am terminat treaba şi am ajuns la Carys, am întrebat:

— Sunteţi pregătite să mergem acasă?

A aprobat din cap şi i-a prins una dintre codiţele blonde lui Sunny.

— Ai nevoie de cea mai lungă baie, fetiţa mea. Hai să te ducem acasă şi să te frecăm de praf.

M-am aplecat şi am şoptit în urechea lui Carys:

— Ai spus cumva „a freca”? Aş avea nevoie de un *frecuş* un pic mai încolo.

Ea a dat din cap în semn că da şi eu i-am furat un sărut înainte să-mi petrec braţul în jurul ei. Am mers împreună la maşină.

Sunny s-a uitat la mine, strângându-şi mâna pumn şi prefăcându-se că-l linge, semnul nostru pentru îngheţată. Toneta cu îngheţată staţiona la marginea parcării.

— Trebuie să mănânci prânzul mai întâi.

A început să sară în sus şi-n jos:

— Te rog, Deek!

Am oftat şi am deschis portofelul.

— Te-a prostit! a râs Carys.

După ce i-am cumpărat un cornet lui Sunny, am continuat să mergem pe drumul lung până la maşina care era parcată la capătul celălalt, într-un loc umbros sub un copac.

— Am fost atât de mândră de Sunny azi, a spus Carys. Mă bucur că nu am insistat să facă balet, fiindcă pare mult mai interesată de meciuri.

Carys era angajată acum cu jumătate de normă ca instructor al unei şcoli locale de balet. A încercat să o înscrie pe Sunny acolo, dar tot ce a făcut fata noastră

a fost să se joace cu tutu-ul ei şi să-mi zâmbească. Se vedea că nu era interesată de balet aşa cum era de fotbal sau de jocuri.

— Ei bine, dacă Sunny vrea să fie băieţoasă, poate îl conving pe ăsta micuţu’ să danseze cu mine.

Carys l-a sărutat pe băieţel pe creştet.

— Dacă va dori să danseze în loc să facă sport, asta va fi alegerea lui într-adevăr, am spus.

Jack dormise în marsupiul pentru bebeluşi la pieptul lui Carys tot meciul. Avea şase luni – exact vârsta pe care o avea Sunny când eu am întâlnit-o pe Carys. Am amânat să facem un bebeluş cât a fost Sunny micuţă, pentru ca ea să beneficieze de toată atenţia noastră. Când Carys a aflat că era însărcinată, a decis să-şi lase serviciul în relaţii publice ca să aloce mai mult timp creşterii copiilor şi să nu mai facă naveta la oraş. Băiatul nostru a echilibrat familia noastră de patru membri. Şi de data asta mă pricepeam mai bine cum să schimb scutecele.

Am ajuns la maşină, iar Carys l-a fixat pe Jack în scaunul lui în timp ce eu i-am pus centura lui Sunny care mânca îngheţată.

Conduceam prin parcare când Sunny a ţipat:

— Bile e maimuţoi!

Eu şi Carys ne-am uitat unul la altul.

— Tocmai a zis „bile de maimuţă”? a întrebat Carys. Cine te-a învăţat asta, Sunny?

Sunny se uita în partea stângă.

— Bile e maimuţoi!

Mi-am dat seama că arăta către terenul de joacă. *Bare pentru maimuţe.*

— Bare pentru maimuţe! am corectat-o eu.

— Oh! a exclamat Carys râzând. Pentru o clipă am crezut că tu ai învăţat-o asta.

Carys s-a întors către ea.

— Nu mai mergem pe terenul de joacă, iubito. Nu mai avem timp. Poate weekendul următor.

În timp ce conduceam pe strada mărginită de copaci, o vedeam pe Carys zâmbindu-mi.

— De ce zâmbeşti, frumoaso?

— Nu mi-am imaginat niciodată că vecinul fermecător îmi va deveni soţ şi că vom trăi în suburbie alături de cei doi copii ai noştri.

— Sau că eu voi ajunge antrenor de fotbal. Chiar dacă nu mai intru pe teren să joc.

Am chicotit şi i-am atins mâna.

— Dar ştii, totul are sens acum.

— Ce anume?

— S-au întâmplat toate aşa cum trebuia. Dacă aş fi fost recrutat să joc în Liga Naţională de Fotbal? Nu te-aş mai fi întâlnit niciodată. Probabil că m-aş fi băgat în ceva destul de nasol. Îţi garantez că nu aş fi fost la fel de fericit. Au fost atâţia ani în care am crezut că pierderea acelei cariere a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Dar să am o a doua şansă, aşa cum avem noi? Aş alege asta în fiecare zi în locul acelei vieţi.

Carys mi-a strâns mâna.

— Când ai spus asta, mi-ai adus aminte de ceva. Ţi-am povestit vreodată cum am ales numele lui Sunny?

— Nu.

— Eram singură la spital după ce am născut-o. Întreaga perioadă de sarcină a fost înspăimântătoare, cu multe semne de întrebare şi, peste toate, abia aflasem că bebeluşul are sindromul Down. Frica aproape că mă paralizase.

A privit pe geamul maşinii o clipă.

— Cu o zi înainte, o născusem ca prin ceaţă, cu o tonă de pastile la bord. După toate obstacolele pe care le-am depăşit, eram în sfârşit doar eu şi cu Sunny. S-a uitat la mine, probabil întrebându-se unde naiba se afla. Am privit pe fereastra spitalului şi soarele tocmai se ivea. Am continuat să privesc acel răsărit şi faţa micuţei mele. Tocmai trecuse prin chinurile facerii şi totuşi era atât de angelică. Era în viaţă şi fericită să se afle în braţele mele. Şi am realizat deodată că nu mai sunt singură deloc. Aveam tot ceea ce-mi trebuia. Pe *Sunny*. Lumina care răsare din întuneric.

— Ce frumos! am spus, simţind un nod în gât. Întotdeauna mi-a plăcut numele ei. Dar acum îmi place şi mai mult.

În oglinda retrovizoare, am privit-o pe Sunny, al cărui con de îngheţată se topise peste tot pe faţa ei.

Lumina care răsare din întuneric.

— Mai ţii minte cum te-ai simţit când ai văzut soarele în acea dimineaţă, Carys? Sunt sigur că exact la fel m-am simţit şi eu când te-am privit în ochi pentru prima oară.

MULŢUMIRI

Cartea asta a fost scrisă într-un an plin de provocări pentru toată lumea. În aceste vremuri fără precedent, sunt foarte fericită să le pot oferi oamenilor un mic ajutor ca să evadeze din cotidian. Mă consider cea mai norocoasă fată din lume că am cititori peste tot, care mă sprijină şi-mi promovează cărţile. Entuziasmul vostru şi pofta de a citi poveştile pe care le scriu mă motivează în fiecare zi. Şi pentru cei care recenzează cărţile mele şi muncesc neobosit să mă susţină, aflaţi că vă apreciez foarte mult.

Lui Vi – dintotdeauna partenera mea la toate trăsnăile. Sper să nu te obosesc cu laudele mele pentru tine. Cu fiecare an care trece, prietenia noastră devine de nepreţuit. Nu aş putea să fac toate astea fără tine. Cea mai bună parte a carierei mele constă în colaborările dintre noi şi faptul că am ocazia să muncesc cu prietena mea în fiecare zi.

Juliei – cea care mă supraveghează la ceas de noapte. Îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi pentru că mă inspiri întotdeauna cu felul tău minunat de a scrie şi cu atitudinea ta.

Lunei – îţi mulţumesc că eşti acolo zi şi noapte şi, mai ales anul ăsta, că m-ai inspirat atât de mult. Ce-i mai bun de-acum urmează.

Ericăi – îţi mulţumesc că îmi faci zilele mai frumoase cu verificările tale zilnice şi cu zâmbetele virtuale. Mereu va fi o chestie specifică ţie!

Lui Cheri – o prietenă şi suporteră minunată. Mulţumesc că ai tot timpul grijă de mine. Abia aştept ziua în care putem să ne revedem toate!

Către grupul meu de cititori de pe Facebook – Penelope’s Peeps – vă ador pe toţi. Sunteţi casa mea şi locul meu favorit.

Agentului meu extraordinar, Kimberly Brower – îţi mulţumesc pentru tot ce faci şi pentru că ai avut încredere în mine încă de dinainte de a-mi fi agent, pe vremea când erai un blogger şi eu un autor debutant.

Editorului meu, Jessica Royer Ochen – e mereu o plăcere să lucrez cu tine. Aştept cu nerăbdare viitoarele noastre experienţe.

Lui Elaine de la editura Allusion Book Formatting and Publishing – îţi mulţumesc că eşti cel mai bun corector, pentru felul în care formatezi textele şi cea mai bună prietenă.

Asistentei mele, Brooke – îţi mulţumesc pentru munca grea pe care o depui ca să ai grijă de tot ceea ce mie şi lui Vi ne scapă. Te apreciem enorm!

Lui Kylie şi Joe de la Give Me Books – sunteţi minunaţi! Vă mulţumesc pentru munca promoţională neîncetată pe care o depuneţi.

Letiţiei de la RBA Designs – designerul meu talentat de coperţi. Coperta acestei prime ediţii e una dintre preferatele mele. Mulţumesc că lucrezi cu mine până ce produsul final e exact cum trebuie să fie.

Soţului meu – îţi mulţumesc că iei asupra ta mult mai multe decât ar trebui doar ca să îmi dai timp să scriu. Te iubesc foarte mult.

Celor mai buni părinţi din lume – sunt norocoasă să vă am! Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi pentru că mi-aţi fost mereu alături.

Şi, nu în ultimul rând, fiicei şi fiului meu – mama vă iubeşte. Sunteţi motivaţia şi inspiraţia mea!